STATEČNÁ SRDCE /

Povídky Jack London rybářské hlídky

Růže
České Budějovice

Jack London

POVÍDKY

RYBÁŘSKÉ

HLÍDKY

Bílý a žlutý

Záliv u San Franciska je velice rozsáhlý, takže zdejší bouře bývají pro námořní lodi často nebezpečnější, než sám oceán ve svých divokých záchvatech třeštění. Vody zálivu jsou bohaté na všechny možné druhy ryb, a proto jeho hladinu brázdí páteře nejrůznějších člunů s všelijakou posádkou. Před tím pestrým pronárodem je ovšem nutno ryby chránit – a tak vyšel celý soubor moudrých zákonů proti rybářským pirátům. K tomu, aby se ty zákony dodržovaly, byla rybářská hlídka; jejím údělem se často staly neklidné a rozčilující chvíle. Nejeden z členů rybářské hlídky našel při své práci smrt; mrtvý hlídač byl bezesporu znakem nezdaru. Daleko častěji však při svém nezákonném díle umírali rybáři – a mrtvý rybář vždycky znamenal úspěch.

Nejdivočejší z celého tohoto pronároda jsou čínští lovci garnátů. Garnáti se plíží v hejnech při dně oceánu, až dorazí k hranici sladkých vod u ústí řek; tam se obrátí a zamíří stejným způsobem zpátky do slané vody moře. Když nadejde doba klidu mezi přílivem a odlivem, číňani spouštějí ke dnu velké pytlové sítě s otvory, jimiž sice garnát snadno vleze dovnitř, ale ven se už nedostane. Žlutí rybáři pak sítě vytáhnou a jako v pytli přenesou garnáty do kotlů kypících množstvím ryb. Až posud to není nic špatného; jenže pletivo sítí je tak husté, že jím nemohou proklouznout ani nejútlejší, nedávno vylíhnuté ryby, které nejsou dlouhé ani čtvrt palce. A tak jsou krásné břehy výspy Petra a Pavla, na nichž leží osady čínských lovců garnátů, postrachem pro všecky lidi z okolí, jak strašlivě tu páchnou myriády hnijících rybek. Samozřejmě patří mezi hlavní povinnosti rybářské hlídky bojovat proti tomuto zbytečnému drancování.

Byl jsem jenom šestnáctiletý výrostek, měl jsem však pověst dobrého námořníka na šalupě a obratného lodníka na vodách zálivu. Naši šalupu Sob získala rybářská komise, a tak jsem se stal pro ten čas podstrážníkem. Hned na začátku jsme museli udělat kousek práce mezi řeckými rybáři na horní zátoce a na řekách – to se vždycky zaleskly nože, sotva jsme se objevili a zatknout někoho bylo možné teprve tehdy, když jsme mu přiložili revolver k tváři. Proto jsme s

radostí uvítali výpravu na dolní zátoku proti čínským lovcům garnátů.

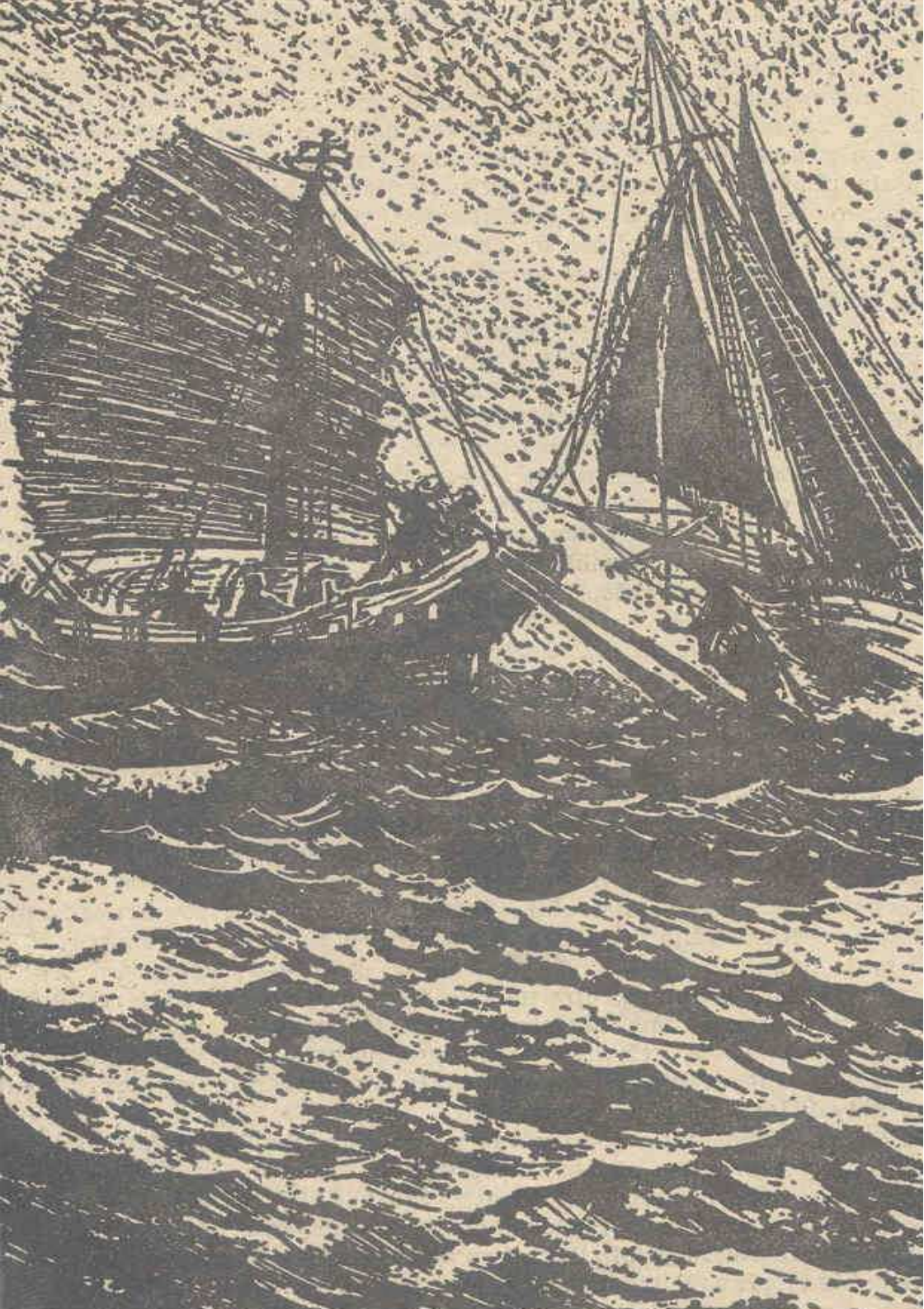
Plulo nás šest na dvou člunech. Museli jsme být opatrní, abychom nevzbudili podezření, dali jsme se proto na cestu potmě a zakotvili jsme pod vyčnívajícím srázem břehu, kterému se říká Point Pinole. Když pak na východě zbledla obloha prvním záblеskem rozednívání, pustili jsme se dál. Drželi jsme se hráze a mířili šikmo přes záliv k Point Pedro. Na hladině ležely husté ranní mlhy, takže nebylo nic vidět. My ale měli plné ruce práce, protože jsme museli zahánět zimu horkou kávou a mimo to jsme měli ještě jednu nepříjemnou povinnost: Bylo třeba neustále čerpat vodu ze člunu, protože Sob nějakým záhadným způsobem utrpěl pořádnou trhlinu. Polovinu noci jsme strávili překládáním přítěže a prohlížením spár, nic jsme však nenašli. Voda se stále řinula dovnitř, a proto nezbylo nic jiného, než aby celá posádka sestoupila do podlodí a odtud vodu vybírala. Pomáhali nám při tom i tři muži z druhého člunu – byla to hanebná práce.

Po kávě se ti tři vrátili do druhého člunu, který dříve sloužil k lovu lososů na řece Columbii, a obě naše plavidla pokračovala ve společné cestě, až se na východním obzoru objevilo slunce. Jeho žhavé paprsky rozehnaly spousty par, a tu se před našima očima, jako nějaký romantický obraz, objevilo čínské loďstvo rozložené do rozsáhlého půlměsíce, jehož hroty byly od sebe vzdáleny plné tři míle a každá džunka byla připoutána k poplavku garnátové sítě. Všecko to nehnutě tkvělo v prostoru, nikde známky života.

Pochopili jsme hned, co se děje: Číňani čekali, až se mezi přílivem a odlivem ztiší hladina, aby pak mohli vytáhnout své těžké sítě. Zatím všichni zalezli dolů do svých džunek – a spí. To byla pro nás veliká výhoda – hned jsme se pustili do vymýšlení bitevního plánu.

„Do každé džunky spustíme po jednom muži, sami se připoutáme k dalším dvěma," šeptal mi Le Grant z lososího člunu. „Na celém světě nenajdete důvod, proč bychom takhle nemohli zajmout šest džunek."

Pak jsme se od sebe oddělili. Obrátil jsem Soba na druhou stranu, zamířil příď do závětří jedné džunky, napjal plachtu a Sob

plul kupředu kolem zádi džunky tak pomalu a tak blízko, že jeden z našich strážníků sestoupil docela lehce na její palubu. Pak jsem zabočil, nařídil plachtu a vydal se k další džunce.

Dosud šlo všechno hladce a v tichosti – až se najednou z první džunky, zajaté lososím člunem, ozval povyk. Bylo to pronikavé čínské ječení, Výstřel z revolveru a ještě větší vřískání.

„Je po všem," řekl Jiří, druhý strážník, který stál na palubě vedle mne. V té chvíli jsme byli uprostřed čínského loďstva a povyk se šířil neuvěřitelnou rychlostí. Paluby se začaly hemžit polonahými číňany, kteří křičeli ječeli, vrčeli vztekem a varovali své druhy. Odkudsi se nad hladinou ozvalo houkání na lasturu, které se neslo po celém zálivu. Po své pravici jsem uviděl, že kapitán jedné džunky sekerou přesekl lano, kterým byla připoutána k lososímu člunu, a hned přiskočil na pomoc svému mužstvu, jenž napínalo ohromnou plachtu podivuhodného tvaru. Na mé levé straně se však na jiné džunce teprve začaly vynořovat z podpalubí první hlavy a já proto zabočil se Sobem tak blízko, aby Jiří mohl pohodlně skočit na její palubu.

Teď už bylo celé loďstvo v pohybu. Vítr nadul plachty a k tomu ještě posádky použily dlouhých vesel; prchající džunky brázdily zátoku všemi směry. Byl jsem nyní na Sobu sám – a snažil jsem se získat ještě nějakou kořist. S první džunkou jsem to prohrál; napjala plachty a zmizela mi s překvapující rychlostí. Uhnula se Sobu přesně o půl stupně a já pocítil před tím nemotorovým plavidlem úctu. Rychle jsem přišel na to, že bych ji stíhal marně; změnil jsem proto směr své lodi a pustil jsem se za džunkami na závětří, protože byly proti mně v nevýhodě.

Jedna z nich přede mnou nerozhodně manévrovala – tu jsem si vybral. Prudce jsem zabočil, abych se k ní snáze dostal, ale džunka náhle napjala plachtu a letěla pryč, přičemž se z paluby ozývaly rytmické skřeky, pomáhající číňanům určovat pravidelné rychlé tempo veslování. Nedal jsem se tím však překvapit. Zahnul jsem náhle do závětří, přitáhl silně kormidlovou páku a držel ji celým tělem; současně jsem chytil plachtové lano a udržoval loď v nejprudším běhu. Obě dlouhá vesla na zádi džunky se roztříštila a vzápětí se oba čluny s velkým rachotem a praskáním srazily.

Podařilo se mi: Sobova čeleň překotila krátký silný stěžeň džunky i s plachtou, jako by ho smetla ruka obrova.

Číňani začali ječet vzteky. Nějaký statný číňan s hlavou obtočenou žlutým hedvábným šátkem, s tváří hluboce rozrytou jizvami po neštovicích a s pohledem baziliška, nasadil dlouhé bidlo k bokům Soba a pokoušel se rozdělit obě do sebe zakousnuté lodi. Počkal jsem si na okamžik, kdy se mu podařilo Soba vyprostit, takže se začal otáčet bokem; skočil jsem na palubu džunky s lanem v ruce a připoutal jsem ji. Chlapík se žlutým šátkem a se zbrázděnou tváří se ke mně výhrůžně blížil. Sáhl jsem do kapsy a hned jsem na něm pozoroval zaváhání. Neměl jsem žádnou zbraň, ale číňan to nevěděl a dávno před tím se už naučil opatrnosti před americkými kapsami. V tom, že ho udržím i s jeho mužstvem v uctivé vzdálenosti, byla celá moje naděje.

Nařídil jsem mu, aby na místě zakotvil; odpověděl mi jenom „no sabbe“ (nerozumím). Mužstvo odpovídalo stejně a odmítalo pochopit mé názorné vysvětlování posunky a ukazováním. Bylo zbytečné pokoušet se dál, číňani kolem mne stáli jako mlčenlivé pařezy. Skočil jsem tedy k lanu a spustil kotvu sám.

„A teď přejdou čtyři z vás na mou palubu,“ řekl jsem silným hlasem a přitom jsem ukazoval prsty, aby rozuměli, že čtyři mají jít se mnou a pátý zůstane na džunce. Žlutý šátek váhal, a tak jsem rozkaz divoce opakoval (daleko divočeji, než jsem cítil), současně jsem se znovu rukou přiblížil ke kapse. Zapůsobilo to na něj: Se vzteklými pohledy převedl tři ze svého mužstva na palubu Soba. Hned jsem odrazil a namířil příď ke džunce Jiřího. Tady už to šlo snadněji, byli jsme dva a Jiří měl revolver, kterého mohl použít, kdyby došlo k nějaké rvačce. Převedli jsme opět čtyři číňany na šalupu, zatímco jeden zůstal na džunce. Čtyři další ze třetí džunky.

Zatím také lososí člun sebral svých dvanáct zajatců a silně přetížen se k nám připojil. Nebyla tam dobrá situace: Člun byl tak malý, že strážníci byli mezi zajatými číňany značně stísněni; kdyby žluté rybáře napadlo zbavit se násilím svých strážců, bylo by se jim to snad podařilo.

„Musíte nám vypomoci,“ řekl Le Grant.

Podíval jsem se po svých zajatcích v kajutě a nad ní. Trochu jsem přemýšlel; potom jsem se rozhodl: „Mohu vzít tři.“

„Vezměte si čtyři,“ navrhl mi, „a ke mně může přejít Bill. Jsme tu jak sardinky v krabici a kdyby došlo k nějaké tahanici, byli bychom dva na jednoho, což je, myslím, správný poměr.“

Bill se mnou plul jako třetí strážník. Souhlasil jsem s Le Grantem, mohl jsem Billa postrádat. Vyměnili jsme si muže, lososí člun napjal plachty a vydal se přes záliv směrem k bažinám před San Rafaelem. Za ním jsem se pustil já se Sobem.

San Rafael, kde jsme měli vydat svůj úlovek úřadům, byl od splavné vody zálivu oddělen nerovnou hrází bažiny, která se dala přeplout jedině za přílivu. Teď byla hladina klidná, ale odliv začínal, museli jsme pospíchat, jestliže jsme nechtěli čekat půl dne na další příliv. Jenže – ranní ostrá bríza začala s východem slunce odumírat a ozývala se už jenom slabými závany. Lososí člun využil svých vesel a brzy nás nechal daleko pozadu.

Několik mých číňanů stálo u kajutových dveří v přední části paluby. V jednu chvíli, když jsem se nakláněl přes zábradlí při práci s plachetním provazcem, ucítil jsem, jak se kdosi otřel o mou kapsu. Nic jsem na sobě nedal znát, ale kouskem oka jsem zahlédl, že žlutý šátek už ví, co potřeboval vědět: kapsa je prázdná, ta kapsa, která mu nahnala tolik strachu.

K tomu přistoupila ještě vážnější věc – při rozčilujícím zajímání džunek jsme ze Soba nečerpali prosakující vodu, které tam nateklo tolik, že už přelévala podlahu podpalubí. Lovci garnátů začali pokřikovat a ukazovali prsty na proudící živel, který nás rychle zaplavoval.

Trochu jsem se usmál. „Jistě. Všichni se rychle potopíme, když nebudete hned čerpat vodu, sabbe?“

„No sabbe.“ Všichni nerozuměli, vrtěli hlavami, zatímco mezi sebou silně brebentili svou čínskou hantýrkou. Vyrazil jsem tři nebo čtyři prkna z podlahy, přinesl ze skříně několik kbelíků a velice srozumitelně jsem je vyzval, aby se do toho dali. Smáli se mi však; někteří se shromáždili v kajutě, další vylezli na přístřešek.

Ten jejich smích se mi nelíbil. Byla v něm hrozba a zlovolnost, v očích neměli nic dobromyslného, spíš pomstychtivost a nenávist. Žlutý šátek od chvíle, kdy objevil, že mám kapsu prázdnou, chodil mezi zajatci a mluvil s nimi. Nerozuměl jsem mu, ale tolik jsem věděl, že se smlouvají proti mně. Měl jsem strašný vztek, ale musel jsem ho spolknout. Sestoupil jsem k podlaze a začal čerpat vodu sám. Vylil jsem však sotva dva kbelíky, když se nám nad hlavami přesmyklo ráhno a hlavní plachta se prudce nadmula, tak silně, že se Sob naklonil na bok. Dostavil se denní vítr.

Uvědomil jsem si, že Jiří je vyložená pozemní krysa; nechal jsem čerpání a chopil jsem se kormidla. Vítr foukal přímo od vysokých hor za Point Pedrem a byl proto nejistý, s bouřlivými závany, takže chvílemi nás málem převrátil a pak zase nechal naše plachty zplihle viset.

Jiří byl snad největší bačkora, jaká kdy plula po Sanfranciském zálivu. Mimo ostatní špatné vlastnosti byl souchotinář – bál jsem se, že když začne čerpat vodu, dostane chrlení krve. Jenže voda vystupovala stále výš, něco se podniknout muselo. Nařídil jsem znovu lovcům garnátů, aby přiložili ruce k dílu a chopili se kbelíků. Smáli se mi vyzývavě a ti z kajuty, jimž voda sahala už po kotníky, vykřikovali něco na své druhy nahoře na přístřešku, a ti jim brebentili své odpovědi.

Obrátil jsem se k Jiřímu: „Nejlépe by bylo, kdybyste vytáhl svůj revolver a přinutil je k čerpání!“

Jiří však potřásl hlavou. Viděl jsem, že z toho má strach. Poznali to dokonce i číňani a začali být nepředstavitelně drzí. Jejich skupina v kajutě se začala dobývat do skříní s jídlem, podařilo se jim je brzy otevřít a hned se pustili do sucharů a konzerv. Ostatní, kteří dosud seděli na přístřešku, se k nim přidali.

„Co na tom záleží?“ Řekl Jiří unaveně. Pukal jsem vzteky. „Když se nám vymknou z ruky, bude na všechno pozdě. Musíme je zarazit hned teď.“

Vody v lodi stále přibývalo a závany s hor, věštící úporný vítr, byly silnější a silnější. Mezi jednotlivými nápory proudícího vzduchu dojídali zajatci naše zásoby, které nám měly vydržet nejméně týden; přitom se kupili hned na jedné, hned na druhé straně Soba, až se loď

rozkolébala jako ořechová skořápka. Žlutý šátek přišel ke mně, ukazoval prstem svou vesnici na břehu Saint Pedro a posunčinou mi naznačoval, že číňani budou čerpat vodu jedině tehdy, obrátím-li Soba tím směrem a vysadím-li je na břeh. To už voda dosahovala v kajutě až k pryčnám a prosakovala do lůžek. V podlodí byla asi stopu nad podlahou. Přesto jsem však výbojného číňana odmítl. Jiří se k tomu tvářil velice uraženě.

„Neukážete-li trochu odvahy," řekl jsem mu, „vrhnou se na nás a hodí nás přes palubu. Můžeme to přežít jedině tak, že mi dáte svůj revolver."

„My-myslím, že pro naše bez-bezpečí bu-bude nejlíp, když je vy-vysadíme na břeh," jektal zbaběle. „Pokud jde o mě, nechtěl bych se utopit pro pár špinavých číňanů."

„To teda ne," odpověděl jsem mu zuřivě. „Nepovolím hrstce špinavých číňanů jen proto, abych se zachránil před utopením!"

„Vvvy nnnakonec ut-utopíte Soba s námi se vvvšemi. K čemu jjje to do-dobré? Nechte je oni nás také nechají," naříkal Jiří.

„Každý podle svého vkusu," řekl jsem stroze.

Neodpověděl, viděl jsem však, jak se třese strachy. Uvědomoval si zřejmě obě nebezpečí: Číňany i vodu, a já se začal nejvíc bát, k čemu ho jeho strach dožene. Pozoroval jsem, jak vrhá toužebné pohledy na malý záchranný člunek na zádi a proto jsem, jakmile přišla klidnější chvilka, přitáhl člunek na bok Soba. Když jsem se tím zabýval, Jiřího oči zazářily nadějí – než ale mohl vytušit, co udělám, prorazil jsem slabé dno člunku sekyrou, takže se naplnil vodou až po roubení.

„Buď se potopíme, nebo poplujeme všichni společně," řekl jsem. „Když mi dáte svůj revolver, ručím za to, že bude voda ze Soba za chviličku vyčerpaná."

„Je jich na nás příliš mnoho," naříkal Jiří. „Nemůžeme nad nimi vyhrát."

S nechutí jsem se k němu obrátil zády. Lososí člun nám už dávno zmizel z dohledu za malým souostrovím, které nese jméno Mariánské ostrovy. Odtud jsme tedy pomoc nemohli očekávat. Žlutý šátek se ke mně přebrodil vodou, která stála na podlaze. Tvářil se přátelsky, ale jeho pohled se mi nelíbil. Cítil jsem, že se za jeho

roztomilým úsměvem tají zlý úmysl. Řekl jsem mu příkře, aby se vrátil – a on kupodivu uposlechl.

„A teď zůstaňte pěkně tam, kde jste," poručil jsem mu, „a hleďte, abyste se ke mně nepřibližoval."

„A proč," řekl rozzlobeně – a anglicky. „Chci si jenom s vámi popovídat."

„Popovídat!" Řekl jsem trpce. Pochopil jsem, že rozuměl všemu, co se přihodilo mezi mnou a Jiřím. „O čem chcete se mnou mluvit? Vždyť mi nerozumíte!"

Odporně se zašklebil. „Ale rozumím vám docela dobře. Jsem počestný číňan."

„Dobře. Jste počestný číňan a rozumíte mi. Výborně. Tak tedy napřed vyčerpejte vodu z člunu a pak si můžeme popovídat."

Zavrtěl hlavou a ukázal přes rameno na své žluté krajany. „Nejde to. Zlí číňani, moc velice zlí. Asi byste měl –"

„Zpátky!" Houkl jsem na něho. Všiml jsem si totiž, že mu ruka zmizela pod kazajkou a že se chystá ke skoku. Zlostně se vrátil zpátky do kajuty; zřejmě se věnoval poradě se svými společníky, jak nasvědčovalo hlasité drmolení, jež se odtud ozvalo. Sob už měl velmi hluboký ponor a těžkopádně se pohyboval. Na bouřlivém moři by se byl určitě potopil, ale vítr, pokud vanul, přicházel od země a pokrýval záliv jen drobnými vlnkami.

„Myslím, že byste měl zamířit ke břehu," řekl najednou Jiří Neobyčejně rázným hlasem. Pochopil jsem, že se ve svém bezbřehém strachu rozhodl jednat.

„Nemáte pravdu," odpověděl jsem mu stejně úsečně.

„Já vám to poroučím," vykřikl povýšeným hlasem, v němž jsem rozpoznal křečovitost.

„Dostal jsem rozkaz dopravit zajatce do San Rafaela," odpověděl jsem, „a já ten rozkaz vyplním!"

Mluvili jsme hlasitě a hádka vylákala číňany z kajuty.

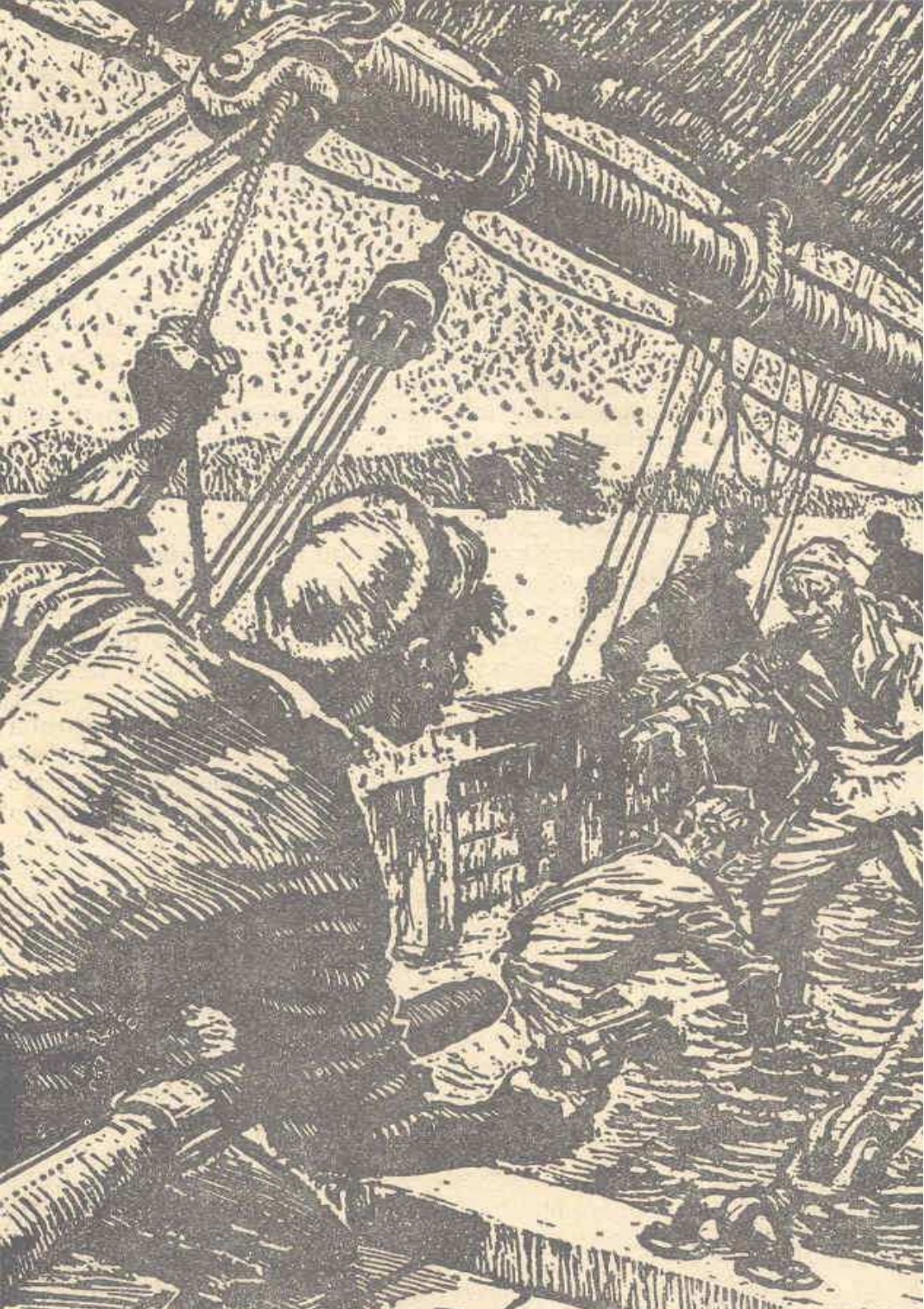
„Zamiřte ke břehu!" Vykřikl Jiří – a v té vteřině jsem se díval do ústí revolveru – toho revolveru, jehož se bál užít proti zajatcům, s nimž se však odvážil na mne. Měl jsem proti sobě houf žlutých nepřátel a jednoho bílého zbabělce, odhodlaného ke všemu. Mozek jako by mi najednou ozářil jasný blesk: Viděl jsem svou situaci v

jasných, ostrých rysech. Zachvátila mě hanba, že ztratím své zajatce, styděl jsem se i za ničemnost a zbabělost Jiřího, strašilo mě setkání s Le Grantem a ostatními strážníky, neboť jsem zrovna slyšel své nedostatečné, jalové vysvětlování. Pomyslel jsem na svůj úporný boj a na vítězství, které mi chce ten ničema vyrvat z rukou ve chvíli, kdy už se mi zdálo, že je pevně držím v rukou. V pozadí jsem uviděl výsměšně rozšklebené čínské tváře – a věděl jsem, že se nemohu vzdát.

Sklonil jsem hlavu a současně napřáhl ruku. Dotkl jsem se chladného železa v Jiřího ruce a kulka mi se zabzučením proletěla těsně kolem vlasů. Chytil jsem protivníkovo zápěstí, druhou rukou jsem sevřel revolver. Žlutý šátek a jeho kumpáni se ke mně rozběhli. Napnul jsem všecky své síly, vyrval jsem Jiřímu revolver z prstů a hodil jsem toho zbabělce číňanům na hlavu. Jiří dopadl přímo na žlutého šátka, povalil ho svou vahou a oba se skutáleli do díry v podlaze, kterou jsem v ní udělal pro vyčerpání vody. V dalším okamžiku jsem už ovládl revolverem situaci – číňani se přikrčili, zalezli do koutů a plížili se pryč.

Hned nato jsem přišel na rozdíl, jaký je mezi střílením útočníků anebo těch, kteří vás nechtějí poslechnout. Číňani totiž poslechnout nechtěli, ať jsem jim vykládal jak chtěl, že čerpat vodu je nutné, ať jsem jim vyhrožoval revolverem a mluvil sebehlasitěji. Seděli zatvrzele v zaplavené kajutě i na její střeše a nechtěli se hnout.

Uplynula čtvrthodina. Sobův ponor byl hlubší a hlubší a jeho plachta se bezmocně třepotala v drobných závanech utichajícího větru. Směrem od Point Pedro jsem však uviděl, jak se při břehu tvoří na hladině tmavá čára a zvolna se k nám blíží. Byla to bríza, na kterou jsem tak dlouho čekal. Zavolal jsem na číňany a ukázal jsem jim to. Uvítali brízu pokřikem ve své nesrozumitelné hatmatilce. Namířil jsem ukazováček na plachtu, na vodu v Sobu a snažil se jim posunky vysvětlit, že se pro tu vodu v lodi musíme překotit, jak jen doběhne vítr až k naší plachtě. Žluťáskové se však jenom vyzývavě pošklebovali, protože věděli, že mohu stočit Soba přídí do brízy, povolit provazec hlavní plachty, přitočit se k větru a zachránit se.

Už jsem necítil zlost – jen chladnou krev a pevné rozhodnutí. Zatáhl jsem provazec asi na stopu nebo dvě, zabočil jsem. Současně jsem se zapřel oběma nohama a zády jsem zadržel páku kormidla. Jednou rukou jsem držel provazec, druhou revolver. Tmavá čára se hnala k nám a číňani se dívali chvíli na ni, chvíli na mne, aniž by se jim dařilo zatajit, že začínají mít starosti. Rozhodnost, vůle a houževnatost, které jsem projevil stanuly proti nim jako nový nepřítel a teď už rozhodovalo jen to, kdo dokáže vydržet s nervy a nepovolit. I když zblízka hrozí ošklivá, mokrá smrt.

Pak nás vítr uchvátil. Provazec se s prásknutím napnul, ráhno se nadzvihlo, plachta nadmula – a Sob se naklonil. Nakláněl se stále víc, až se ponořilo zábradlí na závětrné straně, až se okna kajuty ocitla pod vodou a vlny Sanfranciského zálivu se začaly přelévat přes palubu. Loď se naklonila tak prudce, že zajatci v kabině vletěli na jednu hromadu u protější pryčny, kde se svíjeli i kroutili, zaplavováni vodou, takže ti vespod málem utonuli.

Vítr ještě zesílil a Sob se sklonil k vodě tak hluboko, že jsem se s ním pomalu loučil. Věděl jsem, že stačí ještě jeden takový závan a bude po všem. Držel jsem se však tvrdohlavě ve stejné poloze a v okamžiku, kdy už jsem si připustil myšlenku, zda mám povolit nebo ne, číňani křičeli o milost. Myslím, že jsem nikdy předtím ani potom neslyšel tak sladká slova. Rozmyslně jsem ještě několik vteřin počkal:

A teprve pak jsem hlavní plachetní provazec povolil. Sob se napřimoval velice zvolna a když byl zase v rovnováze, bylo vidět, že je zaplaven téměř nenapravitelně. Číňani se však vrhli k podlodí jako šílenci a vylévali vodu kbelíky, hrnky, pánvemi a vším co jim jen přišlo pod ruku. Byl to krásný pohled, vidět ten téměř nepřerušovaný vodopád, spadající po boku Soba! A když se naše loď zase hrdě vynořila nad hladinu, hnali jsme se dál brízou; v posledním okamžiku před poklesem hladiny zálivu jsme přeletěli bahniska a vyjeli do úžiny. Duch vzpoury byl zlomen. Číňani byli náhle nadáni takovou pokorou a učenlivostí, že ještě předtím, než jsme přirazili v San Rafaelu, stáli pohotově s vlečným lanem v rukách a na předním místě byl Žlutý šátek.

Pokud jde o Jiřího, byl to jeho poslední výlet s rybářskou hlídkou. Vykládal později, že o takový druh práce nestojí a že je pro něho místo příručího na břehu to nejlepší, co by si mohl přát. No – my jsme si myslili totéž.

Řecký král

Velkého Aleka rybářská hlídka dosud nikdy nechytla. Chlubil se často, že živého ho nikdo nedostane. Měl docela pravdu – dokonce i těch, kteří se ho pokoušeli dostat mrtvého, byl slušný houf – a nikomu se nepodařilo ani to. Naopak – dva ze strážníků, kteří bažili po jeho mrtvole, sami zůstali na jeho cestě mrtví. Přitom nikdo z celého zálivu neporušoval zákony tak rozmyslně a tak často, jako právě Velký Alek.

Jméno Velký Alek dostal podle své obrovské postavy. Měřil šest stop a tři palce, přitom k té výšce měl přiměřeně široká ramena a statné plece, nádherné svaly, tvrdé jako ocel a úzké boky mrštného atleta. Mezi rybáři koloval nesčíslný počet historek o jeho úžasné síle. K tomu měl ducha stejně silného a panovačného – a všecko dohromady způsobilo, že byl široko daleko známý ještě pod jiným jménem: Říkalo se mu Řecký král. Rybáři z pobřeží byli z veliké části řekové – všichni se na něj dívali s úctou a poslouchali ho jako svého náčelníka. Velký Alek tedy bojoval i za ně, staral se o jejich ochranu, pomáhal jim vyklouznout z kliček zákonů, když se do nich zapletli, a učil je, že získají na síle, budou-li za všech okolností stát při sobě.

Kdysi dávno se ho rybářská hlídka pokoušela zajmout při mnoha příležitostech, nakonec se ale musela vzdát, protože z jejích plánů jí nevyšel ani jediný. A tak když se proslechlo, že Velký Alek přijde do Benicie, nepřál jsem si nic jiného, než ho uvidět. A nemusel jsem po něm ani pátrat. Okamžitě po svém příchodu nás totiž vyhledal sám, jak to odpovídalo jeho povaze.

Charley Le Grant a já jsme v té době sloužili pod velením strážníka Carmintela a všichni tři jsme byli na Sobu, kde jsme se připravovali na novou výpravu. Velký Alek prostě vystoupil na palubu a hned jsme poznali, že se s Carmintelem zná, protože si stiskli ruku. Charleye a mne si Velký Alek ani nevšiml.

„Přišel jsem na několik měsíců," řekl Carmintelovi. „Chci tady chytat jesetery."

Přitom měl v očích vyzývavé lesky – s Charleyem jsme si všimli, že Carmintel před ním sklopil pohled.

„Dobře, dobře, Aleku,“ odpověděl mu Carmintel tiše, „nebudu vám dělat potíže.“ Chvilku se zamyslel a pak dodal: „Pojďte dolů do kajuty a tam si o tom popovídáme.“

Když vešli dovnitř a zavřeli za sebou dveře, Charley na mne významně pohlédl. Já byl ještě pouhý výrostek, všecko bylo pro mne nové, a tak jsem ničemu nerozuměl. Charley mi taky nic nevysvětloval, ale přesto jsem cítil, že není něco v pořádku.

Nechali jsme je, ať se radí. Charley navrhl, abychom se trochu porozhlédli v našem malém člunu; vstoupili jsme do něho a pluli jsme ke starému nábřeží parníků, kde byla zakotvena archa Velkého Aleka. Archa tady znamená malý, ale pohodlný obytný člun, snad nejvhodnější pro rybáře na dolní zátoce. Byli jsme na Alekovu archu velice zvědavi, měla být totiž – podle legend o svém majiteli – jevištěm mnoha urputných bitev, celá provrtaná kulkami z pušek a revolverů.

Otvory po kulkách jsme našli, byly pečlivě ucpané dřevěnými zátkami přetřenými barvou – nebylo jich ale tolik, jak jsem očekával. Charley pozoroval mé zklamání a smál se mi. Potom mi ale za odměnu vyprávěl věrohodnou zprávu o jedné výpravě, která se dostala až na plující Alekův domov a pokoušela se ho zajmout nejraději živého, ale v případě nutnosti i mrtvého. Bitva trvala celý den a nakonec museli strážníci odtáhnout v poškozených člunech, s jedním mrtvým a třemi raněnými. Když se tam příštího dne pak vrátili s posilami, našli jen kůly, u nichž byla Alekova archa přivázána – Alek zmizel a skrýval se po několik měsíců i se svou lodí v Suisunských bažinách.

„Ale proč ho nepověsili pro vraždu?“ Ptal jsem se Charleye. Copak Spojené Státy skutečně nemají takovou moc, aby se Velký Alek dostal do rukou spravedlnosti?“

„Vydal se do rukou spravedlnosti sám a dobrovolně přišel před soud,“ odpověděl mi Charley. „Zaplatil padesát tisíc dolarů za své vítězství a přitom musel použít nejrůznějších úskoků a kliček, které mu poradili nejlepší právníci v zemi. Na těch padesát tisíc se složili všichni řečtí rybáři, co bydlí při zálivu a na řece; Velký Alek tu daň vybíral skutečně jako král. Spojené Státy jsou možná všemohoucí …

Jenže, milý hochu, přesto je Velký Alek králem uvnitř Spojených Států; má své území a své poddané.“

„Dobrá – ale co chcete podniknout proti jeho úmyslu lovit tady jesetery? Víte přece, že bude lovit na čínskou šňůru?“

Charley pokrčil rameny. „Uvidíme, co uvidíme,“ řekl záhadně.

Čínská šňůra je stejně zákeřné zařízení jako ti, kteří ji vymysleli. Je to systém poplavků, závaží a tisíc udic, zavěšených šest palců až stopu nade dnem. Zvláštní je udice. Není to háček, ale úzký hák ostrý jako jehla. Tyto udice jsou jedna vedle druhé a když jich potom visí nade dnem několik tisíc v délce několika sáhů, vypadají jako třpytivé třásně a jsou strašlivou překážkou rybám, které se pohybují při dně.

Nejčastěji je tou rybou jeseter, který se tam potuluje a ryje kolem sebe jako čuník – proto se mu také často říká „prase-ryba“. Když ho bodne první jehlice, reaguje prudkým pohybem a napíchne se na tucet dalších jehlic. Začne se divoce házet, až ho jehly probodnou ze všech stran, zajmou ho a jeseter nakonec zahyne. Čínskou šňůrou nepronikne žádný jeseter. Tento rybářský prostředek dostal v zákonech název past a protože by mohl způsobit vyhubení jeseterů, rybářské zákony ho jednoznačně nedovolují. A přesně v tomhle bodě chtěl Velký Alek přestoupit rybářské zákony; tím jsme si byli s Charleyem jisti.

Od návštěvy Velkého Aleka na Sobu uplynulo několik dnů; Charley a já jsme ho pořád měli na očích. Odtáhl svou archu kolem Solanského pobřeží do velké zátoky u Turnerových loděnic. Věděli jsme, že je to dobré místo pro lov jeseterů a Řecký král se tady usadil zřejmě právě proto. Zátoka však měla i své nevýhody: Příliv sem přiváděl mohutný proud vody, která vířila, jako když se naplňuje mlýnský náhon, při odlivu zase vytékala voda jako protrženou hrází rybníka a tak se dalo s čínskou šňůrou manipulovat jedině mezi přílivem a odlivem. Řekli jsme si s Charleyem, že toho využijeme, a vždycky mezi přílivem a odlivem Charley nebo já se podíváme od Solanské hráze, co se v zátoce děje.

Když jsem se čtvrtého dne na své dobrovolné hlídce krásně opaloval na boku hráze, uviděl jsem jak nějaký člunek opouští vzdálený břeh a pluje do zátoky. Popadl jsem dalekohled a sledoval každý pohyb na tom malém plavidle. Byli v něm dva muži: A i když

byli ode mne dobrou míli, rozeznal jsem neomylně v jednom z nich Velkého Aleka. Ještě než se člun obrátil na zpáteční cestu, věděl jsem bezpečně, že Řecký král položil svou šňůru.

Téhož dne po obědě řekl Charley Le Grant Carmintelovi: „Velký Alek nastražil čínskou šňůru v zátoce za Turnerovou loděnicí."

Carmintel se zarazil, po tváři mu přeletěl mráček nevole. Potom řekl pomalu: „Skutečně?"

A to bylo všechno.

Charley se kousal do rtů potlačovaným vztekem, obrátil se na patě a odešel od Carmintela.

Později na večer, když jsme s Charleyem skončili mytí paluby Soba a chystali se ke spánku, řekl mi: „Tak co, chlapče, rozhodl jste se?"

Hrdlo se mi sevřelo, dokázal jsem jenom přikývnout.

„Tak dobře." Charleyovi se dychtivě zaleskly oči. „Chytíme Velkého Aleka sami dva, vy a já, navzdory Carmintelovi. Budete mi pomáhat?"

Pak chvilku přemýšlel. „Je to tvrdý oříšek, ale můžeme to dokázat."

„Ovšem můžeme," přizvukoval jsem nadšeně.

„Ovšemže můžeme," opakoval Charley. Stiskli jsme si ruce a šli jsme spát.

To, co jsme chtěli udělat, nebyla snadná věc. Chcete-li někoho usvědčit z nezákonného rybaření, musíte ho přistihnout při činu se všemi důkazy: S udicemi, s rybami – a především musíte zločince chytit. To znamenalo, že musíme Velkého Aleka lapit na širé hladině, kde nás bude vidět už z dálky a může se připravit na jedno z těch vřelých přivítání, o nichž se vyprávělo po celém zálivu.

Několik dnů jsme počkali, ale pak řekl Charley: „Už se nedá otálet. Jak se k němu dostaneme, půjde to už snadno. Pokusíme se tedy dostat se k němu. Jdeme na to, mládenče."

Byli jsme v lososím člunu z řeky Columbie, ve stejném, kterého jsme používali proti čínským lovcům garnátů. V přestávce mezi přílivem a odlivem jsme se opatrně proplížili kolem konce Solanské

hráze a uviděli jsme Velkého Aleka při práci, jak vytahuje svou šňůru a vyprošťuje z ní ryby.

„Změníme si místa," rozkázal Charley. „Kormidlujte přímo k zádi jeho lodi, jako byste se chtěl dostat k loděnici."

Vzal jsem za kormidlovou páku a Charley si sedl na příčnou lavičku. Na dosah ruky si položil revolver.

„Kdyby začal střílet, lehněte si na dno a držte kormidlo zdola. I kdyby mířil jako Vilém Tell, může trefit jedině vaši ruku."

Přikývl jsem a pak jsme už nepromluvili, zatímco člun lehce klouzal po vlnách a Velký Alek se přibližoval. Už jsme ho viděli docela jasně, jak vyprošťoval jesetery z jehlic a házel je do člunu. Jeho pomocník mezitím vytahoval šňůru a čistil udice; potom šňůru pokládal ke dnu. Byli jsme však od něho ještě dobrých pět sáhů, když nás Řecký král přivítal: „Hej, vy tam, co chcete?"

„Jen kupředu," šeptal Charley. „Dělejte, jako byste ho neslyšel."

Uplynulo několik vteřin naplněných napětím. Rybář nás bedlivě pozoroval a my se přitom neustále blížili.

A najednou, jako by poznal, kdo jsme a co chceme, se Velký Alek rozhodl. Vykřikl: „Mějte rozum a vraťte se! Jestli mě neposlechnete, střelím po vás!"

Přiložil pušku k rameni a namířil na mě.

„Tak se obraťte!" Rozkazoval. Slyšel jsem Charleye, jak zabručel nějakou vzteklou kletbu. Potom zašeptal: „Zabočte zpátky. Pro tentokrát je po všem."

Pohnul jsem pákou kormidla, povolil provazec a náš člun zabočil o pět stupňů. Velký Alek se za námi pozorně díval, dokud jsme byli v dostřelu. Pak se klidně vrátil ke své práci.

„Co kdybyste nechali Velkého Aleka na pokoji?" Řekl Carmintel téhož večera Charleyovi – a znělo to dost drsně.

„Stěžoval si vám, co?" Odpověděl mu Charley významně. Carmintel se ocitl v trapných rozpacích. „Říkám vám, abyste si ho raději nevšímali," opakoval. „Je to nebezpečný člověk. Dělat si z něho blázna se nevyplácí."

„Tak tak." Charley pokýval hlavou. „Víc se vyplácí, dát mu úplnou volnost, že?"

Byl to přímý zásah, Carmintelova tvář nás nenechala na pochybách. O Velkém Alekovi se totiž vědělo, že je stejně ochoten bojovat jako podplácet a že v posledních letech od něho přijal peníze nejeden strážník.

Carmintel začal: „Chcete snad říct –“

Ale Charley ho stroze přerušil: „Nechci říci nic. Slyšel jste už všechno a vyberte si, co se vám hodí.“

Charley pokrčil rameny a Carmintel se na něho díval se špatně utajovaným vztekem.

Pokusili jsme se přiblížit k Velkému Alekovi, tentokrát za ranního šera – a zase bezvýsledně. „Potřebujeme dobrý nápad,“ řekl nespokojeně Charley.

A tak jsem si po mnoho dní a nocí mořil hlavu, abych přišel na nějaký vhodný způsob, jak by dva muži polapili na širé hladině třetího, který umí používat své ručnice a nikdy ji nezapomene na břehu. Pravidelně, v každé přestávce mezi přílivem a odlivem, bylo vidět Velkého Aleka, jak za bílého dne s bezostyšnou drzostí vytahuje šňůru s jesetery. A nejvíc nás mrzelo, že časem téměř všichni rybáři od Benicie až po Vallejo věděli o úspěchu Řeckého krále a o naší hanebné prohře. Carmintel také dělal, co mohl: Dával nám pořád práci mezi lovci platejzů u San Pablo, takže jsme si pro Řeckého krále mohli vyšetřit čas jen s největšími obtížemi. Ale Charleyova rodina bydlela v Benicii a tam jsme rozbili svůj hlavní stan, do něhož jsme se mohli neustále vracet.

Uplynulo několik marných týdnů, než jsem přišel na první docela malý nápad. „Já už vím, co bychom mohli udělat,“ řekl jsem Charleyovi. „Počkáme, až si Velký Alek odveze kořist v mezidobí mezi přílivem a odlivem a pak, až zmizí, vyplujeme a zabavíme mu jeho šňůru. Ztratí peníze i čas – bude mu to chvilku trvat, než si opatří jinou – a tu mu můžeme zabavit zase. Když už ho nemůžeme chytit, tak mu vezmeme kus té jeho drzé odvahy, nemyslíte?“

Charley zauvažoval a pak řekl, že to není špatná myšlenka. Číhali jsme tedy na příležitost a v nejbližším mezidobí, když se hladina uklidnila a Velký Alek se s bohatým úlovkem vrátil na břeh, vypluli jsme v lososím člunu. Znali jsme polohu šňůry podle značek na pobřeží, věděli jsme, že ji snadno najdeme. V pravý čas jsme

hodili kotvu na místě, kde jsme předpokládali, že je natažena a kotva, kterou jsme vlekli nízko nade dnem, nám brzy šňůru ohlásila: Zachytila se za ni a člun se zastavil.

„Máme ji," vykřikl radostně Charley. „Pojďte a vezměte za lano, abychom ji dostali nahoru!"

Společně jsme táhli, až se objevila kotva se šňůrou na jednom rameni. Stovky vražedných jehlic se zaleskly ve světle slunce. Uložili jsme kotvu na dno člunu a vydali se na cestu podél šňůry ke konci, kde jsme ji chtěli začít vytahovat a ukládat v člunu. Vtom nás ale zarazil ostrý úder do člunu. Rozhlédli jsme se, nic jsme však nespatřili. Vrátili jsme se tedy ke své práci – jenže za okamžik se ozval ten zvuk znovu a mezi mnou a Charleyem se roztříštilo roubení člunu.

„Hochu, hochu," řekl zamyšleně Charley, „tohle vypadá přesně jako kulka z ručnice. Zdá se, že Velký Alek umí střílet i na velkou vzdálenost."

Prohlédl si dalekohledem břeh nejméně v délce jedné míle a pak dodal: „A užívá bezdýmého prachu. Proto jsme asi neslyšeli výstřel."

Sám jsem si také prohlížel břeh – a také jsem tam nic nenašel. Alek se zřejmě ukrýval v nějaké skalní skrýši, kde jsme ho my neviděli, on nás ale měl jako na dlani, a tak jsme mu byli vydáni na milost i nemilost. Třetí kulka se dotkla hladiny, udělala žabku, zaleskla se na slunci, s nepříjemným bzučením přeletěla naše hlavy a dopadla do vody za námi.

Charley se poškrábal za uchem a řekl chladně: „Myslím, že bude nejlíp, když toho necháme, co myslíte, chlapče?"

Úplně jsem s ním souhlasil. Dokonce jsem vyslovil názor, že Alekovu šňůru vlastně vůbec nepotřebujeme. Nato jsme odrazili a napjali plachtu. Kulky hned přestaly lítat a my jsme odpluli s nepříjemným vědomím, že se nám Velký Alek ve svém úkrytu směje z plných plic.

Druhého dne se to potvrdilo, jak jsem si věru ani nepřál: Na rybářské hrázi, kde jsme prohlíželi sítě, se nám Velký Alek osobně vyškleboval přede všemi rybáři. Charleyova tvář byla brunátná vztekem, ale držel se – slíbil jenom Alekovi, že ho jednou stejně dostane za mříže a pak už neřekl ani slovo. Řecký král se chvástal, že

se mu nikdy žádná rybářská hlídka na kůži nedostala a že se jí to nepodaří ani nikdy v budoucnosti. Ostatní rybáři mu přizvukovali, že je to skutečně tak a dokonce se začali na nás rozčilovat, že to v jedné chvíli hrozilo rvačkou. Velký Alek však použil své královské moci a ukonejšil je.

Také Carmintel se sám smál – hlavně Charleyovi. Dovolil si vůči němu různé sarkastické poznámky a nevynechal jedinou chvíli, aby ho nějak nedráždil. Charley se však nedal přivést z míry. Jenom mně důvěrně sdělil, že se rozhodl polapit Velkého Aleka, i kdyby na to měl obětovat celý zbytek svého života.

„Ještě nevím, jak to udělám," řekl mi. „Ale udělám to, jako že se jmenuji Charley Le Grant. Nemám strach – vím docela dobře, že jednou dostanu nápad, v pravou chvíli a na pravém místě."

Vhodná chvíle přišla opravdu brzy a k tomu docela neočekávaně. S ní se také zákonitě dostavil nápad. Předtím ale uplynul celý měsíc, a Charley a já jsme byli jednou nahoře na řece, podruhé dole, pak zase nahoře nebo dole v zálivu, aniž bychom našli jedinou vhodnou chvilku pro jednoho rybáře, který lovil jesetery na čínskou šňůru v zátoce u Turnerovy loděnice. Ale potom se nám jednoho odpoledne, když jsme právě byli ve službě, objevilo zjevení, o němž jsme se brzy dozvěděli, že jeho posláním je přinést nám touženě očekávané vítězství nad Velkým Alekem.

Zjevení bylo z tohoto světa: mělo podobu bezmocné jachty, jejíž prostory byly zaplněny lidmi postiženými mořskou nemocí. Zpočátku jsme svou příležitost nepoznali: byla to velká šalupová jachta a její bezmocnost způsobil ostrý pasát, vanoucí téměř jako vichřice, spolu s okolností, že na palubě nebyl ani jeden zkušený námořník.

Dívali jsme se na ni od Selbyovy hráze celkem lhostejně, nanejvýš nás trochu pobavily neobratné manévry, jimiž chtěla posádka bezpečně zakotvit a také směšné pokusy vypravit na břeh malý člun. Nakonec se k nám dostal velice zbědovaný pán v zablácených kalhotách, který předtím málem člun překotil a teď nám hodil lano, abychom ho přitáhli.

Vylezl po čtyřech na hráz a když se nahoře postavil, stál nejistě, jako by měl ještě pořád rozkolébanou palubu pod nohama. Vyprávěl

nám o svých strastech, kterými byli stejně postiženi všichni na palubě jachty. Jediný zkušený námořník, kterého měli s sebou, člověk, na němž všichni záviseli, musel na naléhavou telegrafickou výzvu odjet do San Francisca. Pokusili se pokračovat v cestě bez něho. V zálivu Svatého Pavla však narazili na silný vítr a vzedmuté moře – a to už na ně bylo příliš mnoho. Všichni se roznemohli, nikdo nic nevěděl, nic nedovedl, a tak sem dopluli jen proto, aby buď opustili jachtu, nebo aby si zjednali někoho, kdo by je bezpečně dovedl do Benicie. Zkrátka – ptal se ten pán – víme o nějakých námořnících, kteří by byli ochotni dopravit jachtu do Benicie?

V té vteřině patrně Charley pochopil, že má před sebou zjevení (já na to přišel až o chvilku později). Podíval se na mne. Sob pokojně ležel v malém pobřežním zákoutí a na hlídce jsme až do půlnoci neměli žádnou naléhavou práci. Při větru, jaký právě vanul, jsme mohli jachtu dopravit do Benicie za několik hodin, počkat nějaký čas na břehu a vrátit se večerním vlakem.

„Dobře, kapitáne," řekl Charley zoufalému sportovci, jenž se při tomto titulu slabě usmál.

„Jsem jenom majitel té jachty," vysvětloval Charleyovi.

Dopravili jsme ho na jeho palubu daleko bezpečněji a rychleji, než jak to dokázal on sám cestou k nám – a vlastníma očima jsme si ověřili, že mluvil pravdu. Cestující na palubě jachty byli ještě bezmocnější, než jsme si představovali. V kajutě leželo asi dvanáct mužů a žen, kteří byli mořskou nemocí tak otupělí, že ani nereagovali na náš příchod. Jachta se divoce zmítala na vlnách a tak se majitel zhroutil, sotva se nohou dotkl paluby; tím se připojil ke svým spolucestujícím. Nikdo z nich ani nemohl pohnout rukou; museli jsme proto sami dva, Charley a já, dát do pořádku zamotané lanoví, napjali jsme plachtu a zdvihli kotvu.

Byla to krušná cesta, krušná a přitom rychlá. Carquinezské úžiny, které byly jedinou směsí vody a par, jsme divoce proletěli, přičemž se ráhno hlavní plachty chvílemi utápělo ve vodě a pak zase trčelo přímo k nebi. Cestující to však nevnímali. Nevnímali vůbec nic. Dva nebo tři, mezi nimi i majitel lodi, se doplazili na záď, kde se třásli strachy, když se loď vyhoupla na vlně do závratné výšky a potom zase klesla do hlubiny, obklopena ze všech stran horami vod.

Mezitím vyhlíželi dychtivě břeh s jedinou myšlenkou – aby už na něm byli. Ostatní leželi v kajutě všelijak rozházeni mezi poduškami. Tu a tam některý z nich zasténal, většinou však byli bez života, hotové mrtvoly.

Když se před námi otevřela zátoka u Turnerovy loděnice, Charley do ní zarejdoval a tak se dostal na klidnější vodu. Benicie už byla v dohledu a my se k ní řítili po mírných vlnách – vtom však, právě ve směru naší plavby, začala před námi tančit malá skvrnka, ze které se brzy vyklubal člun. Byla doba těsně po odlivu. Charley a já jsme se na sebe podívali. Nepadlo ani slovo, ale jachta najednou začala podivně poskakovat, točit se a potácet, jako by u kormidla stál nejzelenější ze všech zelenáčů na téhle straně oceánu. Pro námořníka to musela být báječná podívaná! Musel si myslet, že jachtu žene vítr, jak se mu chce, zatímco se na palubě někdo zoufale a strašně nešikovně pokouší dostat loď k Benicii.

Majitel trochu zapomněl na svou mořskou nemoc – zřejmě se už viděl na břehu – teď se mu však v očích objevila nová úzkost. Člun byl větší a větší, až jsme mohli krásně rozeznat Velkého Aleka a jeho společníka, kteří měli jeseteří šňůru navinutou na bubnu; odpočívali po své nezákonné práci a posmívali se nám. Charley si stáhl čepici až na oči a já to udělal po něm. Ještě pořád jsem nevěděl, co vlastně chce udělat, ale pochopil jsem, že míří k přesnému cíli.

Přihnali jsme se už ke člunu tak blízko, že jsme zřetelně slyšeli hlasy Velkého Aleka a jeho pomocníka, kteří nás hanobili se vším opovržením, jakého je schopen námořník odborník vůči amatérům, a zvlášť vůči takovým zelenáčům, za jaké nás museli pokládat.

Řítili jsme se podél Alekova člunu a pořád ještě se nic nestalo. Už se mi zdálo, že zase – ale vtom se Charley ušklíbl mému zklamání, které zřejmě vyčetl z mé tváře a pak houkl: „Stůj u hlavního provazce, abys přehodil plachtu!“

Otočil zprudka kormidlem a jachta poslušně zavířila v ostrém oblouku. Hlavní provazec zplihl, ale vzápětí se mihl nad našimi hlavami jako střela a s prásknutím se napjal. Jachta se naklonila na bok, takže se hroty ráhna dotkly hladiny. Z kajuty se ozval velký nářek nemocných cestujících, kteří se převalili přes celou podlahu kajuty, jeden přes druhého, a nakupili se na druhé straně.

Neměli jsme však na ně čas. Jachta na konci obratu zamířila do větru s přehozenými plachtami a napřímila se do rovnováhy. Pořád jsme přitom letěli kupředu slušnou rychlostí a Alekův člun se nám teď dostal do cesty. Viděl jsem ještě Řeckého krále, jak se vrhl do vln a jeho pomocník skočil na čeleň jachty. Pak jsem ucítil náraz; najeli jsme na člun, jachta ho stlačila pod sebe a slyšeli jsme dunivé rány, jak se převaloval pod naším dnem.

Charley zabručel: „To ho připraví o ručnici.“ A skočil na palubu, aby se na zádi porozhlédl po Velkém Alekovi.

Vítr a vlny nás zastavily, jachta se dokonce pomalu šinula zpět. Černovlasá hlava Velkého Aleka se skutečně vynořila nedaleko. Řecký král nadával a zlobil se na nemotorné amatéry, přitom uchopil podávanou ruku a dal se vytáhnout na palubu jachty. Byl hrozně udýchaný, protože se musel potopit hodně hluboko a zůstal tam dlouho, aby nenarazil na spodek naší lodi.

V příští vteřině však – k úžasu a pobouření majitele jachty, měl Charley Velkého Aleka pod sebou na podlaze paluby a já mu udatně pomáhal rybáře svázat krátkými kusy tenkého lana. Majitel kolem nás poskakoval a chtěl slyšet vysvětlení. Současně se objevila tvář Alekova pomocníka a bázlivě vyhlížela přes zábradlí. Charleyova ruka se mihla vzduchem, zasáhla ho a muž dopadl na záda vedle svého pána a velitele.

„Potřebuji víc provazů,“ vykřikl na mne Charley – a já pospíchal, abych mu je opatřil.

Porouchaný člun se kymácel nedaleko nás na návětrné straně. Vzal jsem si na starost plachetní provazce, Charley se chopil kormidla a nařídil běh jachty k tomu vraku.

Teprve teď byl čas vysvětlit pohněvanému majiteli lodi, co se vlastně stalo. „Tihle dva muži jsou staří darebáci, nejhorší mezi rybářskými piráty v celém zálivu. Viděli jste, jak jsme je chytili – čekejte, že vás obešleme jako svědky, až dojde k soudnímu líčení.“

Ve člunu Velkého Aleka jsme našli kus čínské šňůry, kterou plavidlo vleklo po srážce za sebou. Charley ji vytáhl asi čtyřicet nebo padesát stop s mladým jeseterem, který na ní visel – ten kus uřízl a hodil na palubu vedle zajatců.

„To je důkaz číslo jedna,“ řekl majiteli jachty.

„Prohlédněte si to pečlivě, abyste nám pak v soudní síni mohl potvrdit, kde a kdy jsme tyhle předměty zabavili.“

A pak jsme vítězoslavně dopluli do Benicie, rychle a bez nemotorného zmítání na vlnách, s Řeckým králem, který byl pevně svázán silnými provazy, a který už nikdy nebude vykládat, že ho ještě žádná rybářská hlídka nezajala.

Výprava na zloděje ústřic

Charley Le Grant a já jsme se vždycky shodli v tom, že nejlepší ze všech strážníků, pod nimiž jsme kdy sloužili, byl Neil Partington. Nebyl nepoctivý ani zbabělý; ve službě sice od nás požadoval přesné plnění rozkazů, ale naše vztahy byly družné přátelské a dovoloval nám volnost, na jakou jsme nebyli jinak zvyklí.

Neilova rodina žila v Oklandu, který leží asi šest mil přes vodu směrem od San Francisca. Jednou, když jsme projížděli a slídili mezi čínskými lovci garnátů, dostal Neil zprávu, že jeho žena těžce onemocněla – než uplynula hodina, měli jsme číňany daleko za sebou a Sob se pod úpornou severozápadní brízou valil k Oklandu. Vepluli jsme do Oklandské zátoky a zakotvili; v dalších dnech pak, zatímco Neil byl na břehu, uvedli jsme do pořádku lanoví Soba, přeložili přítěž a očistili boky, takže se Sob začal podobat skutečně pěkné šalupě.

Když jsme s tím byli hotovi, nevěděli jsme, co s časem. Neilova žena byla pořád ještě nemocná a třebas to nebylo na smrt, dalo se čekat, že si ještě nějaký týden poleží, nežli bude překonáno všechno nebezpečí. Charley a já jsme se toulali loděnicí, uvažovali jsme nahlas, co bychom podnikli, až jsme došli k městské hrázi, u níž kotvila skupina lodí lovců ústřic. Většinou to byly úhledné štíhlé čluny pro rychlou plavbu, zařízené i pro nepohodu. Sedli jsme si na hráz a prohlíželi si je.

„Myslím, že měli dobrý lov," řekl Charley a ukázal na hromady ústřic na palubách člunů. Všichni lovci měli ústřice roztříděné do tří hromad podle velikosti. Těsně k okrajům hráze přijížděli s malými vozíky podomní obchodníci, dohadovali se s lovci o cenách, smlouvali – a tak jsem brzy poznal, zač se ústřice vlastně prodávají.

„Tamhleten člun má na palubě ústřice nejméně za dvě stě dolarů," počítal jsem. „Rád bych věděl, jak dlouho trvalo, než je vylovil."

„Tři nebo čtyři dny," odpověděl mi Charley. „Není to špatný výdělek pro dva muže – každému denně pětadvacet dolarů."

Člun, o němž jsme mluvili, se jmenoval Duch a ležel právě před nimi. Jeho posádku tvořili dva muži. Jeden byl malý a tlustý chlapík,

širokých ramen a s dlouhýma gorilíma rukama. Druhý byl jeho pravý opak – vysoký, štíhlý, měl jasně modré oči a hřívu černých vlasů. Tahle barevná kombinace byla tak neobyčejná a nápadná, že jsme pozorovali oba neznámé muže o chvilku déle, než jsme původně měli v úmyslu. A dobře, že jsme to udělali.

Za okamžik se totiž vedle nás zastavil statný starší pán s chováním zámožnějšího obchodníka a také tak oblečený. Díval se s hráze dolů na palubu Ducha a zdálo se, že je rozhněvaný. Dokonce jako by se jeho hněv zvětšoval, čím déle se tam dolů díval.

Konečně řekl: „To jsou mé ústřice. Vím, že to jsou mé ústřice. Vykradli jste dnes v noci moje ložiska."

Vytáhlý i tlouštík se podívali nahoru k nám. „Ale pane Tafte," oslovil pána tlouštík s nestydatou důvěrností – mezi lodníky zálivu měl tenhle tlustý, bůhvíproč, přezdívku Stonožka. „Pane Tafte," opakoval se stejnou drzostí v hlase, „copak to tam nahoře pořád bručíte?"

„Moje ústřice to jsou, o tom mluvím. Ukradli jste mi je z mých ložisek."

„A vy to víte docela přesně, že jo," posmíval se Stonožka. „Vy poznáte svoje ústřice, sotva se na ně podíváte, co?"

„Počkejte, počkejte," vložil se do toho ten vytáhlý, kterému, jak jsme se později dověděli, říkali pro jeho obratnost v plavání Sviňucha. „Ústřice jsou ústřice, všecky jsou stejné tady v zálivu a na celém světě. Nechceme se s vámi, pane Tafte, hádat, ale nesmíte nám říkat, že to jsou vaše ústřice a že jsme zlodějové a lupiči, dokud nám to nedokážete."

„Vím, že jsou moje, dal bych na to krk," funěl pan Taft. „Dokažte nám to," vyzýval ho Sviňucha.

Pan Taft bezradně pokrčil rameny. Ovšem – nemohl dokázat, že ústřice jsou jeho, i když si tím byl tak jist.

Vztekle vykřikl: „Dal bych za to tisíc dolarů, kdybych vás dostal za mříže! Padesát dolarů bych dal za každého z vás tomu, kdo vás chytí a usvědčí!"

Ostatní piráti z dalších člunů, kteří hádce naslouchali, začali teď řvát smíchy.

„Ústřice stojí za víc," podotkl Sviňucha.

Pan Taft se vztekle otočil a odcházel. Charley úkosem pozoroval, kudy jde. A po několika minutách, když pán zmizel za rohem, Charley se pomalu zvedl. Přidal jsem se k němu a pomalu jsme se loudali pryč, opačným směrem, než odešel pan Taft.

Když jsme se ocitli z dohledu lodníků, řekl Charley: „A teď pojď rychle!“

Hned jsme změnili směr, zahýbali jsme kolem rohů, běhali jsme sem a tam postranními ulicemi, dokud se před námi neobjevila statná postava pana Tafta.

„Chci si s ním promluvit o té odměně,“ vysvětloval mi Charley, zatímco jsme vlastníka ústřicových ložisek rychle doháněli. „Neil tady bude ještě pár týdnů a my dva bychom zatím mohli něco podniknout, ne?“

„To mě moc zajímá,“ řekl pan Taft, když mu Charley prozradil, co máme v úmyslu. „Ti darebáci mě každoročně okrádají o tisíce dolarů. Chtěl bych jim to řádění překazit za každou cenu – ano, pane, za každou cenu. Nemluvil jsem do větru – dal bych opravdu rád padesát dolarů za každou hlavu a ještě by to bylo laciné. Vydrancovali mi ložiska, zničili málem všechny moje značky, postrašili mé hlídače a loni dokonce jednoho z nich zabili. Nic jsem jim nemohl dokázat. Udělali to za temné noci. V rukou mi zbyl jenom mrtvý hlídač, ale ani jeden důkaz. Detektivové nezmohli nic. Nikdo s těmi piráty nic nesvedl. Nikdy nikoho z nich nechytili. Říkám vám, pane – jakže se vlastně jmenujete?“

„Le Grant,“ odpověděl Charley.

„Říkám vám, pane Le Grante, že jsem vám velmi vděčný za pomoc, kterou mi nabízíte. A bude mě těšit, velice těšit, pane Le Grante, když vám k tomu budu moci nějak přispět. Všichni mí hlídači a mé čluny jsou vám k službám. Přijďte za mnou kdykoliv do mých kanceláří v San Franciscu, nebo mi telefonujte na mé útraty. Nebojte se žádných vydání. Uhradím jakékoliv výlohy, pokud budou účelné. Situace je zoufalá – musí se něco stát, nebo už opravdu nebudu vědět, jestli patří ta ústřicová ložiska mně, anebo té tlupě lumpů.“

Doprovodili jsme pana Tafta k vlaku do San Francisca. A potom řekl Charley: „Ze všeho nejdříve si zajedeme za Neilem.“

Neil Partington nejenže nám nekladl žádné překážky, ale navíc nám pomohl mnoha dobrými radami. Charley a já jsme o chovu ústřic nevěděli zhola nic, kdežto Neilova hlava byla v tomhle oboru skutečným naučným slovníkem. Kromě toho nám asi tak za hodinu přivedl nějakého řeckého chlapce, který se vyznal ve všech tajemstvích zlodějů ústřic jako graduovaný odborník.

Teď se musím zmínit o tom, že my dva, Charley a já, jsme byli v rybářské hlídce zaměstnáni jako pouzí podstrážníci. Neil dostával svůj pravidelný plat, my jsme však měli jen podíl na pokutách, které soud uložil postiženým přestupníkům rybářských zákonů. Mimo to jsme ještě dostávali odměny za splnění jednotlivých zvláštních úkolů. Nabídli jsme Partingtonovi podíl na všem, co dostaneme od pana Tafta, strážník však o tom nechtěl ani slyšet. Řekl nám, že má radost z každého našeho úspěchu a že velmi rád pomůže k výdělku právě nám, kteří jsme pro něho už tolik udělali.

Měli jsme dlouhou válečnou poradu, na které jsme zosnovali důkladný válečný plán. Naše tváře na dolním zálivu nikdo neznal, zato však kdekdo věděl, že Sob patří rybářské hlídce. Proto jsem se měl já a řecký chlapec, který se jmenoval Mikuláš, plavit na nějaké nenápadné lodici dolů k Chřestovému ostrovu a připojit se k lodím zlodějů ústřic. Tam, podle Mikulášova popisu ložisek a způsobu, jak se ústřice kradly, jsme jedině mohli přistihnout zloděje při činu a současně je zajmout. Charley měl být zatím na břehu s hlídači pana Tafta a s houfem policejních strážníků, aby nám v pravý čas pomohl.

„Já o jednom člunu vím," řekl Neil ke konci porady. „Je to stará šalupa na rozsypání a kotví nahoře u Tiburonu. Vy a Mikuláš se tam snadno dostanete na prámu, za pár švestek ji najmete a poplujete přímo k ložiskům."

Za dva dny se s námi loučil. „Mnoho štěstí, chlapci. Pamatujte si, že ti zloději jsou nebezpeční a dejte si pozor."

Šalupu jsme s Mikulášem snadno našli a velmi lacino ji najali. Když jsme ji připravovali k plavbě, přepadaly nás pořád záchvaty smíchu, protože loď byla ještě starší a zchátralejší, než jak nám ji líčil Neil. Byla to velká lodice s plochým dnem a širokou zádí, vystrojená jako šalupa. Měla prasklý stěžeň, vetché lanoví, potrhané plachty a prohnilou výzbroj. Těžce a neohrabaně se ovládala a

ohavně páchla uhelným dechtem, jímž ji kdosi natřel od předku k zádi a od kajutové střechy až k podlodí. Vrcholem všeho bylo její jméno, namalované po celé délce boků na obou stranách: Dehtovaná Markétka.

Z plavby jsme měli s Mikulášem legraci z Tiburonu až ke Chřestovému ostrovu, kam jsme se dostali odpoledne příštího dne. Zloději ústřic, loďstvo asi o dvanácti plavidlech, leželi tam na kotvách nad tak zvanými „opuštěnými ložisky“. Dehtovaná Markétka, hnána odzadu lehkou brízou, veplula do jejich středu a všichni se nahrnuli na paluby, aby si nás prohlédli. Mikuláš i já jsme už to naše plující monstrum dokonale poznali, a tak jsme je řídili s nemotorností pravých zelenáčů.

„Copak to je?“ Ozval se kdosi.

„Pokřti ji a bude tvá,“ zabásnil jiný ze zlodějů.

„Vsadím se, že je to Noemova archa,“ posmíval se Stonožka z paluby Ducha.

„Hej, vy tam na té lodi,“ houkl jiný z těch darebáků, „z kterého jste přístavu?“

Nechali jsme je, ať si žertují. Tvářili jsme se jako nejzelenější amatéři, kteří musí všechnu pozornost věnovat své Dehtované Markétce. Nařídil jsem ji pěkně na návětrnou stranu Ducha a Mikuláš běžel na příď spustit kotvu. Na první pohled bylo vidět, že je břídil. Podařilo se mu tak zamotat kotevní řetěz, že nedosáhl dna. Muselo být také znát, že oba, Mikuláš i já, jsme hrozně rozčilení a že máme plné ruce práce, abychom to uvedli do pořádku. Piráti byli naší nezkušeností okouzleni – nepřepadl je ani stín pochybností, naopak, poskytli jsme jim báječnou zábavu.

Řetěz však zůstal zamotaný a tak jsme se uprostřed posměšných rad hnali dál a najeli jsme na Ducha, jehož čelní stěžeň narazil ze strany na naší hlavní plachtu a vytrhl v ní díru velkou jako vrata od stodoly. Stonožka i Sviňucha se mohli potrhat smíchy a nechali nás, abychom se z toho dostali, jak nejlépe umíme sami. Podařilo se nám to zcela nenámořnicky, potom jsme dokonce rozmotali řetěz naší kotvy, jehož jsme uvolnili asi tak tři sta stop. Protože jsme pod sebou měli jen deset stop vody, mohla se Markétka kymácet v okruhu

téměř šesti set stop – v kruhu, v němž mohla narazit na polovičku všech lodí.

Zloději ústřic pohodlně kotvili společně na krátké kotvě a hlasitě nám nadávali, že jsme hlupáci, když máme tak dlouhý kotevní řetěz. Pak začali křičet všichni najednou, a my jsme museli zkrátit řetěz na třicet stop.

Teď už všichni bezpečně věděli, že mají mezi sebou dva omezené pitomce. Mikuláš a já jsme tedy sestoupili do kajuty, kde jsme si napřed poblahopřáli a potom uvařili oběd. Sotva jsme však dojedli a myli nádobí, narazil na bok Markétky nějaký člun a na palubě zaduněly těžké kroky. Na schodišti se objevila hrubá tvář Stonožky, který sestoupil do naší kajuty. Hned za ním přišel Sviňucha. Za nimi přirazil k boku naší Markétky ještě další člun a pak ještě jeden a dva a tři; zástupci všech lodí se hrnuli do naší kajuty a sedali si na pryčnu.

První promluvil nějaký zavalitý chlapík s kučeravou kšticí, surovým pohledem a s rysy mexikána: „Kde jste šlohli ty staré necky?“

„Nešlohli jsme je,“ odpověděl Mikuláš. Použil přitom úmyslně slovníku tazatele. „A kdybychom je šlohli – co je vám do toho?“

„No – nelíbí se mi váš vkus, jinak nic. To bych raději hnil někde na břehu, než bych si vybral takovou neohrabanou díži, která si jde, kam chce, podle své hlavy.“

„Jak jsme to mohli vědět dřív, než jsme ji zkusili?“ Zeptal se Mikuláš nevinně – a všichni se pobaveně zařehtali.

Ale Mikuláš věděl, jak pokračovat v řeči. „Jak chytáte ústřice,“ ptal se. „Chceme si je taky nalovit, pro ústřice jsme sem právě přišli.“

„A k čemu je chcete?“ Ptal se Sviňucha.

„No pro své známé, to se ví. Však vy to taky jinak neděláte, jak si myslím.“

To vyvolalo nový výbuch smíchu, a podle toho, jak se naší hosté rozjařili, jsem se znovu ubezpečil, že nemají ani potuchy, kdo jsme a co vlastně chceme.

„Neviděl jsem vás nedávno na hrázi v Oklandu?“

„Ano,“ odpověděl jsem směle. „Chytil jsem býka rovnou za rohy. „Díval jsem se na vás, jak vám jdou obchody a řekl jsem si, že bychom mohli také jít na ústřice. Je to, podle mého, docela slušný výdělek, a tak jsme se na to také dali. Totiž – jestli proti tomu nic nemáte!“

Sviňuchovi můj pokorný dovětek zalichotil, ale snažil se zachovat převahu. „Něco vám teda řeknu,“ odpověděl, „nic proti tomu, ale musíte si sehnat lepší člun. Nechceme, aby nám tady dělala ostudu taková škatule. Jasné?“

„Je nám to jasné. Jen co prodáme ústřice, tak se hned dáme do pořádku.“

„Když se ukáže, že jste kluci jak se patří,“ pokračoval, „prosím, můžete se držet s námi. Jinak ale,“ dokončil hrozivě, „s vámi bude zle! Rozumíte?“

Kýval jsem hlavou, div jsem se samou horlivostí nepřetrhl.

Dostali jsme ještě další výstrahy a rady; zloději ústřic nás zřejmě adoptovali. Proto také mluvili o svých plánech docela otevřeně a tak jsme se dověděli, že ložiska mají být vykradena ještě téže noci. Dokonce nás, když se asi za hodinu vraceli do svých člunů, docela oficiálně pozvali, abychom se tedy účastnili drancování ložisek s nimi a ujišťovali nás, že čím více nás bude, tím to bude veselejší.

„Všiml jste si toho sraženého chlapa, co vypadá jako mexikán?“ Ptal se mne Mikuláš, když zloději odešli na své šalupy. „Je to Barchi, svobodný lovec a ten druhý, který s ním přijel, je Skilling. Nedávno je pustili na kauci pět tisíc dolarů.“

O družině svobodných lovců jsem už slyšel. Byla to tlupa darebáků a zločinců, která ohrožovala okolí Oklandu. Dvě třetiny z nich zpravidla seděly ve státních věznicích pro různé zločiny – od křivé přísahy až po vraždu.

„Nejsou to řemeslní zloději ústřic,“ pokračoval Mikuláš. „Jsou tady jenom náhodou, protože si potřebují vydělat pár dolarů. Musíme si ale na ně dát dobrý pozor!“

Seděli jsme na palubě a tiše probírali podrobnosti svého plánu. Když minula jedenáctá hodina, zaslechli jsme šplíchání vesel od místa, kde ležel Duch. Přitáhli jsme náš člun, hodili do něj několik

pytlů a veslovali k ostatním. Našli jsme je všechny pohromadě – rozhodli se totiž vyplenit ložiska rukou společnou a nerozdílnou.

Překvapilo mě, když jsem zjistil, že tam, kde jsme zakotvili na hloubce deseti stop, je teď už jen stopa vody. Byla právě doba velkého červnového odlivu za měsíčního úplňku a protože odliv měl ještě pokračovat celou hodinu a půl, věděl jsem, že naše kotviště bude na suchu, ještě než odliv přestane.

Ložiska pana Tafta byla odtud vzdálena asi tři míle. Veslovali jsme dlouho za ostatními čluny. Naše vesla se ustavičně dotýkala dna a chvílemi dokonce člun kýlem uvázl. Potom jsme se dostali na měkké bahno, pokryté sotva dvěma palci vody. To už člunům nestačilo, a tak piráti i my jsme vyskákali z člunů a táhli je mělčinou za sebou.

Přes úplněk chvílemi přecházely černé mraky, takže občas nastala černočerná tma, ale piráti znali cestu s neomylnou přesností, která zřejmě byla výsledkem dlouholeté zkušenosti. Přes bahno, prostírající se do dálky zhruba půl míle, jsme se dostali k hlubokému korytu, jímž jsme veslovali. Po obou stranách jsme měli hromady prázdných lastur od uhynulých ústřic. A pak už jsme se dostali k prvním ložiskům. Zdálky se z nějaké mělčiny ozvaly dva mužské hlasy; volaly na nás, abychom ihned odpluli. Ale Stonožka, Sviňucha, Barchi a Skilling se ujali vedení a vypluli směrem k těm hlasům. Za nimi byli ostatní, asi třicet mužů v patnácti člunech, a všichni veslovali přímo k hlídačům pana Tafta.

„Uděláte nejlíp, když se odtud odklidíte," řekl Barchi výhružně. „Jinak do vás navrtáme tolik děr, že s vámi budou doma cedit nudle!"

Hlídači moudře ustoupili před přesilou a veslovali se svým člunem jiným korytem, které zřejmě končilo u břehu. Udělali to ostatně přesně podle smluveného plánu.

Vytáhli jsme přídě svých člunů na pobřeží rozsáhlé mělčiny, popadli pytle a všichni jsme se rozběhli sbírat ústřice. Mraky se roztrhly a měsíc se na nás podíval svou plnou zářící tváří, takže jsme docela dobře rozeznávali největší lastury. Ve chvilce byly pytle plné – donesli jsme je ke člunům a vzali prázdné. Mikuláš a já vraceli jsme se ke člunu dychtivěji a častěji než ostatní, ale vždycky jsme se

svým nákladem potkali některého z pirátů, který právě přicházel nebo odcházel.

„To nevadí," šeptal mi Mikuláš, „není naspěch. Při sbírání se vzdalují od člunů – za chvíli by jim trvalo dlouho, než by donesli kořist ke člunům. Postaví proto plné pytle na zem a budou je sbírat, teprve až jim příliv dovolí, aby k ním dopluli se čluny."

Utekla plná půlhodinka a příliv začal proudit. V té době jsme nechali zloděje, ať si pilně pracují, a přikradli jsme se nazpět ke člunům. Docela potichoučku jsme je stáhli na vodu, pěkně jeden po druhém, a svázali jsme je všechny dohromady, takže se vytvořilo jakési podivuhodné loďstvo. Právě když jsme odstrkovali poslední člun, svůj vlastní, přišel k nám jeden z pirátů. Byl to Barchi, který okamžitě bystrým okem rozeznal, že se tu děje cosi nepatřičného. Skočil k nám, my jsme se ale rychle odrazili, přičemž se ještě Mikulášovi podařilo pohladit ho veslem po hlavě, takže upadl do vody, která se nad ním úslužně zavřela. Ve vteřince však pochopil, na které straně má nohy, postavil se na ně a začal křičet na poplach.

Veslovali jsme s Mikulášem ze všech sil, šlo nám to ale pomalu, když jsme měli tolik člunů ve vleku. Z mělčiny se ozvala rána z revolveru, pak druhá, třetí, až se to změnilo ve zcela pravidelnou střelbu. Kulky padaly těsně kolem nás, ale měsíc právě zakryla hustá mračna, takže to byla střelba pánubohu do oken. Zasáhnout nás mohli jen čirou náhodou.

„Mít takhle parní člun," vzdychl jsem si.

„Raději kdyby ty mraky neodcházely," povzdychl si Mikuláš. Vzdalovali jsme se pomalu, ale každý úder vesel nás odnášel od mělčiny a blíže ke břehu, až nakonec piráti nechali marného střílení. Ve chvíli, kdy měsíc na obloze znovu zazářil, byli jsme už příliš daleko, než aby nám mohli být nebezpeční.

Zakrátko potom jsme se ozvali na znamení ze břehu a ve chvilce byly u nás dva čluny, každý poháněný třemi páry vesel. Šťastný Charley se nad námi skláněl a tiskl nám ruce. Přitom neustále opakoval: „Ach, miláčkové, ach, miláčkové! Ach, moji drazí kluci!"

Když jsme dotáhli své loďstvo ke břehu, Mikuláš, já s Charleyem a jeden z hlídačů jsme vypluli na strážní lodici za piráty. Druhé dva strážní čluny pluly za námi a protože měsíc teď svítil docela jasně, vypátrali jsme zloděje ústřic na jejich osamělé mělčině

docela snadno. Když jsme se jim přiblížili, přivítal nás praskot revolverů, a tak jsme zastavili před čarou jejich dostřelu.

„Máme dost času," řekl Charley. „Příliv už pěkně proudí a ti pánové ztratí chuť k dalšímu boji ještě dřív, než jim voda dosáhne ke krku."

Zapřeli jsme tedy vesla a pokojně čekali, až za nás příliv uklidní ty bojovníky. Největší potíž pro zloděje ústřic tkvěla v tom, že příliv sem teď začal proudit jako voda do otevřeného mlýnského náhonu. Ani nejzdatnější plavec na světě by nedokázal plavat proti tomu proudu tři míle k šalupám. A mezi piráty a břehem jsme byli my a bránili jsme jim uniknout tímto směrem. Na mělčině vody stále přibývalo a oni i my jsme věděli, že za několik málo hodin jim půjde přes hlavu.

Bylo úplné bezvětří a měsíc nádherně svítil jasným bílým světlem, ve kterém jsme piráty podrobně pozorovali nočními dalekohledy. Přitom jsme Charleyovi vyprávěli o dobrodružné cestě Dehtované Markétky. Odešla první hodina po půlnoci, odešla druhá, a zloději ústřic se kupili na nejvyšším vrcholku mělčiny, po pás ve vodě.

„Tady názorně vidíme cenu dobré myšlenky," řekl Charley.

„Pan Taft celá léta zkoušel, jak se jim dostat na kobylku, dělal to ale silou, jako býk – a prohrál. Jenže my jsme užili síly svých mozků –"

V tom okamžiku jsem zaslechl sotva slyšitelné zašplouchání – naznačil jsem Charleyovi, aby byl zticha a pečlivě jsem se rozhlédl. Postřehl jsem, že se hladina lehce rozčeřila a viděl jsem nízký kruh, který se rychle rozšiřoval. Nebylo to dál, než padesát stop od nás. Za minutu se hladina rozdělila o šest stop dál a v měsíčním svitu se objevila černá hlava a bílá ramena. Ozval se prudký výdech, zasupění, vdech a hlava i ramena zase zmizely pod vodou.

Udělali jsme vesly několik temp a dali se nést proudem. Několik párů očí slídilo po hladině, ale po černé hlavě nikde ani stopy.

„Je to Sviňucha," řekl Mikuláš, „a plave jako Sviňucha. Ani všecko světlo jasného dne by nám nepomohlo, abychom ho vyslídili."

Ve čtvrt na tři jsme už na pirátech pozorovali známky ochabnutí. Zaslechli jsme volání o pomoc. Byl to hlas Stonožky – a tak jsme veslovali blíž a zloději už nestříleli. Stonožka byl skutečně v zoufalém stavu. Ostatní jeho komplicové měli ještě hlavy i ramena nad vodou a úspěšně se vzpírali proudu, ale Stonožka už nestačil, měl nohy nade dnem, ostatní ho drželi nad vodou, a to dost nedbale, takže mu co chvíli šplouchl do úst proud slané vody.

„Tak tedy, mládenci," řekl bodře Charley, „dostali jsme vás a už nám neutečete. Když budete dělat hlouposti, necháme vás tu a moře si to s vámi spraví. Když ale budete hodní, vezmeme vás na palubu, pěkně jednoho po druhém a zachráníme vás. Co tomu říkáte?"

„To víte, že jo," ozvalo se chraplavým sborem, „jen už nás naložte!"

„Tak pěkně jednoho po druhém a ten nejmenší napřed." Stonožka se tedy nalodil první.

Chtěl něco namítat, když mu strážník nasazoval pouta, ale pak si to rozmyslel. Potom jsme vytáhli Barchiho, který byl tak zesláblý vodou, že ani nepromluvil. Když jsme jich měli ve člunu deset, vrátili jsme se a do „zachraňování" se pustil druhý člun. Třetí člun už jich naložil jen devět – a to bylo všechno. Celkem dvacet devět zlodějů ústřic.

„Nedostali jste Sviňuchu!" Vykřikl vítězoslavně Stonožka, jako by tím, že Sviňucha unikl, bylo naše štěstí ztraceno.

Charley se usmál. „Viděli jsme přece, jak si to funěl ke břehu jako udýchané čunče."

Pak jsme po břehu ke kolně pana Tafta odváděli velice tichou, roztřesenou tlupu zlodějů. Charley zaklepal a dveře se otevřely. Zavalila nás teplá vlna mile vytopeného prostoru.

„Tak – tady si můžete usušit šaty a dostanete trochu horké kávy," oznámil Charley, když se piráti nahrnuli dovnitř.

A tam, u ohně, s kouřícím hrnkem v ruce, seděl zkroušený Sviňucha. Mikuláš i já jsme se současně podívali na Charleye, který se usmál.

„Všecko na světě vzniká z dobré myšlenky," řekl nám. „Když se na něco díváte, musíte se koukat ze všech stran, jinak to k ničemu nevede. Věděl jsem, že máme taky nějaký břeh, na který by se dalo

uprchnout, a tak jsem tam nechal několik strážníků, aby se poohlédli po každém, kdo vyplave z moře, to je všecko.“

Obléhání Lancashirské královny

Když se ochráncům zákona nedaří, najde se vždycky spousta posměváčků, kteří dělají, co mohou, aby obráncům spravedlnosti jejich práci otrávili. Proto jsem asi s Charleyem Le Grantem zažil nejkrutější chvíle z našeho působení u rybářské hlídky právě v těch dvou týdnech, kdy jsme bezvýsledně obléhali velkou anglickou čtyřstěžňovou loď. Než jsme došli ke zdárnému konci, změnilo se naše dobrodružství v čistě matematickou úlohu, kterou bychom nikdy nevyřešili, nebýt příznivé náhody. Přesto si ale myslím, že tak docela bez zásluh jsme nezůstali – umění přece tkví i v tom, dokázat takové náhody dobře využít.

Po výpravě na zloděje ústřic jsme se zase vrátili do Oklandu, a tam jsme se potloukali ještě celých čtrnáct dnů, než se žena Neila Partingtona ocitla mimo nebezpečí a začala se zotavovat. Celkem to tedy trvalo daleko přes měsíc, než jsme zase obrátili příď Soba směrem k Benicii. A hned jsme poznali: Kocour nebyl doma, myši měly pré – naši milí pirátci nechali plavat všechny rybářské zákony a drancovali záliv, jako kdyby jim patřil se vším všudy. Už za Point Pedrem jsme postřehli mnoho stop po činnosti lovců garnátů a když jsme dopluli do zálivu San Pablo, široko daleko rozložené loďstvo rybářských člunů z dolního zálivu rychle naložilo sítě a napjalo plachty.

Nebyli bychom správnými členy rybářské hlídky, kdyby v nás tohle počínání neprobudilo podezření, a tak jsme hned přikročili k činu. Zajali jsme jeden z člunů – první a poslední ten den – a hned jsme zjistili, že rybáři používali zákonem nedovolených sítí. Při lovu platejsů to již smí být vzdálenost mezi dvěma uzly sítě nejméně sedm a půl palce. Na síti rybářově jsme naměřili sotva tři palce. Bylo to tak jasné porušení zákona, že jsme oba muže na místě zatkli. Neil Partington si vzal jednoho z nich, aby mu pomohl obsluhovat Soba, zatímco Charley a já jsme se pustili kupředu s druhým mužem v polapeném člunu.

Loďstvo rybářů, kteří lovili platejse, však zamířilo v divokém úprku ke břehům Petalumy a potom jsme už po celý zbytek cesty zálivem San Pablo neviděli rybáře ani jednoho. Náš zajatec,

počernalý bradatý řek, seděl ponuře na své síti, zatímco my, Charley a já, jsme řídili jeho lodici. Byl to nový lososí člun z řeky Columbie, pravděpodobně byl vůbec na vodě poprvé a dal se znamenitě ovládat. Charley člun hlasitě obdivoval a chválil jeho majitele, že si dovedl vybrat; zajatec však vůbec nemluvil, nevšímal si nás – tak jsme se brzy vzdali pokusů navázat s ním společenské vztahy.

Projeli jsme Carquinezskou úžinou a zabočili do zátoky u Turnerovy loděnice, abychom se dostali na klidnější vodu. Leželo tam několik ocelových plachetních lodí, které čekaly na náklad pšenice – a tady, docela neočekávaně, jsme narazili na dva taliány, kteří měli v člunu kompletní čínskou šňůru na jesetery. Bylo to přesně na místě, na němž jsme před časem chytili Velkého Aleka. Překvapení bylo oboustranné a měli jsme je v hrsti dříve, než se vzpamatovali. Charley měl sotva čas, aby zabočil do větru a přiblížil se k nim. Já běžel na příď a hodil jsem jim lano s přísným rozkazem, aby se přivázali. Jeden z taliánů, úplně zpitomělý, ovinul lano kolem obrtlíku a já mezitím skasal naši velkou přední plachtu. Když to bylo hotové, zamířili jsme s lososím člunem zpět a ztěžka jsme se natlačili na taliánskou loďku.

Charley se přiblížil k boku naší lodice, protože chtěl přestoupit na italskou loď; já jsem ji mezitím přitahoval lanem k nám. Italové však najednou odhodili druhý konec lana, my byli právě v závětří – a tak ti dva piráti nasadili oba páry vesel a hnali svou lodici přímo do větru

Jejich manévr nás na okamžik znepokojil. V našem velkém a těžce naloženém člunu jsme měli málo naděje, že bychom je mohli dohonit veslováním. Náš zajatec nám však neočekávaně přispěl na pomoc. Jeho řecké černé oči dychtivě zaplanuly, tvář mu zčervenala rozčilením – vyskočil a napjal nám plachtu.

„Vždycky jsem slýchal, že řekové nemají taliány rádi," smál se Charley a utíkal na záď ke kormidlu.

Nikdy předtím jsem v celém životě neviděl náruživějšího lovce lidí, než byl náš řek. Nastala divoká honba – jeho oči blýskaly jako srpnová obloha, nozdry se mu chvěly a rozšiřovaly, na tváři měl brunátný ruměnec a ruce se mu třásly samou dychtivostí. Charley ovládal kormidlo, řek obstarával plachetní provazec a i když byl

Charley rychlý a hbitý jako kočka, řekovi zřejmě připadal jako postava ze zpomaleného filmu, tak byl netrpělivý, a nedočkavý.

Odřízli jsme Italy od břehu, který byl vzdálen celou míli. Kdyby se ho taliáni pokusili dosáhnout, byli bychom je předhonili, ještě než by dosáhli poloviny cesty. Věděli to bezpochyby velice dobře, než aby se o to pokusili a spokojili se s tím, že hbitě a statně veslovali na návětrnou stranu podél pravého boku velké lodi, která nesla jméno Lancashirská královna. Za lodí však se prostírala široká hladina a ke břehu bylo tímhle směrem nejméně dvě míle. Taliáni se neodvážili na tu vzdálenost – byli bychom je určitě chytili. A tak když dorazili k boku Lancashirské královny, nezbylo jim nic jiného, než zabočit a pustit se kolem jejích boků k závětří. To znamenalo, že jsme byli ve výhodě, protože jsme pluli po větru.

Změnili jsme tedy směr a pluli po větru přímo k boku lodi. Charley zamířil podél ní. Řek popustil plachetní provazec a šklebil se rozkoší. Taliáni byli již v polovině boku Lancashirské královny, ale silná bríza, která nám foukala do zad, nás za nimi hnala rychleji, než oni mohli veslovat. Už jsme jim byli docela blízko; ležel jsem na přídi a natahoval po nich ruku, ale vtom mi jejich člun zmizel pod velkou zádí čtyřstěžníku.

Honba byla zase tam, kde začala. Italové veslovali po pravé straně lodi a my zatím pluli po větru, a uhnuli jsme se od lodi, abychom se dostali do návětří. Potom zase zabočili kolem lodi a veslovali podél jejího levého boku, zatímco my jsme je s plachtou plnou větru dohánělí. A opět, právě když jsem sahal po jejich člunu, podjeli pod vydutou zádí Lancashirské královny a byli v bezpečí. Tak to šlo pořád dokola a jejich loďka nám vždycky v posledním okamžiku unikla.

Zatím posádka Lancashirské královny postřehla, co se děje, seřadila se podél zábradlí a bedlivě nás pozorovala. Pokaždé, když jsme pod zádí loďku taliánů minuli, vyrazili námořníci čtyřstěžníku divoký, nadšený pokřik a nahrnuli se na druhou stranu paluby, aby viděli honbu také na nábětrné straně. Zasypávali nás vtipy a posměšnými radami, a přiváděli našeho řeka k takovému vzteku, že jim po každém okruhu bezmocně zahrozil pěstí. Pak už na to

námořníci čekali a pokaždé jeho gesto přivítali velkým výbuchem řvavého smíchu.

„Je to jako v cirkuse," křičel jeden.

„Jaktěživ jsem takové dostihy na vodě neviděl," ujišťoval druhý.

„Co myslíte, kdo vyhraje?" Ptal se třetí.

Při třetí zatáčce do návětří se řek nabídl, že si vymění místo s Charleyem.

„Nechte mě řídit člun," křičel. „Dostanu je, vážně, musím je dostat!"

Pro Charleyovu pýchu to byla rána; Charley opravdu mohl být hrdý na své plachtařské umění. Přesto však pustil našeho řeka ke kormidlové páce a sám se chopil plachetního lana. Znovu jsme třikrát obepluli Lancashirskou královnu a Řek se přesvědčil, že ani jemu nejede člun rychleji.

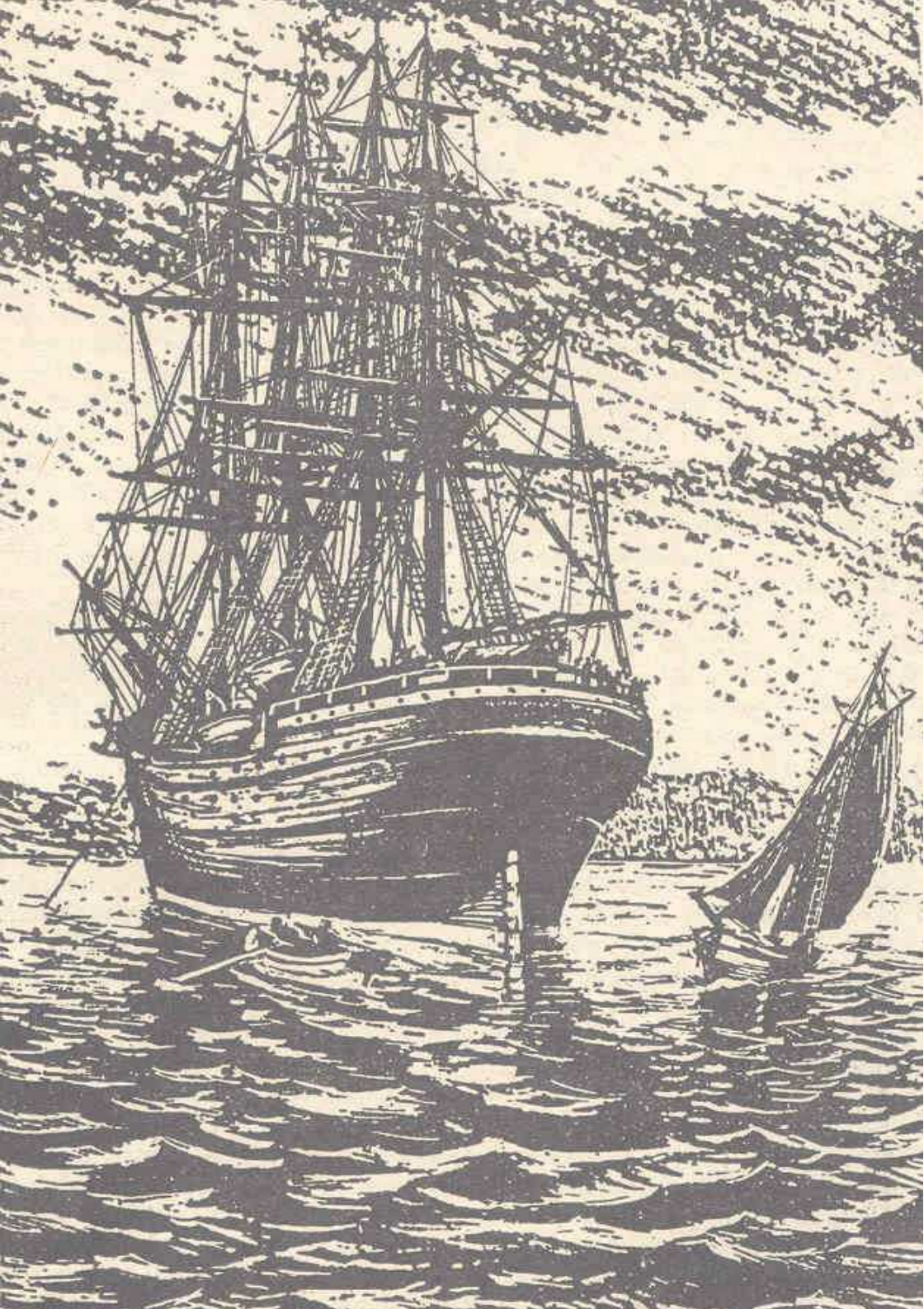
„Už toho nechte," radil nám jeden námořník shora.

Řek se divoce zamračil a zahrozil mu pěstí. Naštěstí se zrovna v té vteřině v mém mozku objevila jedna kloudná myšlenka.

„Jen jeď kupředu, Charley, ještě jednou dokola," řekl jsem. Když jsme pak znovu zahnuli do návětří, přivázal jsem kus lana k malému háku, který jsem připevnil ke svorníku na přídi, hák jsem schovával tak, aby ho taliáni z člunu před námi nemohli vidět a čekal jsem na příležitost. Opět jsme zabočili za závětrnou stranu podél boku Lancashirské královny a pustili jsme se za nimi po větru. Záď jejich lodice nebyla před námi ani šest stop a taliáni se na nás posměšně šklebili. Jejich člun zahnul pod mohutnou výduť zádi čtyřstěžníku. A tu jsem vstal a hodil ten hák. Uvázl dobře za roubení jejich člunu; trhl jsem lanem, až se napjalo a hned jsme jim byli o kus blíž.

Nahoře nad námi se v řadách námořníků ozval zklamaný pokřik, který se však ihned změnil v radostný řev, protože jeden z Italů mávl dlouhým zavírákem a přeťal lano. Přesto jsme jim už byli příliš blízko. Charley se nahnul ze svého místa na zádi a chytil roubení jejich člunu rukou, druhý talián ho však okamžitě udeřil veslem po hlavě. Charley pustil kořist a spadl, omráčen, na dno lososího člunu. Italové prudce zabrali vesly a znova nám unikli pod zádí lodi.

Řek se chopil kormidla a plachtového provazce a honil dál

taliány kolem Lancashirské královny; já jsem mezitím ošetřoval Charleye, jemuž vyskočila na hlavě škaredá boule. Obecenstvo našeho představení šílelo nahoře na lodi radostí a jednotně povzbuzovalo prchající taliány. Charley si sedl, přihlouple se rozhlížel kolem sebe a bylo znát, že dostává pěkný vztek.

„Teď už mi neutečou," řekl a vytáhl revolver. Při dalším kole jim tedy pohrozil zbraní; italové však vytrvale veslovali dál, zachovávali nádhernou rychlost a vůbec Charleye nedbali.

„Když nezastavíte," vyhrožoval jim, „tak vystřelím!"

Vůbec je tím nevystrašil, nevzdali se, ani když vypálil několik střel, které letěly nebezpečně blízko nich. Věděli stejně dobře jako my, že Charley nebude nikdy střílet do neozbrojených mužů, proto klidně pokračovali ve své pouti kolem lodi.

„Uženeme je tedy," rozhodl se Charley. „Unavíme je a pak je dostaneme!"

A tak honba trvala dál. Prohnali jsme je kolem Lancashirské královny nejméně ještě desetkrát a konečně jsme zpozorovali, že i jejich železné svaly začínají ochabovat. Měli toho pomalu dost a tak už stačilo jenom několik kol, abychom je dostali. Při zatáčce do návětří nám vždy trochu ujeli, takže byli v polovině lodního boku, než my jsme mohli zabočit. Při posledním kole jsme však uviděli, že jim s lodi neočekávaně spustili schůdky, po nichž taliáni hbitě zmizeli. Zřejmě se nějak domluvili s námořníky lodi, kteří jim fandili – patrně to podporoval i kapitán, protože nám schůdky vytáhli, ještě než jsme jich mohli dosáhnout a takřka nám před nosem vyletěl nahoru i jejich člun, narychlo zavěšený na lodním jeřábu.

Samozřejmě jsme chtěli mluvit s kapitánem, byla to však krátká a úsečná rozmluva. Rozhodně nám zakázal vstoupit na palubu Lancashirské královny a se stejnou tvrdostí nám odepřel vydat ty dva muže. To už byl Charley zaujatý stejně jako náš řek. Nejenže tu honičku prohrál, ale ještě ho praštili veslem do hlavy! Beztrestně!

„Utrhněte mi hlavu," řekl zuřivě a udeřil přitom pěstí do loubení člunu až zadunělo, „utrhněte mi hlavu, jestli ty dva nedostanu.

Zůstanu tady a chytím je, kdybych tady měl umřít sešlostí věkem. A stejně jim neudělám ani tuhle radost a budu žít tak dlouho,

až je to všechny omrzí a vzdají se – nebo ať se nejmenuji Charley Le Grant!“

A tak začalo obléhání Lancashirské královny, obléhání slavné a zaznamenané ve všech pamětech rybářů i rybářské hlídky. Když se k nám vrátil Sob, který ve své honbě za lovci platejsů také neuspěl, přemluvil Charley Neila Partingtona, aby nám poslal svůj vlastní lososí člun s přikrývkami, potravinami a rybářskými kamny na dřevěné uhlí. Při západu slunce jsme tu výměnu provedli a také jsme se rozloučili s naším Řekem, který přes všechnu svou horlivost přece jenom musel do Benicie, aby ho tam zavřeli za to, že přestoupil rybářské zákony. Po večeři jsme s Charleyem drželi čtyřhodinové hlídky až do rozednění. Italští rybáři se té noci uprchnout nepokusili, ale loď vyslala malý člun, který byl zřejmě slídit, zda je proti nám volné pobřeží.

Druhého dne jsme už zahájili pravidelné obléhání, přičemž jsme pečlivě zvážili svou polohu a svoje možnosti tak, abychom při hlídání taliánů zbytečně netrpěli nepohodlím. Pomohla nám při tom Solanská hráz, vybíhající od Benicie směrem k nám. Nejbližší bod břehu u Turnerovy loděnice, Solanská hráz a Lancashirská královna tvořily totiž náhodou tři vrcholy rovnostranného trojúhelníku. Italové by museli veslovat od lodi přímo ke břehu, my zase, abychom využili svých plachet, jsme nemohli jinak, než plout zpočátku podél Solanské hráze. Byli jsme však o hodně rychlejší než oni, takže jsme klidně mohli počkat, až urazí polovinu vzdálenosti ke břehu a pak je snadno chytit, kdyby se jim ale podařilo převeslovat víc než polovinu cesty, byli by nám unikli na břeh. Kdyby naproti tomu zpozorovali, že jsme je začali pronásledovat, pokud ještě nebyli uprostřed vzdálenosti od lodi ke břehu, mohli se klidně vrátit na Lancashirskou královnu a byli by tam mnohem dříve než my.

Stanovili jsme si na hladině přesné body, na něž jsme mohli nechat doplout italský člun a teprve pak začít úspěšnou honičku. Den ze dne jsme si své výsledky všelijak ověřovali a vylepšovali a současně jsme taliány hlídali dalekohledy. Viděli jsme je, jak nastoupili do svého plavidla a pohodlně veslují k onomu kritickému bodu. Jakmile jsme však skočili do našeho člunu a napjali plachtu,

rozvážně se obrátili a veslovali zpět k Lancashirské královně s vědomím, že je nemůžeme chytit.

Abychom si byli jisti i v případě bezvětří, připravili jsme si ještě rychlý veslařský člun s patřičnými čtyřmi vesly. Kdyby nám ale pro tišinu nebyl Sob k ničemu, museli jsme s veslařským člunem vyrazit ihned, jakmile italové odrazili od boku lodi. V noci měli možná větší příležitost k uniknutí – to jsme však hlídkovali v bezprostřední blízkosti Lancashirské královny a drželi jsme poctivě, každý čtyři hodiny, s Charleyem noční stráž. Taliáni se ale o únik pokoušeli vždycky raději ve dne – a tak naše bdění bylo docela marné.

„Nejvíce mě dopaluje," řekl Charley, „že nemůžeme do svých počestných postelí, zatímco ti mizerové mizerní spí sladce noc co noc. Ale ať jim to slouží ke zdraví," vyhrožoval. „Budu je držet na té lodi tak dlouho, až to kapitána otráví a pošle je ke všem čertům."

Museli jsme si však přiznat, že jsme v trapné kaši. Pokud je budeme dobře hlídat, neutečou nám, jenže – pokud si oni dají pozor, my je nechytneme. Charley i já jsme si namáhali mozky, ale naše vynalézavost jako by nás náhle opustila. Zdálo se nám, že tady může pomoci jedině trpělivost. Byla to hra na čekanou – kdo vydrží déle čekat, vyhrává.

Přišly samozřejmě komplikace. Přátelé těch taliánů si sestavili celý slovník značek, jimiž se s nimi domluvili ze břehu, takže jsme neměli volno ani chvilku. Mimo to se kolem nás neustále pohybovala podezřelá individua, všelijaké pochybné rybářské existence, které slídily kolem Solanské hráze po každém našem hnutí. Snášeli jsme to poměrně vytrvale, ale bručeli jsme, byli popudliví a hlavně nás mrzelo, že tady hlídáme dva italské ničemy a ostatní nám zatím klidně rozkrádají záliv.

Den míjel za dnem a situace se neměnila. Ne že by se nikdo nepokusil ji změnit. Jedné noci si přátelé ze břehu vyjeli ve člunu a snažili se upoutat naši pozornost, aby oba taliáni mohli tiše zmizet za našimi zády. Naštěstí na Lancashirské královně neměli namazaný jeřáb, který nám krásně zaskřípal, abychom věděli, že se italský člun spouští na vodu. Jiné noci, když jsme hlídkovali přímo po boku Lancashirské královny, plulo kolem nás pět nebo šest člunů, jejichž posádky se nás nejrůznějšími způsoby pokoušely odlákat z našeho

stanoviště. Když se jim to nepodařilo, začaly nám sborově nadávat a Charley, ležící na dně našeho člunu, se mohl smíchy potrhat.

„To je moc dobré znamení, chlapečku," řekl mi, „když nám začínají nadávat, buďte si jist, že ztrácejí trpělivost – a jak ztratí trpělivost, ztratí i hlavu. Pamatujte na má slova – když to vydržíme, dopustí se jednoho dne neopatrnosti a pak je dostaneme. A ten den se blíží!"

Naši italští soupeři se však žádné neopatrnosti pořád nedopouštěli. Charley přiznal, že jsou to nejhouževnatější zloději ryb, jaké kdy potkal na zálivu. Už se mu zdálo, že jejich trpělivost je možná jakostnější než naše a druhý týden našeho obléhání se vlekl, prosycen nudou k uzívání. Potom najednou jako by Charleyova ochablá vynalézavost trochu ožila. Těšil jsem se dokonce, že vymyslil nějakou obratnou lest. Do Benicie přišel náhodou Petr Boyelen, nový strážník, kterého rybáři ještě neznali – a my jsme ho hned použili pro své plány. Samozřejmě jsme byli zticha jako myšky, ale nějakým nevyzpytatelným způsobem se kamarádi taliánů na břehu dozvěděli, že máme cosi nového za lubem a neprodleně své obležené druhy na Lancashirské královně varovali, aby si dali dobrý pozor.

Té noci, kdy jsme se odhodlali vyvést italům ten pěkný kousek, zaujali jsme s Charleyem jako jindy své místo nočních hlídek po boku Lancashirské královny. Když se úplně setmělo, vyplul Petr Boyelen na chatrném člunu z plachtoviny, na skořábce, kterou můžete vzít pod paží a nést ji celý den. Když jsme ho uslyšeli, jak plácá veslem o hladinu, neslyšně jsme uklouzli dál do tmy. Právě naproti lodním schůdkům Petr Boyelen zdvořile pozdravil hlídku Lancashirské královny, zeptal se slušně na polohu jiné pšeničné lodi, jménem Skotští náčelníci, a vzápětí odborně překotil své plavidlo. Muž, který měl hlídku, seběhl se schodů a vytáhl ho z vody. Tím začalo to, čeho chtěl Petr Boyelen dosáhnout, totiž dostat se na palubu. Čekal, že ho tam přijmou, dají mu napít něčeho teplého a usuší ho. Ale kapitán Lancashirské královny tušil čertovinu – nechal Petra sedět na nejposlednějším schůdku, kde mu visely nohy do vody, voda z něho kapala a třásl se zimou. Brzy se nám ho zželelo – přiveslovali jsme k němu a přijali ho na náš člun. Mužstvo lodi si

ovšem nedalo to divadlo ujít – zasypali nás posměšky a dokonce ti dva taliáni vylezli jak mohli nejvýše na pažení a dělali si z nás zlomyslnou legraci.

„To by teda bylo v pořádku," řekl tiše Charley, abych to slyšel jenom já. „Jsem skutečně rád, že se my nesmějeme první. Necháme si ten smích až nakonec, souhlasíte?"

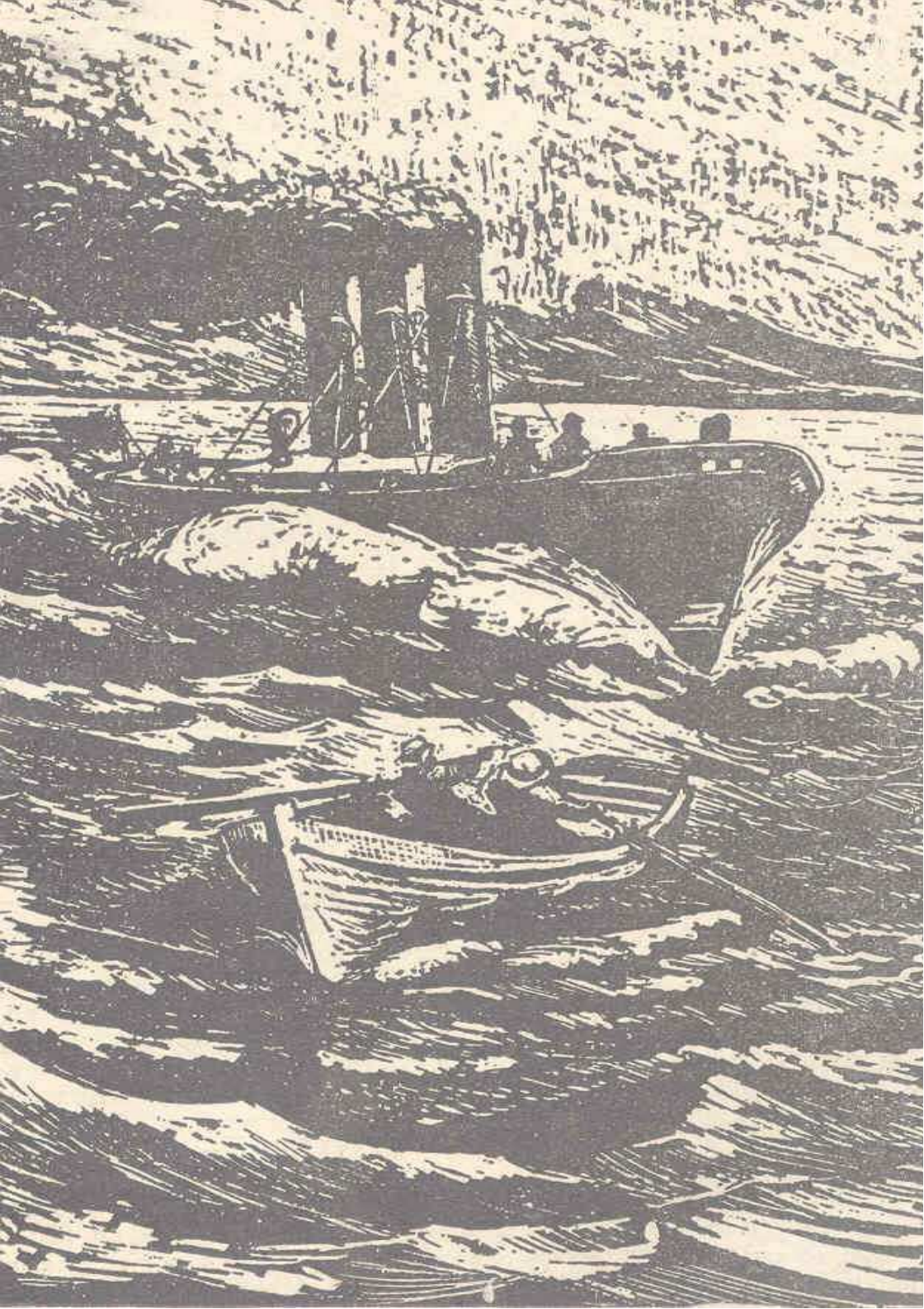
Přitom mi položil ruku na rameno a mně se zdálo, že v jeho hlase slyším víc odhodlání než naděje. Mohli jsme si sice ještě zajistit pomoc vládních úředníků a vstoupit na palubu Lancashirské královny pod ochranou autority Spojených států. Naše instrukce však nás vedly k tomu, abychom se takovým zápletkám vyhýbali co nejvíce, protože jinak by mohla vzniknout mezinárodní motanice, ve které by se nikdo nevyznal.

Konec druhého týdne obléhání nás zastihl ve stejném postavení, v jakém jsme byli předtím. Nezdálo se, že z toho vyvázneme bez ostudy. Zrána čtrnáctého dne však přišla nenadálá změna, která překvapila stejně nás, jako později muže, které jsme chtěli chytit.

Po obvyklé noční hlídce u Lancashirské královny jsme veslovali k Solanské hrázi. Charley najednou vykulil oči a vykřikl: „Proboha – co je tohle? Viděl jste někdy podivnější loď, než je tahle?"

Měl pravdu – jakživ jsem nic takového neviděl. U hráze bylo připoutáno plavidlo, které nazvat bárkou by byla odvaha, i když to snad mělo právě nejvíc znaků bárky. Bylo to sedmdesát stop dlouhé, uzoučké a proto beze všech svrchních přístavků, takže to vypadalo menší než ve skutečnosti. Kdosi to udělal většinou z ocele a natřel na černo. V jedné řadě uprostřed lodi vystupovaly tři komíny skloněné nazad a úzká, ostrá příď prozrazovaly, že lodice je zřízena na velkou rychlost. Když jsme kolem ní pluli, přečetli jsme si na zádi jméno, namalované velkými bílými písmeny – Čárka.

Charleye i mne se zmocnila mučivá zvědavost. V několika minutách jsme byli na palubě té podivné lodi a vyzpovídali jsme strojníka, který se právě zabýval pozorováním východu slunce. Přijal nás ochotně, nedělal z ničeho žádné tajnosti a tak jsme se brzy dozvěděli, že Čárka sem připlula za tmy ze San Francisca a je majetkem pana Silase Tate, mladého majitele dolů a milionáře z Kalifornie, jehož koníčkem jsou rychloběžné jachty. Strojník nám

ještě vykládal o turbinových strojích lodi, které využívají páry přímo, takže odpadají písty a mnoho pák a hřídelů – ale tomu jsem nerozuměl, protože jsem se vyznal jen v plachetních lodích. Zato jsem však dobře pochopil strojníkova poslední slova:

„Čtyři tisíce koňských sil, a pětatřicet mil za hodinu – i když tomu třeba nevěříte!“

Zasvítily mi oči a Charley vykřikl: „Řekněte to ještě jednou, člověče! Řekněte to ještě jednou!“

„Má čtyři tisíce koňských sil a udělá pětačtyřicet mil za hodinu,“ opakoval strojník a zubil se přitom.

„A kde máte majitele?“ Ptal se dychtivě Charley. „Mohl bych s ním mluvit?“

Strojník zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Asi ještě spí.“

V tom okamžiku však vystoupil dál na zádi na palubu nějaký mladý muž v modrém stejnokroji a díval se na východ slunce.

Strojník se usmál. „Máte štěstí – tamhle je pan Tate.“

Charley k němu šel a oslovil ho; mluvil vážně a mladý muž ho poslouchal s viditelným zájmem. Potom se začal Charleye vyptávat – pochopil jsem z Charleyových posunků, že jde o hloubku vody při břehu Turnerovy loděnice. Hovor trval několik dlouhých minut, pak se k nám Charley vrátil celý rozjařený.

„Pojďte, mládenče,“ řekl mi, „vrátíme se na hráz. Dostali jsme je konečně!“

Měli jsme štěstí – opustili jsme Čárku právě včas, protože se zde o málo později objevil jeden z rybářských špehounů, kteří podávali taliánům na Lancashirské královně zprávy o našich pohybech.

S Charleyem jsme se usadili na svém obvyklém místě na svahu hráze přímo nad naším člunem a malý kousek od boku Čárky a s přehledem jsme sledovali, co se děje na palubě Lancashirské královny. Slunce vyšlo a pěkně svítilo, ale až do deváté hodiny se nestalo nic. Pak jsme však postřehli, že ti dva taliáni opouštějí loď a veslují po své straně trojúhelníku ke břehu. Charley se tvářil lhostejně jak jen to dovedl, když ale byli ve čtvrtině své cesty, zašeptal mi:

„Pětačtyřicet mil za hodinu – nic už je nezachrání, máme je v hrsti!“

Oba Italové veslovali pomalu, až dosáhli bodu, kdy jsme my vždycky skočili do našeho člunu a napjali plachtu. Dívali se po nás a i z té dálky jsme poznali, jak jsou překvapeni, že se nehýbeme.

Pluli ještě dál, až byli uprostřed dráhy. To už byli blíže ke břehu, než jsme jim kdykoliv předtím dovolili – a zmocnila se jich nedůvěra, nejistota a podezření. Dívali jsme se na ně našimi dalekohledy – oba ve člunu vstali a usilovně pátrali, co děláme. Také jejich společník špeh, který seděl nedaleko a pozoroval nás, měl v obličeji neklid. Nemohl pochopit, že pořád ještě sedíme klidně. Muži ve člunu se několika dalšími rázy vesel dostali ještě blíž ke břehu, znovu se zastavili, jako by je napadla myšlenka, že tam naproti nim máme ukrytou pomoc. Nějaký muž však v těch místech vystoupil na břeh a mával na ně velkým kapesníkem, aby pochopili, že břeh je volný. To jim dodalo odvahu. Opřeli se do vesel a hnali se kupředu. Charley ještě čekal, trpělivě vydržel čekat, až byli od Lancashirské královny na tři čtvrtiny celé vzdálenosti. Pak teprve vyskočil, chytil mě za ruku a křičel:

„Máme je! Máme je!“

Přeběhli jsme několika skoky podél Čárky a skočili jsme na její palubu. Z komínů se vyvalil černý dým, lana na přídi a na zádi se uvolnila jako zázrakem a Čárka zamířila pryč od hráze rovnou ke člunu. Špeh rybářů, který zůstal na hrázi, vytáhl revolver a vystřelil rychle za sebou pět ran. Italové hned pochopili jeho výstrahu, protože jsme viděli, že veslují jako dva zoufalí šílenci.

Jenže – řeknu-li o Italech, že se hnali kupředu jako šílenci, nevím, jak bych popsal naši jízdu. V pravém slova smyslu jsme po hladině letěli. Rychlost, kterou jsme brázdili záliv, byla tak strašná, že se po obou stranách přídě vytvořily obrovské vlny tryskající do výšky jako dva horské gejzíry a záď zdvihla další vysokou řasnatou vlnu, která jako by měla užuž skočit zezadu na naši palubu. Čárka řinčela, chvěla se a ječela, jako by byla živá. Vítr nás bil do tváří jako vichřice – vichřice o síle pětačtyřiceti mil za hodinu. Nevydrželi jsme stát proti tomu strhujícímu proudu tváří v tvář, protože jsme se zajíkali a dusili. A kouř z komínů Čárky letěl za námi v tlustém prameni, který byl rovnoběžný s palubou. Ujížděli jsme prostě rychlostí expresu – Charley později říkal, že jsme „pluli, jako když

někdo rychle táhne čáru po papíru.“ Myslím že to vystihl líp, než se to kdy podařilo mně.

Pokud jde o ty Italy – zdálo se mi, že jsme u nich byli hned po odražení od hráze. Čárka pochopitelně musela svou rychlost zmírnit mnohem dříve, než jsme se k nim dostali a stejně jsme se kolem nich přehnali jako smršť a museli jsme opsat kruh mezi nimi a břehem. Veslovali, až je síla jejich náporu na vesla zdvihala s laviček. Když jsme je však minuli a oni zahlédli Charleye a mne, ztratili všechny zbytky své bojovnosti, položili vesla a dali se zatknout.

Později jsme na hrázi mluvili s Neilem Partingtonem; usmál se a řekl Charleyovi: „Dobře, Charley, výborně – teď mi ale povězte, kde tentokrát zůstala ta vaše slavná vynalézavost?“

Charley zůstal klidný. „Vynalézavost?“ Ukázal na Čárku: „Jen se na tu mou vynalézavost dobře podívejte, támhle leží u břehu!“

A po chvilce zabručel: „Sice to je vynalézavost někoho jiného – ale přišla v pravý čas.“

Charleyův lov

Snad nejsmělejší a současně nejnebezpečnější příběh, který jsem zažil na rybářské hlídce, byl zátah, kdy jsme ulovili hned celou dvacítku rozvzteklených rybářů najednou. Pro rybáře to bylo učiněné Waterloo, největší rána, jakou jim kdy při jejich protizákonném drancování zálivu rybářská hlídka zasadila.

Pokud nejsou lososi hájeni, mohou si jich rybáři nachytat kolik chtějí, anebo alespoň na kolik jim stačí jejich čluny. Od sobotního západu až do pondělního východu slunce nesmí však nikdo položit sítě. Lososi tak mají alespoň chvíli času, aby mohli doplout nahoru řeky, třít se a klást jikry. Řečtí rybáři, kteří chytají lososy pro trh i pro konzervárny, tento zákon až na ojedinělé výjimky poslušně zachovávali.

Jednoho nedělního rána však dostal Charley telefonický vzkaz od nějakého svého přítele v Collinsville, že na vodu vyplulo celé loďstvo lovců lososů a že kladou sítě. Charley a já jsme hned skočili do lososího člunu a vydali jsme se za svými „zákazníky“. Do zad nám vanul slabý příznivý vítr; propluli jsme Carquinezskou úžinu, překřížili Suisunskou zátoku, minuli majákový ostrov a šťastně jsme zastihli celé loďstvo rybářských pirátů při práci.

Musím ale napřed popsat způsob, kterého používali. Užívali tak zvané plovoucí sítě s jednoduchým kosočtverečným pletivem, jehož otvory měří nejméně sedm a půl palce od uzlu k uzlu. Sítě jsou dlouhé pět, ale i sedm až osm set stop. Nejsou zakotveny na pevno, ale plují s proudem; horní okraje drží nad vodou poplavky, dolní tisknou ke dnu olověná závaží.

Síť se tak drží kolmo v proudu jako plot, který je pro větší ryby neproniknutelný. Losos plave při hladině, poctivě zastrčí hlavu do oka sítě a nemůže dál pro břicho a zpátky také ne, kvůli skřelím a žeberním ploutvím, jimiž uvízl v síti. Vrhat takovou síť musí vždycky dva rybáři – jeden vesluje, zatímco druhý na zádi ji opatrně rozvinuje a spouští do vody. Když jsou hotovi a síť je natažena přes proud, posádka připevní člun k druhému konci sítě a splývají s ní volně po proudu.

Když jsme toho nedělního rána připluli k rybářům, kteří tady přestupovali zákon, byly jejich čluny na dvě stě a tři sta sáhů od sebe a mezi nimi povlaky sítí, kam jsme jen mohli dohlédnout.

„Škoda, že nejsem bohyně Kálí," řekl Charley. „Slyšel jsem, že měla sto rukou – to bychom je mohli pochytat možná všechny. Takhle ale chytneme jeden člun a než s ním budeme hotovi, ostatní vytáhnou sítě a budou fuč."

Jenže – připluli jsme blíž, a neviděli jsme nic z toho, co obvykle nastalo, když se objevili. Žádný vzruch, žádný nepokoj. Místo toho zůstaly všechny klidně u svých sítí a rybáři si nás vůbec nevšímali.

„To je zvláštní," bručel Charley. „Že by nás nepoznali?"

„To přece není možné," řekl jsem a Charley souhlasil.

Přesto však tu leželo celé loďstvo, na každém člunu po dvou mužích, kteří nás znali už příliš dobře – nikdo se o nás nestaral, jako kdybychom byli člun pro dopravu semen nebo zábavní jachta.

Měli jsme jistotu, že to tak nezůstane – a také když jsme zamířili k první síti, rybáři, kterým patřila, se od ní odpoutali a veslovali rozmyslně ke břehu. Ostatní čluny pokračovaly ve své práci, jako by se nic nedělo.

„Tak nevím," řekl Charley, „mám se smát nebo nadávat? V každém případě jim aspoň zabavíme síť." Skasali jsme plachtu, vylovili konec sítě a pomalu jsme ji vytahovali do člunu. Hned při prvním zatažení jsme však uslyšeli, jak kolem nás letí bzučící kulka, která zapadla do vody. Za ní se ozvalo slabé prásknutí pušky. Rybáři odveslovali na břeh a odtud po nás stříleli. Sotva jsme zatáhli podruhé, přiletěla jiná kulka, jenže tentokrát mnohem blíž. Charley upevnil konec sítě ve člunu a sedl si. Střelba přestala. Chvíli jsme počkali a pak jsme se znovu pokusili síť vytáhnout. Rybáři zase vystřelili a kulka mi hvízdla těsně kolem hlavy.

„Tak dobře," řekl Charley a hodil konec sítě do vody. „Hoši si chtějí užít – je jim přáno. Dočkají se."

Zkusili jsme to ještě s další sítí, protože Charley se chtěl ujistit, že se na nás rybáři domluvili. Když jsme se přiblížili, oba muži z tohoto člunu se odpoutali od sítě a veslovali ke břehu, zatímco ti první se ke své síti vrátili a přivázali se k ní. Také u druhé sítě po nás stříleli.Stejně to dopadlo při našem třetím pokusu.

Museli jsme se vzdát; tentokrát jsme byli naprosto poraženi. Napjali jsme plachtu a pustili se zpátky k Benicii.

Minulo několik nedělí, v nichž se rybáři věnovali horlivě své práci bez ohledu na zákon o ochraně lososů. Abychom jim v tom mohli zabránit, museli bychom si opatřit četu dobře vyzbrojených vojáků – a takové možnosti rybářská hlídka nikdy neměla. Stáli jsme tedy se založenýma rukama a jen skřípali zuby. Museli jsme uznat, že rybáři měli docela nový a výborný nápad, zatímco my neměli nic proti němu, abychom je přetrumfli.

V té době se u nás nečekaně objevil Neil Partington, který se sem dostal jakousi náhodou z dolního zálivu. Byl s ním řecký chlapec Mikuláš, tentýž, který nám pomáhal na výpravě proti zlodějům ústřic. Vylíčili jsme jim své starosti a oba nám nabídli pomocnou ruku. Vypracovali jsme hned pečlivý plán na zničení rybářů. Dohodli jsme se, že Charley a já budeme zabavovat sítě, Neil s Mikulášem se skryjí na břehu a tam budou ohrožovat rybáře, kteří by připluli a chtěli po nás střílet.

Byl to pěkný plán, chválil ho i Charley, a já už v duchu viděl kyselé tváře řeckých rybářů. Jenže řekové byli mazanější, než jsme počítali. Netušili jsme, že předtím, než zahájí svůj nezákonný rybolov, staví na břehu hlídku. Ta hlídka si totiž Neila s Mikulášem vyčíhala a zajala je. A když jsme se my s Charleyem ve své boží nevinnosti přiblížili bezstarostně k první síti, abychom ji jednoduše vytáhli, zahvízdaly nám nad hlavami kulky z ručnic. Stejně, jako poprvé. Neila a Mikuláše rybáři propustili, teprve když jsme před jejich střelami utekli. Charley jim pak, když se před námi zase objevili, oběma ironicky poděkoval za významnou pomoc. Neil mu to ovšem nezůstal dlužen – hned se ho zeptal, jestli neposlal svou vynalézavost na dovolenou.

„Jen počkejte, však mi ta pravá myšlenka přijde, až bude čas," sliboval Charley.

„Je to docela dobře možné," řekl suše Neil. „Jenom aby do té doby nebyli lososi vyhubeni, to by pak bylo té myšlenky škoda."

Ve skutečnosti však tohle dobrodružství Neila Partingtona dost mrzelo. Vrátil se s Mikulášem na dolní záliv – a Charley a já jsme byli zase odkázáni jenom na své vlastní umění. Prakticky to

znamenalo, že nedělní chytání lososů potrvá až do doby, kdy Charleye napadne nějaká ta výborná myšlenka.

Zkoušel jsem na něco přijít sám. Trápil jsem se, jak na řeky vyzrát a na Charleyovi bylo znát, že nedělá nic jiného. Musím říct, že jsme našli na tisíc způsobů, jak se rybářům dostat na kobylku, ale všechny se při bližším zkoumání ukázaly jako bezcenné.

Rybáři ovšem byli na koni. Pověst o jejich vítězství a naší prohře se šířila po všech březích zálivu, po proudu i proti proudu řek – jak jsme se to dozvídali, rostla naše hanba a vztek. Viděli jsme, jak ztrácíme svou autoritu, jak námi dokonce někteří začínají opovrhovat. O Charleyovi se mluvilo jako o „babě“, já dostal přízvisko „štěňátko“. Věděli jsme, že čest rybářské hlídky je v sázce, a že musíme řekům zasadit takovou ránu, aby na ni do smrti nezapomněli.

A pak se – konečně! – jednoho dne myšlenka dostavila. Přišli jsme zrovna dolů na hráz přístavu, kde přistávaly říční parníky – a našli jsme tam skupinu lidí, v níž byli přístavní dělníci i všelijací pobudové. Všichni poslouchali vypravování nějakého rozespalého výrostka ve vysokých botách. Byl to rybář-amatér, který lovil pro místní trh v Berkeley. Berkeley je odtud na třicet mil na pobřeží dolního zálivu. Výrostek líčil, jak ve včerejší noci hodil svou síť, zadřímal a nakonec usnul na dně svého člunu. Když se probudil, bylo již ráno. A on s úžasem zjistil, že se jeho člun otírá o sloupy přístavu pro parníky v Benicii. Potom uviděl říční parník Apač, který ležel před ním a pod ním hejno lodníků, kteří vymotávali zbytky jeho sítě namotané mezi lopatkami kol u parníku. Brzy to pochopil: Když usnul, zhasla mu jeho rybářská lucerna a parník. Apač přeplul přes jeho síť. A ta, protože ji kola parníku značně potrhala, zůstala zbytky připoutána ke člunu a parník ho vlekl po celých třicet mil.

Charley se mne dotkl loktem. Pochopil jsem ihned, na co myslí – ale přece jsme si nemohli najmout parník!

„To mě ani nenapadlo,“ řekl Charley. „Můžeme to ale zkusit v Turnerově loděnici, možná že tam pro nás něco bude.“

Vydali jsme se tedy k loděnici. Charley se ujal vedení a zamířil rovnou k Marii Rebece, vytažené na podklady, kde ji dělníci čistili a dávali do pořádku. Marie Rebeka byl škuner, který jsme oba velice

dobře znali. Unesl náklad sto čtyřicet tun a měl plachetní plochu větší než kterýkoliv jiný škuner v zálivu.

Charley pozdravil statného švéda v modré košili, který právě potíral vidlici hlavního vratiráhna kusem mastné vepřové kůže:

„Jak se máte, Ole?“

Ole něco zabručel, zadýmal z dýmky a pokračoval v práci. V zálivu je zvykem, že kapitán pracuje rukama právě tak, jako jeho mužstvo.

Charley řekl, že si myslí, že Ole Erikson vypluje, jakmile bude Marie Rebeka spuštěna na vodu, proti proudu řeky Svatého Jáchyma téměř až ke Stockholmu pro náklad pšenice. Že by ale bylo velice záslužné, kdyby … A vyklopil Ole Eriksonovi svou myšlenku.

Ole Erikson zavrtěl odmítavě hlavou.

„Jenom jeden hák, jeden pořádný hák,“ prosil Charley.

„Ani mě nenapadne,“ odporoval mu Ole Erikson. „Marie Rebeka by uvízla s tím hákem na každé hromádce bahna. Nechci přijít o Marii Rebeku. Je to můj celý majetek.“

„Prosím vás, snad si nemyslíte, že vás chci připravit o vaši loď?“ Charley se dal do vysvětlování: „Konec háku můžeme protáhnout zvenčí a uvnitř lodi ho upevníme maticí. Až bude po všem, nemusíme udělat nic jiného, než sejít do podlodí, odšroubovat tu matici a hák vypadne. Pak tu díru – vlastně dírku – ucpeme dřevěnou zátkou a Marie Rebeka bude zase v dokonalém pořádku.“

Ole Erikson se ale vzpíral, vzpíral se dlouho a zatvrzele. Pozvali jsme ho tedy na oběd, byli jsme na něj roztomilí, jako kdyby to byla osmnáctiletá dívka – a potom teprve svolil.

„Pánbuví, že to udělám,“ vykřikl nakonec a udeřil si pěstí do vlastní dlaně. „A teď si, ksakru, pospěšte s tím hákem! Marie Rebeka půjde na vodu ještě dnes v noci.“

Byla zrovna sobota a Charley spěchal. Utíkal jsem do kovárny loděnice, kde nám dělníci pod Charleyovým dohledem vykovali zvlášť pevný hák z tvrdé oceli. Pak jsme zase s hákem pospíchali k Marii Rebece. Na zádi v podlodí jsme vyvrtali otvor. Zvenčí jsem hák zastrčil a Charley jej uvnitř připevnil maticí. Ukázalo se, že hák přesahuje více než stopu pode dnem škuneru. Připomínal trochu srp, ale byl hlubší. Pozdě odpoledne spustili Marii Rebeku na vodu.

Pracovali jsme jako blázni, aby byla vystrojena do poslední maličkosti tak, aby mohla v neděli ráno vyplout. Charley a Ole zkoumali večerní oblohu a odhadovali zítřejší počasí. Věděli jsme, že při špatném větru bychom prohráli i tento výborný nápad. Oba se však shodli, že všecky známky slibují nazítří silný západní vítr – nikoliv nějaký vánek, ale pořádný vítr, spíš vichr. Dokonce už teď se od západu ten vítr ozýval.

Ráno se ukázalo, že Ole i Charley jsou dobří proroci počasí. Slunce sice svítilo, ale Carquinezskou úžinou skučela téměř regulérní vichřice. Marie Rebeka se vydala na cestu připravená skasat plachty, kdyby to bylo zapotřebí, ale i využít větru co nejlépe. V úžinách a na Suisunské zátoce byly vysoké vlny, jakmile se nám však otevřel záliv, vepluli jsme na klidnější hladinu, i když vítr byl pořád stejně silný.

Za majákovým ostrovem odstranili námořníci Ole Eriksona s plachet opasky ke skasání, aby loď plně nabrala vítr; košovou plachtu na hlavním stěžni svázali do čapky, ale tak, aby v kterémkoli okamžiku mohla chytit větrný proud.

Když jsme dospěli k loďstvu rybářů lovících lososy, byli jsme v plném letu. Čluny i sítě byly rozloženy stejně jako v neděli, kdy jsme byli těm chlapíkům pro legraci. Ležely v ústí a po celé řece, kam jen jsme mohli dohlédnout. Po pravé straně koryta nechali rybáři volný prostor pro říční parníky; zbytek řeky byl však zatažen sítěmi. Tím průchodem měla samozřejmě proplout i Marie Rebeka, ale Charley namířil kormidlo přímo na sítě. S rybáři to ani nehnulo, protože věděli, že plachetní lodice, plující proti proudu, mají na kýlu „střevíc“, který lodi umožňuje proplout nad sítěmi, aniž by je potrhala.

„Už zabrala!“ Vykřikl Charley. Letěli jsme prostředkem řady poplavků, které drží síť při hladině: Na jednom konci té řady byla malá soudkovitá bóje, na druhém dva rybáři ve svém člunu. Bóje i člun se k sobě začaly přibližovat a rybáři spustili pokřik, když ucítili trhnutí a tah, který je vlekl za naší lodí. Za několik minut jsme zachytili druhou síť, pak třetí – a pořád jsme se hnali středem řeky.

Úžas, který jsme tím vyvolali mezi rybáři, byl strašlivý. Jakmile jsme zachytili novou síť, bóje i člun se k sobě přiblížily a za chvíli jsme za sebou vlekli celý hrozen bójí a člunů. Při té krkolomné rychlosti musely rybáři dávat dobrý pozor, aby se čluny o sebe navzájem nerozbily. Křičeli na nás jako šílenci, abychom zabočili do větru, protože ještě pořád si mysleli, že jim tenhle kousek vyvedli nějací opilci nebo blázni – ani ve snu je nenapadlo, že bychom mohli být rybářská hlídka.

Táhnout jedinou síť je pro loď velká námaha a Charley i Ole Erikson usoudili, že i při takovém větru bude deset sítí všechno, co by mohla Marie Rebeka utáhnout. Proto jakmile viselo na háku deset sítí s desíti čluny, na nichž bylo dvacet mužů, zamířili jsme do volného prostoru a pluli ke Collinsville.

Jásali jsme všichni – i Ole Erikson – a Charley řídil kormidlo, s pýchou vítěze velkých jachetních závodů. Oba námořníci, kteří tvořili mužstvo Marie Rebeky, se radostně šklebili a žertovali ostošest. Ole Erikson si mnul ohromné ruce jako rozjařené dítě.

„Myslím, že vy, kluci od rybářské hlídky, nemáte nikdy takové štěstí, jako když plujete s Ole Eriksonem," řekl pyšně.

Vtom se ale ozvalo vzadu ostré prásknutí ručnice a kulka se otřela o nový lak krásně natřené kajuty, zaleskla se, jak narazila na hřeb, a když se odrazila do vzduchu, silně zabzučela.

To byl pro Ole Eriksona příliš silný tabák. Když uviděl, že je poničen jeho nový nátěr na kajutě, vyskočil vzteky a zahrozil rybářům pěstí. Druhá kulka však narazila na stěnu kajuty ne dál, než několik palců od jeho hlavy, takže se honem sehnul k palubě a kryl se za pažením.

Všichni rybáři měli pušky samozřejmě s sebou – a tak zahájili pravidelnou palbu. Museli jsme se krýt – Charley dokonce opustil na chvíli kormidelní kolo. Kdyby nás teď měli rybáři volně k dispozici, byli bychom dopadli velice špatně. Jejich sítě a váha člunů nás však držely zádí po větru, a tak jsme jim, i když všelijak nepravidelně, s úspěchem unikali.

Charley, který ležel na palubě, mohl dosáhnout jedině k dolním loukotím kormidelního kola. Proto také bylo jeho kormidlování dost komické – Marie Rebeka šejdrovala po hladině jako pokusný člun

začátečníků. Ole Erikson si naštěstí vzpomněl, že má v komoře velký kus ocelového plátu. Byla to deska z boku parníku New Jersey, který ztroskotal před zlatou bránou a zachraňovat ho pomáhala i Marie Rebeka.

Museli jsme se opatrně proplazit přes palubu – oba Eriksonovi námořníci, kapitán a já – abychom dotáhli těžkou desku na záď a postavili ji tam jako štít mezi kormidlem a střílejícími rybáři. Kulky na ni dopadaly, až zvonila, Charley se šklebil za svým pancířem a chladnokrevně kormidloval.

Hnali jsme se kupředu – za námi ječící a řvoucí blázinec řeků rozzuřených řeků, před námi Collinsville a kolem nás kulky z ručnic. Najednou mne napadlo, že vlastně pronásledovaní jsme my – a k tomu jsme se svými pronásledovateli svázáni!

Charleye zřejmě napadly podobné myšlenky. Ale dokázal myslet ještě dál než já.

Obrátil se k Ole Eriksonovi: „Ole – já nevím, co budeme dělat!“

Ole Erikson ležel na zádech a šklebil se k nebesům. Když uslyšel Charleye, otočil se na bok, aby na něho viděl a zařval: „Přece plujeme do Collinsville, ne?“

„Jenže nemůžeme zastavit. Nikdy mě to předtím nenapadlo – ale my nemůžeme zastavit!“

Po široké tváři Ole Eriksona se rozšířil výraz ustrnutí. Byla to tvrdá pravda. Utíkali jsme vlastně před hnízdem sršňů a zastavit se, znamenalo mít ty střílející sršně na hlavě.

„Každý z nich má pušku,“ řekl rozjařeně jeden z mužů Marie Rebeky.

„A taky nůž,“ řekl druhý.

Teď už to došlo Ole Eriksonovi tak dalece, že zasténal.

Bručel: „Tohle je pro mou starou švédskou hlavu až moc. Nikdo na mně nemůže chtít, abych –“

Na záď dopadla kulka, odrazila se a odletěla. Bzučela při tom jako vzteklý čmelák. Jeden z lodníků Marie Rebeky řekl bodře: „Budeme muset někde s Marií Rebekou přirazit ke břehu a zdrhnout.“

„A nechat těm darebákům Marii Rebeku napospas?“ Řekl s hrůzou v hlase Ole Erikson.

„To teda ne – jedině, že byste to chtěl vy sám," odpověděl lodník. „Ale přece jenom bych byl raději tisíc mil daleko, až se ti chlapi dostanou k nám na palubu!" A přitom ukazoval dozadu na ten kotel vzteku, který jsme s sebou neustále vlekli.

Právě v té chvíli jsme byli od přístavní hráze Collinsvillu, co by sucharem dohodil a bleskem jsme ji minuli.

„Doufám, že nám vydrží vítr," řekl starostlivě Charley a díval se přitom na běsnící řeky za námi.

„Vítr?" Otázal se beznadějně Ole. „Vítr nám vydrží dál než řeka. Jenže co potom?"

„Potom asi budeme na tom zle a řekové nás přepadnou," usoudil ten bodrý námořník. Ole ještě něco koktal o tom, že konec splavné řeky je daleko blíž, než si myslíme

Při tomto hovoru jsme dopluli k soutoku dvou řek. Nalevo bylo ústí řeky Sacramento, napravo San Joaquin. Bodrý lodník se doplazil kupředu a přehodil přední plachtu, Charley otočil kormidlem a loď zamířila napravo na San Joaquin. Vítr, který jsme dosud měli přesně v zádech, nás zachvátil ze strany a Marie Rebeka se naklonila na bok, jako by se chtěla překotit.

Pořád jsme letěli kupředu a zuřiví rybáři za námi. Cena jejich rybářských sítí byla větší než pokuty, jež by zaplatili za porušení rybářských zákonů. Proto se ani jediný z nich od nás neodřízl – bylo by to jednoduché, ale přineslo by jim to víc škody než užitku. Zůstávali u svých sítí tak pudově, asi tak, jako námořník lpí na své lodi. Kromě toho zřejmě bažili po pomstě – mohli jsme se spolehnout, že jenom proto nás budou následovat třeba až na konec světa, když je tam dovlečeme.

Přestala střelba z pušek, a tak jsme se mohli podívat, co vlastně naši zajatci vyrábějí. Původně byly čluny od sebe nestejně vzdáleny – teď byly čtyři nejbližší pěkně bok po boku. Udělali to tak, že přední člun hodil zadnějšímu krátké lano. Potom se zadní odpoutal od své sítě a dal se přitáhnout k přednímu člunu.

Rychlost, kterou jsme pluli, jim tu práci značně prodlužovala. Někdy se jim přese všechnu námahu nepodařilo postoupit ani o palec – jindy jim to šlo trochu rychleji.

Když ty čtyři čluny byly u sebe dost blízko, aby se dalo přestupovat, nalezli tři piráti (z každého člunu po jednom) do předního – své ručnice si samozřejmě vzali s sebou. Ve člunu, který nám byl nejblíže, jich teď bylo pět – a pochopili jsme, že se zabývají myšlenkou dostat se na naši palubu. Začali se totiž s největší námahou přitahovat za poplavkovou šňůru sítě, píď po pídi, až se z nich řinul pot. Šlo jim to špatně a museli často odpočívat, ale přece jenom se k nám postupně přibližovali.

Charley se jim smál, že vidí poprvé, jak se tihle piráti poctivě dřou a pak se obrátil k Eriksonovi: „Dejte jim košovou plachtu, Ole!“

Košová plachta ve chvilce nabrala vítr – rybáři přitom střídali jako blázni – Marie Rebeka se naklonila, poskočila a hnala se kupředu o mnoho rychleji.

Ale řekové se jen tak zastrašit nedali. Když už jim při této rychlosti nestačila síla rukou, pomohli si jinak. Jeden z nich se vysunul daleko dopředu – ostatní ho drželi za nohy – a přivázal k poplavkové šňůře lano navijáku. Pak se o tuto délku přitáhli a znovu celý manévr opakovali. Dařilo se jim – zase k nám byli o něco blíže.

„Ole – to chce ještě stěhovou plachtu,“ řekl Charley.

Ole Erikson se starostlivě podíval na vyduté plachty a potřásl hlavou. „Mám strach, že by to Marii Rebece vyvrátilo stěžeň!“

„Když to ale neuděláte, budeme ji muset opustit,“ odporoval mu Charley.

Ole se ještě jednou s úzkostí podíval na stěžně své lodi, pak ale ulpěl pohledem na člun, v němž zuřili ozbrojení řekové – a svolil.

Všech pět pirátů v předním člunu bylo shromážděno na přídi – a to je nejhorší místo pro člun, který je ve vleku. Právě jsem se na ně pozorně díval, když Eriksonovi muži napjali stěhovou plachtu. Je to velká plachta, daleko větší než košová a používá se jí jenom při lehké bríze. Jakmile se do ní opřel vítr, Marie Rebeka se zapotácela mocným trhnutím, kterým ji vzdušný proud rval kupředu. Nosec člunu se ponořil do vody a pět chlapíků klopýtalo divokými skoky na záď, aby zachránili člun před úplným potopením.

Charley sice poznamenal vítězně: „To jim to dodalo,“ – ale při tom jsem si všiml, že pozoruje chování naší lodi s úzkostí, protože

plocha, kterou vystavila větru, byla jistě větší, než kdykoli kdokoli počítal, že by měla unést.

Eriksonův bodrý námořník oznamoval tónem průvodčího v rychlíku: „Nejbližší zastávka je Antiochie. Potom přijde Merryweather.“

Charley na mne vykřikl: „Pojďte sem!“

Proplížil jsem se přes palubu, přičemž mi nad hlavou lítaly kulky z řeckých ručnic a postavil jsem se teprve za Charleyovou ochranou desku z oceli.

„Sáhněte do mé náprsní kapsy,“ rozkázal mi, „a vytáhněte můj zápisník. Výborně. A teď vytrhněte jeden prázdný list a napište co vám řeknu.“

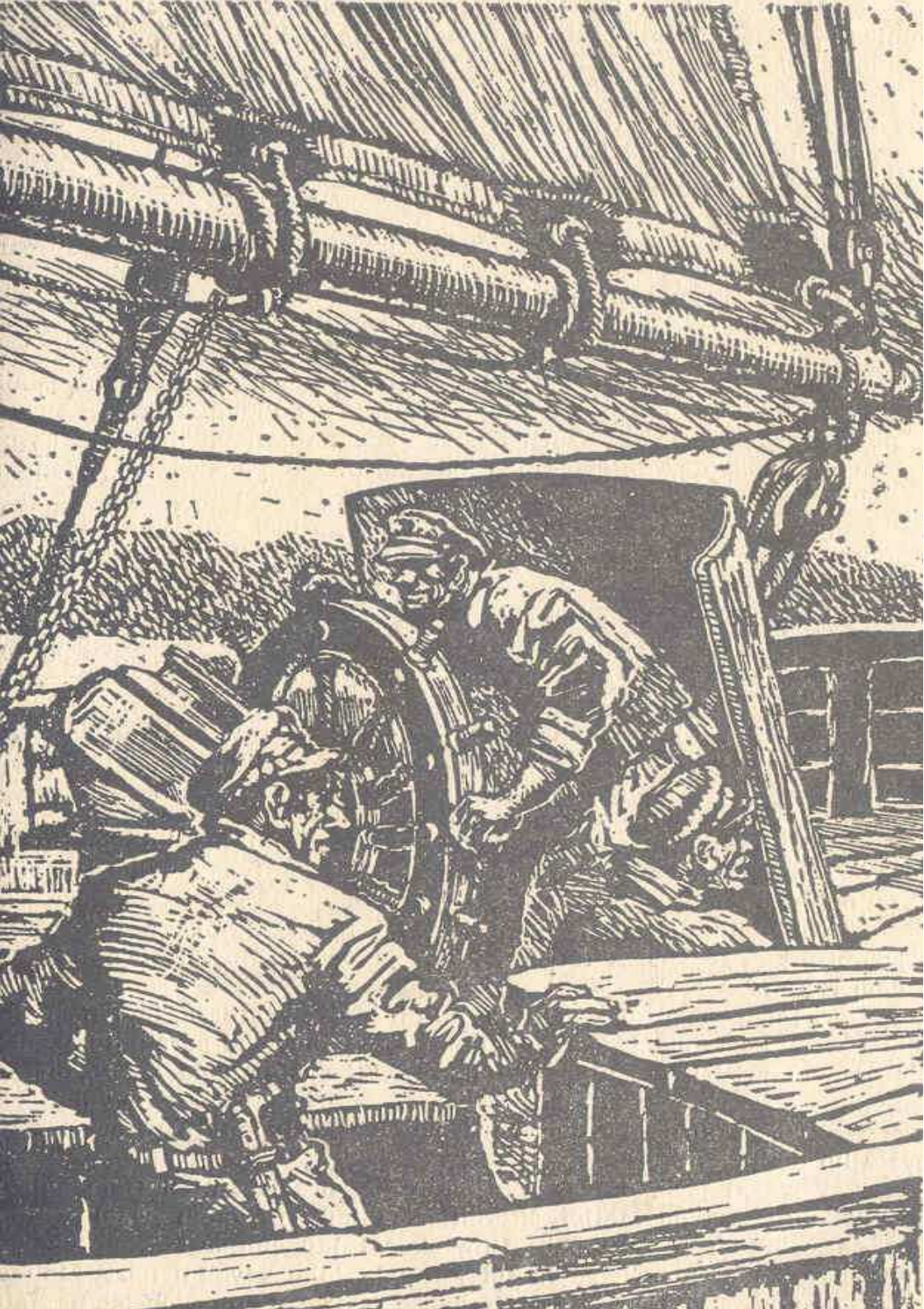
A tak jsem psal: „Telefonujte do Merryweather, buď na policejní úřad nebo soudci. Řekněte jim, že připlouváme se zajatými, ale ozbrojenými rybáři, kteří po nás střílejí. Ať svolají celé město, ať se všichni ozbrojí a očekávají nás na hrázi – jinak jsme ztraceni.“

„A teď ten dopis dobře přivažte ke kusu lana a připravte se, abyste ho hodil na břeh.“

Přivázal jsem dopis, jak si Charley přál a zatížil jsem konec lana velkou železnou maticí, kterou jsem tady náhodou našel. Zatím jsme se přiblížili k Antiochii. Vítr skučel lanovím a Marie Rebeka, silně nakloněná na bok, se hnala kupředu jako závodní chrt. Mnoho mořských vlků z Antiochie si všimlo, že jsme v téhle vichřici napjali košovou plachtu a utíkali na hráz, aby se dozvěděli, co nás přimělo k takovému šílenému kousku.

Charley zabočil ke břehu tak, že jsem mohl klidně vyskočit na hráz. Zatočil jsem lanem a vyhodil jsem je. Zarazilo za roubení hráze, až to zabzučelo, poskočilo jako had nějakých patnáct nebo dvacet stop po zemi a pak je chytili užaslí diváci. Výborně!

Všechno se odehrálo v okamžiku – v příští minutě už byla Antiochie za námi a my se hnali dál řekou San Joaquin k Merryweather, které leželo šest mil před námi. Řeka se tady otáčela přímo na východ a tak jsme, s větrem v zádech, letěli kupředu fantastickou rychlostí.

Ole Erikson upadal, jak se zdálo, do hlubokého, otupělého zoufalství. Charley však, a také oba lodníci, se dívali před sebe s nadějí v očích – a zřejmě usuzovali lépe než Ole.

Merryweather je město horníků, doluje se tam uhlí, a protože byla neděle, dalo se čekat, že všichni muži budou doma. Kromě toho tihle horníci nikdy řecké rybáře nemilovali a určitě nám rádi pomohou.

Ještě pěknou chvilku jsme si namáhali oči marně. Potom ale, sotva jsme zdálky uviděli přístavní hráz města, se nám citelně ulevilo a srdce nám rozehřála radost: Hráz se černala lidmi. Když jsme připluli blíž, viděli jsme, že tam lidí pořád přibývá, proudili sem hlavní ulicí jako blahodárný příliv a každý držel v ruce pušku. Charley se otočil na rybáře za námi a v očích jsem mu přečetl, že už je považuje za náš majetek. Byl to takový záblesk vítězství, jaký jsem u něho ještě nikdy neviděl. Řekové byli docela vyvedeni z konceptu, byli zděšeni z té armády ozbrojenců, o níž hned uhodli, že nepřišla na pomoc jim – a okamžitě odložili své ručnice.

Stáhli jsme rychle košovou plachtu, spustili vratiráhno a když jsme zamířili doprostřed hráze, přehodili jsme hlavní plachtu. Marie Rebeka zahnula do větru a zajatí rybáři za ní setrvačností opsali velký kruh. Hodili jsme na břeh lana a připoutali jsme se. A tohle všechno se už dálo v hluku bouřlivých pozdravů, kterými nás rozradostnění a bavící se havíři uvítali.

Ole Erikson si zhluboka oddychl. „Fakt –“ Přiznával se, „už jsem si myslel, že se v životě neuvidím se svou ženou.“

Charley se na něj podíval. „Jak to? Vždyť nám vůbec žádné nebezpečí nehrozilo!“

Ole vykulil oči.

„No vážně,“ pokračoval Charley. „Nešlo přece o nic jiného, než dostat se na konec téhle plavby – teď teda jsme na konci a Řekové můžou rozmotat své sítě!“

S opičí hbitostí se spustil do podpalubí, odšrouboval tam matici, a hák, kterým jsme táhli celé loďstvo, spadl ke dnu. Řekové vytáhli své sítě do člunů, dali si plavidla do pořádku – a pak je z našich rukou převzala četa občanů z Merryweatheru, která je odvedla do vězení.

„Myslím, že jsem se choval jako hlupák,“ řekl zoufale Ole Erikson. Brzy však svoje mínění změnil – přihnal se sem totiž zástup Merryweatherských, všichni mu vyjadřovali obdiv, blahopřáli mu, tiskli mu ruce – a několik podnikavých novinářů si dokonce vyfotografovalo nejen jeho, ale i Marii Rebeku.

Od těch časů Ole Erikson rád vypráví, jak Charleyovi navrhl ten hák a jak ho povzbuzoval, když Charley pochyboval, že z té šlamastiky vyvázneme.

Demetrios Contos

Byl bych nerad, kdyby si teď někdo myslel – podle toho, co jsem dosud vypravoval – že všichni Řekové jsou darebáci. Naprosto ne. Jsou to drsní muži, kteří vytvořili různá společenství, aby mohli lépe bojovat se živly o svůj tvrdý chleba. Zákonům nerozuměli; žili od nich příliš daleko a tak je spíše považovali za týrání lidí anebo přinejmenším za schválnost, kterou si na ně vymysleli mocní tohoto světa. Mezi ně samozřejmě v první řadě počítali rybářskou hlídku, a tak se na nás dívali jako na svého přirozeného nepřítele.

A my jsme skutečně – mnoha způsoby – ohrožovali přímo jejich životy, nebo alespoň jejich prostředky k životu, což je konečně totéž. Zabavovali jsme jim sítě, které neodpovídaly zákonným předpisům; jejich materiál však stál Řeky hodně peněz a jejich výrobě museli věnovat spoustu času. Bránili jsme jim lovit ryby nezákonným způsobem, takže jich ulovili méně a s větší námahou. A když jsme je konečně přistihli a zatkli, museli před soud, který jim ukládal velké pokuty – a co horšího, také je tvrdě vymáhal. To všechno v nich vzbudilo vůči nám nesmiřitelnou, pomstychtivou nenávist, kterou snad mohla na chvíli uklidnit jen krev, prolitá v boji. Naše krev, samozřejmě.

Povídku o Demetriovi Contovi však chci vyprávět proto, abych ukázal, že Řekové dovedou nejenom nenávidět:

Dovedou se projevit i jako šlechetní rytíři. Demetrios Contos bydlel ve Vallejo. Mezi řeky byl druhým nejvýznamnějším mužem – hned po Velkém Alekovi. Nikdy dosud s ním nebyly žádné potíže a pochybuji, že bychom se byli kdy střetli, kdyby si nepořídil nový lososí člun. Postavil si ho sám podle vlastního návrhu, který se trochu odlišoval od tradiční podoby lodic tohoto typu.

Když stavbu dokončil, spustil nový člun na vodu a brzy přišel na to, že se mu věc podařila snad ještě lépe, než očekával – Contův lososí člun byl skutečně daleko rychlejší než všechny ostatní v zálivu i na řekách. Ihned tím úspěchem zpyšněl a všude se vychloubal. Potom přišla naše výprava s Marií Rebekou proti nedělním rybářům lososů a pýcha spolu se vztekem zatemnily Contovu mysl: Poslal nám po jednom z místních rybářů do Benicie vyzývavý vzkaz, že on,

Demetrios Contos, vypluje příští neděli z Vallejo a přímo před Benicií hodí své sítě. Bude tam chytat lososy a strážník Charley Le Grant ať ho jenom zkusí chytit!

Do té doby jsme ještě o novém člunu Demetria Conta neslyšeli. Náš člun byl dost rychlý a uměli jsme v něm plachtit jako málokdo. Nebáli jsme se závodit s kýmkoliv v zálivu a mysleli jsme si, že se Demetrios Contos zbláznil.

Domýšlivý Řek o své výzvě ovšem nemlčel – zvěst o ní se rychle rozšířila a tak, když přišla neděle, byli na parníkové hrázi snad všichni rybáři a námořníci ze širokého okolí, takže to spíš vypadalo, jako by se tu měl odehrávat nějaký velký fotbalový zápas. Charley a já jsme až do té chvíle nebrali Contovu výzvu příliš vážně; teď ale nás se špetkou neklidu napadlo, že na ní přece jenom něco může být.

Odpoledne, když mořská bríza zesílila, objevila se v dálce Demetriova plachta naplněná větrem. Zabočil na nějakých dvacet stop od hráze, pozdravil nás divadelním gestem „svůj širák odhazuji v dál“, jako nějaký rytíř vstupující na kolbiště ke slavnému klání o ruku princezniny – a přivítal ho nadšený řev stovek diváků. Pak odplul několik set sáhů do úžiny a skasal plachtu. Pustil člun bokem po větru a při volném pohybu své lodice pomalu začal rozvinovat síť. Nespustil ji mnoho, snad padesát stop nebo ještě méně, ale my jsme stejně byli zaraženi jeho drzostí. Stáli jsme na břehu jako dvě toporná dřeva a vyvalovali jsme na to oči. V té chvíli jsme ovšem ještě nevěděli, že Demetriova síť byla už stará a tak chatrná, že by ji větší úlovek roztrhal na kusy.

Charley se probudil z toho ohromení první.

„Z toho jsem blázen, na mou duši. Co na tom, že má ve vodě jen padesát stop sítě? Stejně by ji nemohl dostat do člunu, kdybychom na něj vyrazili. A proč nás vůbec takhle provokuje? A k tomu ještě přímo v naší vodě, tady, před Benicií!“

Jak mluvil, zmocňovala se ho zlost, takže potom několik minut Demetriu Contovi jenom vyhrožoval a nadával.

Contos si zatím hověl ve člunu a pozoroval poplavky sítě. Podle poplavků, podle jejich chvění a zmítání se totiž snadno pozná, že v síti uvízla velká ryba. A to patrně právě teď Demetrios zpozoroval. Vytáhl asi tak dvanáct stop sítě, uvolnil z ní lososí hlavu a vhodil

velké lesknoucí se tělo na dno člunu. Obecenstvo na hrázi to uvítalo vítězným pokřikem.

To už bylo více, než Charley Le Grant dokázal vydržet. „Tak jedem, mládenče," řekl mi velitelským hlasem. Bez prodlévání jsme skočili do svého lososího člunu a napínali jsme plachtu.

Z davu na hrázi se ozvalo mnohohlasé varovné volání. Když jsme odrazili od hráze, viděli jsme, jak se Demetrios dlouhým nožem odřízl od sítě a vzápětí zasvítila ve sluneční záři bílá plachta jeho člunu. Contos skočil na záď, zatáhl za plachtový provazec a zamířil velkým obloukem k pohoří Contra Costa.

To už jsme byli za ním asi tak třicet stop. Charley jásal. Byl pyšný nejenom na rychlost našeho člunu, ale věděl také, že v plachtění se mu po celém zálivu vyrovná jen málo námořníků. Byl si jist, že Demetria co chvíli dostihneme a já tomu věřil stejně. Jenže jsme jaksi pořád nepozorovali, že by se nám to dařilo.

Vanula pěkná, příznivá bríza. Klouzali jsme po hladině jako po másle, ale Demetrios klouzal také a nějak se nám vzdaloval. A nejenom, že plul rychleji – také jako by uměl využít větru lépe než my. Poznali jsme to už docela jasně, když zabočil u pohoří Contra Costa a minul nás obloukem o dobrých sto stop dál k návětří.

Charley si hvízdl a zvolal na mne: „Buď je ten jeho člun očarovaný, nebo nám někdo přivázal ke dnu sud petroleje!"

Muselo to skutečně být buď tak nebo onak. Demetrios už plul podél Sonomského pohoří na druhé straně úžiny a my jsme za ním zůstali tak beznadějně daleko, že to Charley vzdal. Řekl mi, abych povolil plachetní provazec a vraceli jsme se k Benicii.

Na parníkové hrázi v Benicii se nám pochopitelně dostalo nadšeného přijetí. Rybáři i námořníci se nám chechtali a o vtipy, padající na naše ubohé svěšené hlavy, nebyla nouze. Přivazovali jsme člun co nejrychleji, už abychom byli pryč, ale stejně náš odchod špalírem rozjařených mužů byl jednou z nejtrapnějších chvilek Charleyova a mého života. Myslím, že jsme na svět koukali dost hloupě a v duši nás pálilo jako krutá rána poznání, že naše pýcha na náš lososí člun a námořnické umění dostala takovou ránu, že se z ní sotva kdy vzpamatujeme. Takhle se nechat doběhnout od nějakého řeckého rybáře.

Charley se tím trápil až do pátku – a pak jsme dostali nový vzkaz, že Demetrios Contos hodlá příští neděli lovit lososy jako posledně.

To postavilo Charleye zase na nohy. Vytáhl náš člun z vody, vyčistil a natřel nově dno, aby klouzalo po vodě jako brusle po ledu a trochu upravil střední část paluby. Pak pečlivě prohlédl lodní výstroj a téměř celou sobotní noc sešíval novou, daleko větší plachtu. Udělal ji tak velikou, že jsme museli přidat na přítěž: na dno člunu jsme naložili ještě skoro pět set liber starých kolejnic.

V neděli se Demetrios Contos dostavil se záviděníhodnou přesností na své místo před Benicií, aby tu za bílého dne demonstroval pohrdání rybářskými zákony. Bylo zase odpoledne, na hrázi plno obecenstva, očekávajícího dobrou zábavu. Opět vanula mořská bríza a Demetrios, když obětoval zase asi třicet nebo čtyřicet stop zchátralé sítě, napjal plachtu a ufrnknul nám před nosem. Zřejmě předvídal Charleyovy úmysly – také jeho plachta byla vyšší než posledně a k jejímu spodnímu okraji přišil ještě široký kus plachtoviny.

Naše honba se opakovala – napřed napříč k pohoří Contra Costa, a to ještě pořád se zdálo, že plujeme stejnou rychlostí jako Demetrios. Když jsme však zamířili nazpět k Sonomskému pohoří, už jsme postřehli, že se našemu protivníkovi podařilo využít větru lépe než nám. Přitom Charley řídil člun tak obratně a účelně, jak jen to bylo možné – a také naše rychlost byla větší než kdykoli před tím.

Charley samozřejmě mohl vytáhnout revolver a vypálit na Demetria dobře mířenou ránu, jenže už dávno jsme jeden o druhém věděli, že nedokážeme střílet po rybářích, když se provinili menším přestupkem a prchají, aniž by sami vytáhli ručnice nebo revolvery. Dokonce v tomhle ohledu došlo mezi rybáři a hlídkou k jakési mlčenlivé dohodě: Když utíkali z místa činu a my po nich nestříleli, ale jen jsme se je snažili chytit, nervali se s námi a nekladli odpor, když jsme je dohonili. Demetrios Contos to věděl jako všichni ostatní rybáři – a nám nezbývalo – když jsme nechtěli poskvrnit čest rybářské hlídky – než ho překonat lepší a rychlejší plavbou. My jsme

si zase mohli být jisti, že – když ho chytíme – Demetrios se nám prostě vzdá.

Jak jsme se hnali Carquinezskou úžinou, přišli jsme na to, že při bríze, jaká tu v neděli vanula, a s tou velkou plachtou je naše plavba, jak říkají námořníci „lechtivá“. Museli jsme ustavičně dávat pozor, abychom se nepřekotili. Charley kormidloval a já držel plachetní provazec, který byl kolem obrtlíku obtočen jenom jedním závitem, abych ho mohl co nejrychleji povolit. Demetrios, jak jsme viděli, byl na tom hůře než my, protože byl na všechnu práci se řízením člunu sám.

Ale marná snaha – nemohli jsme ho dohonit. Museli jsme uznat, že se mu opravdu podařilo sestrojit lepší člun, než byl náš. A tak mohl Charley řídit jako anděl nebo jako ďábel – náš člun byl horší.

„Povolte provazec, mládenče,“ poručil zachmuřeně. Náš člun poskočil, plachta zplihla – a Demetrios se začal chechtat tak nahlas, že jsme z toho nemohli nic přeslechnout.

Charley se poškrábal ve vlasech. „Nic naplat, Demetrios má lepší člun. Pokusí-li se o tohle darebáctví ještě jednou, musíme si připravit něco – jiného.“

Tentokrát jsem s nápadem přišel já. Přemílal jsem si ho v hlavě až do středy, než jsem se s ním odvážil na světlo boží

„Co byste řekl tomuhle,“ začal jsem opatrně, „já bych se třeba příští neděli vydal na honbu za Demetriem sám … No a vy byste na něho mohl počkat na hrázi ve Vallejo. A až by se vrátil …“

Charley chvíli mlčel a pak pleskl dlaněmi o kolena.

„To není špatná myšlenka. Vidím, že začínáte používat hlavy ještě jinak, než jako věci, na kterou dáváme klobouk. To teda musím říci, všecka čest vašemu učiteli, je to kabrňák. Držte se ho!“

Charley nikdy neslynul zvláštní skromností.

„Jenže,“ pokračoval po chvilce zamyšleně, „nesmíte ho hnát příliš daleko, nebo zamíří do zálivu San Pablo a já na něho budu čekat ve Vallejo zbytečně.“

Zřejmě si můj návrh obracel v hlavě na všechny strany, protože ve čtvrtek přišel s námitkou.

„Myslím, že se před rybáři nedá utajit, že jsem šel do Vallejo – budou to všichni vědět a samozřejmě to Demetriovi řeknou. Ne, ne, budeme se muset té vaší myšlenky vzdát.“

Byl to pádný argument a mne to trápilo celý den. Byl jsem rozmrzelý, za nic jsem nestál a večer jsem nemohl usnout. Nakonec, pozdě v noci, jsem přece jenom na něco přišel. Bylo to vylepšení, které mě naplnilo nadšením, takže jsem bez váhání Charleye probudil.

Dalo to dost práce – Charley má zdravé spaní. Potom konečně pootevřel oči.

„Copak se děje?“ Zabručel. „Hoří nám střecha nad hlavou? Nebo přišlo zemětřesení?“

„Nehoří, uklidněte se, Charley,“ odpověděl jsem. „To jenom ta hlava mi nedá spát. Poslouchejte, co si vymyslela. V neděli, až se na obzoru objeví Demetriova plachta, budeme ještě v Benicii oba, vy i já. Ale jenom do té doby. Pak se nenápadně vytratíte a vrátíte se do města. Všichni si budou myslet, že jste si uvědomil svou prohru a že jste se vzdal.“

„Až potud je to docela dobré,“ poznamenal Charley a já pospíchal, abych mu řekl zbytek.

„Myslím dokonce, že je to velmi dobré,“ řekl jsem pyšně. „Budete se pomalu loudat k městu, ale jakmile se těm čumilům ztratíte z dohledu, poženete to, co vám nohy stačí, k Danu Maloneymu. Vezmete si tu jeho malou kobylku a vyrazíte po silnici k Vallejo. Je to slušná cesta – budete tam určitě dřív, než se tam plavbou proti větru dostane Demetrios.“

„A já se o tu kobylu postarám hned zítra,“ řekl Charley. Byl bych málem hlasitě zajásal, že tak bez váhání přijal můj plán.

Z té radosti jsem hluboce usnul – jenže teď z toho zdravého spánku probudil Charley mne.

„Ale povídám,“ řekl a třásl se mnou, až mi cvakaly zuby. Přitom se zajíkal smíchy.

„Povídám, mládenče, to je přece ohromná novinka, když rybářská hlídka pojede na koni!“

„Vidíte – vynalézavost! Je to přesně podle vašeho návodu – předstihni soupeře vždycky o jednu myšlenku a musíš vyhrát!“

Chechtal se, až se s ním třásla postel. „Jestli tahle myšlenka – a taky ta kobyla – nevezme tomu chlapíkovi dech, tak ať nejsem váš pokorný služebník Charley Le Grant.“

V pátek ho však popadly nové starosti.

„Ale dokážete řídit člun sám?“ Ptal se mne. „Nezapomeňte, že na něm máme velkou plachtu!“

Začal jsem hájit své námořnické umění tak tvrdošíjně, že se k tomuto tématu vrátil až v sobotu. Navrhl mi, že odpáře z dolního konce plachty jeden celý pruh.

Zatvářil jsem se asi tak výrazně, že to vzdal hned v prvním kole. Pochopil, že i já mám svou pýchu jako výborný plachtař a že celou duší prahnu po tom, vyjet si sám s velkou plachtou, projet Carquinezskou úžinou a prohnat Demetria Conta.

V neděli odpoledne zahájil náš milovaný řek své představení jako obvykle. Také obecenstvo, které se už teď pravidelně po celý týden těšilo na nedělní odpoledne jako na výbornou zábavu, se dostavilo v plném počtu. Rybáři se už předem pochechtávali naší rozmrzelosti. Demetrios skasal plachtu několik set sáhů od břehu a hodil sítě.

„Myslím si,“ řekl Charley dost hlasitě, aby to slyšelo několik nejbližších řeků, „že bude tenhle nesmysl provozovat tak dlouho, dokud mu bude stačit ta jeho stará síť.“

„No – potom mu půjčím svou starou síť já,“ ozval se zlomyslně jeden z nich.

„Mně už je to jedno,“ odpověděl mu Charley. „Mám doma taky jednu starou síť. Klidně mu ji dám, když přijde a řekne si o ni.“

Všichni kolem se zasmáli – ale nebyl to nepřátelský smích. Bylo jim Charleye líto a chápali jeho nepříjemnou situaci.

„Dosud je všecko v pořádku,“ zašeptal mi za chvilku. „Teď už bych asi měl jít k Maloneymu.“

Mrkl jsem na něho a hlasitě jsem se ho zeptal: „Mám už tedy spustit člun?“

„Jak chcete, mládenče,“ odpověděl mi lhostejně, otočil se na patě a loudal se pryč.

Pokrčil jsem rameny a vskočil do člunu. Demetrios Contos měl už v té době na palubě dva krásné lososy. Rybáři se kolem mne nakupili a když jsem se pustil do napínání plachty, zahrnuli mne spoustou posměšných rad. Nahlas nabízeli jeden druhému velké sázky, že určitě Demetria chytnu, a dva z nich, kteří se tvářili jako nestranní rozhodčí, mne vážně, div ne se slzami v očích, prosili, aby mohli plout se mnou, že chtějí vidět mé vítězství.

Nespěchal jsem. Urputně jsem mlčel a přitom jsem hrál pěkné divadlo o své neobratnosti. Napínal jsem plachtu jako zelenáč, pletl jsem si lana – námořníci a rybáři se málem váleli smíchy a Charley získával čas. Teprve, když jsem si byl jist, že Charley už sedí na hřbetě Maloneyovy kobyly, odrazil jsem od hráze a pustil velkou plachtu po větru. Silný závan ji nadmul a loď se naklonila na bok tak hluboko, že nabrala několik kbelíků vody. Taková maličkost se může stát i nejlepšímu námořníku – a přece se mi chlapi na hrázi vysmívali z plna hrdla, jako bych jim právě předvedl nejjasnější důkaz své hlouposti.

Když Demetrios zjistil, že ve člunu, který ho pronásleduje, je jenom jeden člověk – a ještě ke všemu pouhý mládeneček – začal si se mnou hrát jako kočka s myší. Opsal krátký oblouk, takže jsem byl za ním pouhých třicet stop, uvolnil trochu plachetní provazec a vrátil se ke hrázi. A pak udělal ještě několik takových oblouků, kličkoval všelijak a uhýbal mi k velikému gaudiu četných diváků, kteří byli všichni na jeho straně. Nikdo z nich neocenil, že jsem za ním byl po celou tu dobu a vyváděl jsem stejné nesmysly jako on, i když zabočil napříč větrem, což je s takovou plachtou a při takovém větru pěkně nebezpečný obrat.

Demetrios spoléhal na čipernou mořskou brízu a silný odliv, které značně rozvlnily moře – určitě věřil, že při dnešní honičce odpadnu co nejdříve. Jenže já byl ve svém živlu; v celém svém dosavadním životě jsem ještě tak dobře neřídil člun, jako dnes. Předváděl jsem přímo plachtařský koncert – a jestliže si toho dav na hrázi nevšiml, byla to jeho vina. Mozek mi pracoval rychle a klidně, ruce poslouchaly přesně jeho rozkazy a ani jednou neselhaly. Zdálo se mi, že každou, i nejmenší obtíž znám daleko dřív, než se objevila.

Naopak, v nesnázích se ocitl Demetrios. Něco na jeho člunu nebylo v pořádku, asi lano, které drhlo, takže se mu loď špatně řídila. V jedné chvilce, kdy proti mně získal obratným manévrem větší předstih, pokoušel se dát to zase do pořádku. Jenže já jsem mu nedal dost času a tak se zase musel hned vrátit ke kormidlu a plachetnímu provazci.

Porucha mu dělala starosti. Přestal si se mnou zahrávat a pustil se přímo k Vallejo. Ke své veliké radosti jsem při prvním delším zabočení zjistil, že se mi podařilo využít větru líp než jemu. Teprve asi litoval, že je ve člunu sám, protože kdyby byli dva, mohl snadno závadu na člunu opravit, zatímco by druhý řídil.

Už se nemohl udržet v plném větru tak jako dřív. Popustil trochu plachetní provazec – chtěl mi uhnout. Nechal jsem ho do chvíle, kdy se dostal do návětří; pak jsem se ale řítil přímo na něho. Když už jsme téměř byli u sebe, chtěl prudce zabočit, a to mne přimělo, abych se mu pokusil nadběhnout tak, že zahnu zplna do větru. Jenže – byl to Demetriův úskok, který provedl velice obratně: Setrval ve svém směru a zase mi ujel.

Musel jsem udělat všechno, abych dohnal, co jsem svou neobratností ztratil. Musel jsem uznat, že umí se svým člunem manévrovat mnohem lépe než já. Chvílemi se mi zdálo, že už ho mám, ale pokaždé se mi vykroutil. Mezitím vítr stále přibíral na síle, takže jsme oba měli co dělat, aby nás nepřekotil. Můj člun by se byl určitě neudržel na vodě, kdyby do něho Charley nedal ty kolejnice. Seděl jsem nad návětrným roubením, kormidlo v jedné ruce a plachetní provazec ve druhé. Často jsem musel při prudších závanech větru povolit provazec jenom na jednu otočku kolem obrtlíku. To ovšem znamenalo, že se plachta přitáčí k větru, a tak jsem ztrácel hnací sílu. Zůstával jsem za Demetriem, vzdaloval se mi. Naštěstí Demetrios musel udělat vždycky totéž, co já, a tak jsem ho zase doháněl.

Silný odliv se hnal úžinou právě proti větru a moře bylo proto úskočné a zrádné. Neustále doráželo na mou palubu, takže jsem byl promočený, až ze mne kapalo a dokonce i plachta byla mokrá až do polovice dolní obruby. V jednu chvíli se mi dokonce podařilo předstihnout Demetria tak, že jsem přídí narazil na jeho bok. To byl

okamžik, kdy jsem zase já litoval, že jsem na palubě sám. Než jsem mohl skočit dopředu a dostat se na jeho palubu, odstrčil můj člun veslem a chechtal se mi jízlivě do tváře.

Byli jsme v úžině, na ošklivém proudu její hladiny. Tady se vlastně proti sobě vrhaly vody od Vallejo a úžiny Carquinezské. Prvním zálivem proudila všechna voda řeky Napa, druhým voda Suisunského zálivu, řeky Sacramento a San Joaquin. Obojí proudy na sebe narážely ve vařivém, smrtonosném pěnění a aby to bylo ještě horší, vítr skučel od zálivu San Pablo rychlostí patnácti mil a hnal sem k tomu osudnému místu strašlivé vlny.

Všecky proudy se srážely a tříštily všemi směry. Tvořily vlny a prohlubně, v nichž voda vřela jako v hrnci na ohni; přitahovala k sobě všechno, tedy i naše čluny, na které metala tuny vod hned ze závětří, hned z návětrné strany. A středem toho všeho bláznění byly mohutné vlny zálivu San Pablo, které kouřily pěnou a parami.

Myslím, že moje myšlenky byly právě tak rozbouřené, jako moře. Člun mi sloužil znamenitě; skákal a klouzal přes překážky jako závodní kůň. Říkal jsem si, nedej se zaslepit radostí – ale věřte mi, byla s tím práce. Ohromná plachta, vyjící bríza, vzedmuté valící se moře, letící člun – a já, malý trpaslík, pouhý bod uprostřed toho všeho – a přece ovládám i to moře, i ten člun, živly na mne nestačí, jsem silný a pluji pořád dál, jako velký, světlý vítěz!

A zrovna ve chvíli, kdy jsem se tak vítězně smál, ucítil jsem ocelově tvrdý náraz a člun se okamžitě zastavil. Vyletěl jsem kupředu a spadl jsem až na dno. Rychle jsem se vyškrábal nahoru a uviděl jsem – vlastně jen koutkem oka – nechutný podlouhlý a zelenavý předmět, pokrytý řasami a škeblemi. Pochopil jsem hned, že je to postrach všech pobřežních námořníků – volná plovoucí kláda.

Před ní není nikdo bezpečný. Takový trám nasákne vodou a plave těsně pod hladinou, takže ho nikdo včas nepostřehne a nemůže se mu uhnout.

Jistě na tu srážku doplatila celá moje příď, která byla nadranc. V několika vteřinách se člun naplnil do poloviny vodou. Několik dalších vln ho pak zalilo docela, takže šel ke dnu. Zvětšená přítěž mu v tom samozřejmě pomohla – a to všecko se seběhlo tak rychle, že

jsem se zapletl do lan, a klesal jsem ke dnu s ním. Když jsem se konečně vymotal a vydral na hladinu – napolo udušený, modrající a s plícemi, které hrozily prasknutím, marně jsem se rozhlížel po veslech. Jistě je odnesl vířící proud. Viděl jsem, jak se Demetrios Contos ohlíží ze svého člunu a slyšel jsem jeho jízlivý smích, plný posměchu a pomsty. Plul rychle dál svým směrem a já mezitím propadl zkáze.

Nezbylo mi nic jiného, než plavat – ale je to na tak zdivočelém moři jen pouhý pokus, který může oddálit smrt pouze o několik okamžiků. Zadržoval jsem dech, odrážel jsem se rukama nohama, až se mi podařilo zout těžké námořnické boty. Potom jsem se zbavil kazajky, která mi bránila v pohybu. Přitom jsem zoufale lapal po vzduchu – brzy jsem přišel na to, že nejde ani tak o plavání jako o dýchání.

Rozbouřené, divoké moře zálivu San Pablo mnou zmítalo, vlny na mne dorážely ze všech stran, dusily mne a rdousily, voda mi vnikala do úst, do nosu i do uší. Neviděl jsem nic, jen bílou mlhu, jak mi pršky mořské vody bodaly do očí. Potom jsem byl uchopen podivným vírem, jeho nálevka mne vtáhla za nohy pod vodu a o kus dále vyvrhla v divokém víření zase na hladinu. Snažil jsem se před přívalem vln tajit dech, ale moc platné mi to nebylo, protože spousty vod mi dopadaly na hlavu v nejočekávanějších okamžicích.

Tohle jsem přežít nemohl. Dýchal jsem víc vody než vzduchu a pomalu ale jistě jsem se topil. Už jsem zápasil jen pudově, křečovitě a v polovědomí. Vtom jsem však ucítil, jak mne někdo chytil za rameno a přetáhl přes roubení člunu.

Kdosi mne hodil přes lavici, tváří k podlaze. Zůstal jsem tam chvíli bezmocně ležet, popadal jsem dech a z úst mi vytékala voda. Byl jsem slabý a zmámený, přesto mi zvědavost nedala: Obrátil jsem se, abych zjistil, kdo mne to vlastně zachránil. A tam, na zádi, s plachetním provazcem v jedné a s kormidelní pákou v druhé ruce, s veselým úšklebkem ve tváři pokyvoval dobrosrdečně hlavou – Demetrios Contos.

Později se mi přiznal, že mě v prvním návalu pomstychtivosti chtěl nechat moři napospas – jenže jeho svědomí zvítězilo a poslalo ho zpátky ke mně.

Zeptal se: „Jste v pořádku?“

Slabě jsem pokýval hlavou – ještě jsem nemohl mluvit.

„Umíte zacházet s člunem moc dobře. Tak dobře, jako kdybyste byl dospělý muž.“

Nevím, jestli někdy předtím udělal Demetrios Contos někomu takovou poklonu. Měl jsem z ní radost – ale dokázal jsem se asi jenom pokřiveně usmát.

Pak už jsme nemluvili. Já měl plno práce sám se sebou, abych se alespoň trochu vzpamatoval, Demetrios pak měl co dělat se řízením člunu. Konečně přirazil ke hrázi ve Vallejo, přivázal člun a pomohl mi vystoupit.

A ve chvíli, kdy jsme oba vystoupili na přístavní hráz, vynořil se z úkrytu za koly pro sušení sítí Charley Le Grant a položil mu ztěžka ruku na rameno.

Polekal jsem se – úplně jsem na Charleye a na naši úmluvu zapomněl.

„To nemůžete, Charley! Nemůžete ho zatknout – zachránil mi život!“

Charleyovou tvář přeletěl zmatený výraz – pak se ale jeho tvář rozjasnila, jako vždycky, když se definitivně rozhodl.

„Nejde to jinak, mládenče,“ řekl laskavě. „Nemám ve zvyku zanedbávat své povinnosti – a moje povinnost je zatknout Demetria Conta. Dneska je neděle a v jeho člunu jsou dva čerstvě chycení lososi. Jak bych měl jednat jinak?“

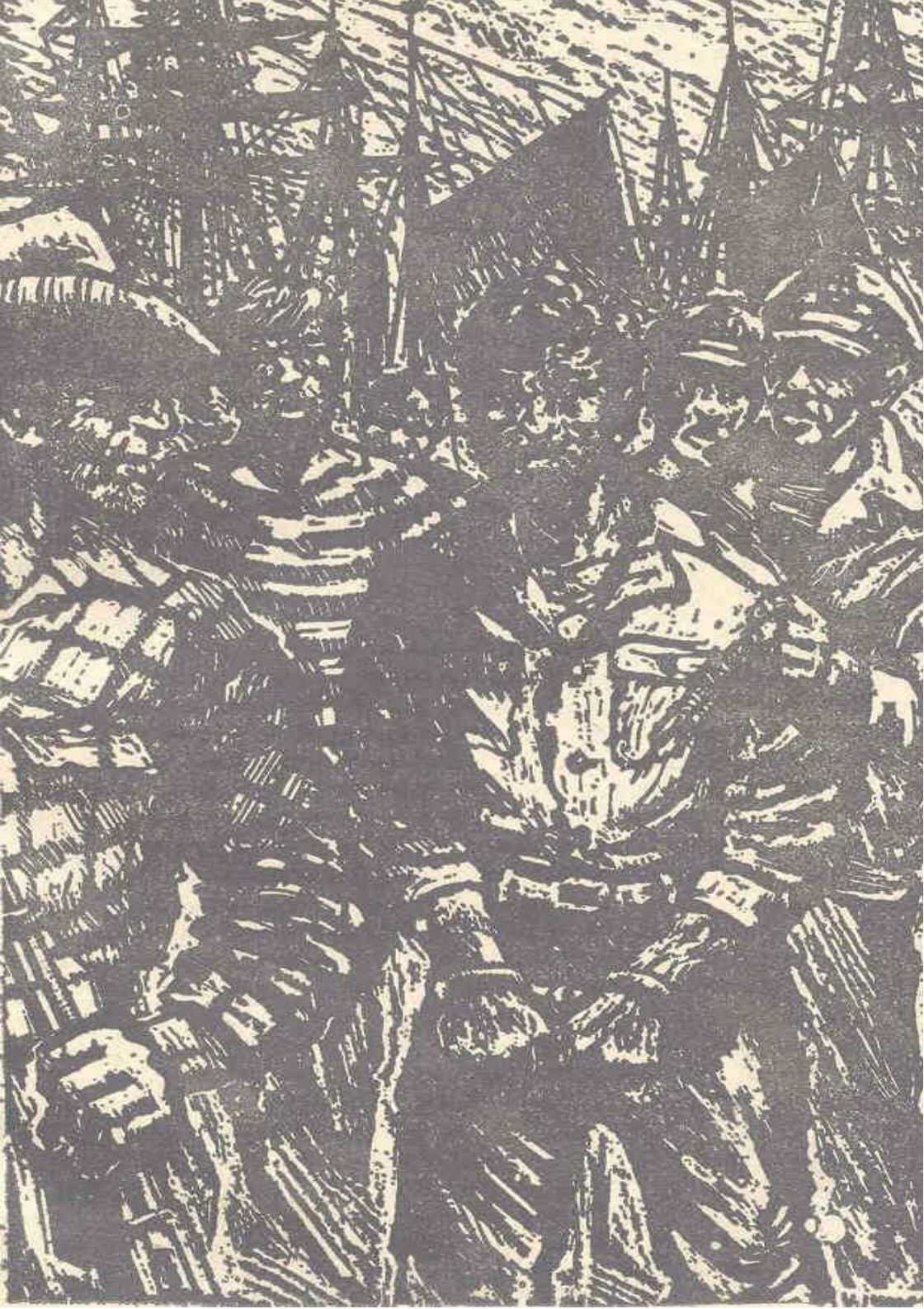
„Ale Demetrios mi zachránil život,“ trval jsem na svém; jiný důvod jsem najít nedovedl.

Jenže Charley vážně pronesl zatýkací formuli a tvář Demetria Conta zbrunátněla hněvem. Měl pocit, že se s ním nejedná poctivě. Zachoval se přece jako slušný člověk, zachránil život svého nepřítele – a za to ho jiný nepřítel vede do vězení?

Když jsme se vraceli do Benicie, byli jsme oba, Charley i já, rozladěni a nemohli jsme se dohodnout. Já zastával ducha zákona – a ne jeho písmena, zatímco Charley se právě dovolával písmen. Ať obracel tenhle případ jak chtěl, vždycky mu vyšlo, že nemohl jednat jinak. Zákon praví stručně a jednoznačně, že se v neděli lososi chytat nesmějí. Charley je člen rybářské hlídky a jeho povinností je předat k

potrestání každého, kdo ten zákon nedodržuje. Tak a hotovo. Charley udělal svou povinnost a jeho svědomí je čisté. Já jsem ovšem neustále tvrdil, že to byla nespravedlnost a bylo mi Demetria Conta líto.

Po dvou dnech jsme šli do Vallejo k soudu. Byl jsem předvolán jako svědek a mně to připadalo jako nejhorší úloha, kterou jsem kdy měl zahrát.

Musel jsem dosvědčit, že jsem na vlastní oči viděl, jak Demetrios Contos chytil ty dva lososy, s nimiž ho později Charley zatkl.

Demetrios sice měl advokáta, ale ani ten mu nemohl pomoci. Byla to beznadějná pře. Porota se radila ani ne čtvrt hodiny a vrátila se s rozsudkem „vinen“. Soudce tedy odsoudil Demetria k pokutě sto dolarů, nebo vězení na padesát dní.

Po vyhlášení rozsudku předstoupil před soudního úředníka Charley.

„Tak – a tady je ta pokuta,“ řekl a položil na pult pět zlatých dvacetidolarů.

Pak se obrátil ke mně a zakoktal se: „Jjje – je to jediná cesta, jak se z toho dostat, mládenče.“

Nějak mě začaly pálit oči. Chytil jsem ho za ruku.

„Já to zaplatím –“ vypravil jsem ze sebe.

Ale Charley už se zase dokonale ovládal. Přerušil mne: „– svou polovici? S tím jsem počítal od začátku!“

Zatím stačil advokát oznámit Demetriovi, že Charley zaplatil nejen pokutu, ale i soudní výlohy.

Demetrios vstal a šel Charleyovi stisknout ruku. V té chvíli se mu v očích zaleskla taková světla, že to zjasnilo i šerou soudní síň. Potom ovšem Demetrios, který se ve šlechetnosti nemohl nechat překonat, trval na tom, že zaplatí pokutu i odměnu advokátovi sám a skoro se rozhněval, když to Charley nechtěl připustit.

Myslím, že jsme tentokrát udělali pro rybářské zákony – i když mimoděk – víc než kdykoliv předtím. V rybářích to vzbudilo respekt nejen k nám, ale i k zákonům. Charley se stal snad nejváženějším strážníkem v celých dějinách rybářské hlídky a já zase byl chválen jako mládenec, který umí řídit člun jako málokdo.

Demetrios Contos už nikdy zákon nepřestoupil; místo toho se stal naším dobrým přítelem a často chodíval za námi do Benicie, aby si s námi popovídal.

Žlutý šátek

„Nechci vás mentorovat, mládenče," řekl mi Charley, „ale jsem zásadně proti tomu, abyste s námi šel ještě na tuhle poslední výpravu. Zatím jste vším prošel šťastně a bez úhony, prožil jste těžké časy mezi všelijakými, všeho schopnými lidmi – bylo by mi hanba, kdyby se vám mělo něco přihodit teď, když u nás končíte."

„Řekl byste mi, Charley," odpověděl jsem s mladistvou tvrdohlavostí, „jak se vyhnout své poslední výpravě? Jedna přece musí být poslední – a já chci, aby to byla tahle!"

Charley skřížil nohy, opřel se zády o opěradlo židle a chvíli o tom uvažoval.

„Máte koneckonců pravdu. Ale proč by nebyla vaše poslední výprava právě ta minulá, na níž jsme zajali Demetria Conta? Vrátil jste se celkem zdráv a v pořádku – i když jste se trošku namočil … A … A" a hlas mu trochu selhal. „Nikdy bych si neodpustil, kdyby se vám zrovna teď něco stalo!"

Charleyův strach mi byl k smíchu. Zasmál jsem se nahlas a srdečně, zároveň jsem ale povolil jeho prosbě a souhlasil jsem, abychom za poslední výpravu považovali honbu na Demetria Conta. Prožili jsme s Charleyem dva krásné a dobrodružné roky a teď jsem opouštěl jeho i práci v rybářské hlídce, abych dokončil své vzdělání. Vydělal jsem si dost peněz a většinu z nich jsem ušetřil, takže jsem mohl bez větších starostí pobýt tři roky na vysoké škole. Školní rok sice začínal až za několik měsíců, ale já měl v úmyslu naučit se ještě mnoho věcí, abych neměl potíže při přijímacích zkouškách.

Zavazadla jsem už měl složená v lodní bedně, takže mi nezbývalo nic jiného, než koupit si lístek na vlak do Oaklandu. Jenže do Benicie za námi přišel Neil Partington a všecko se změnilo. Neil potřeboval Soba pro nějakou práci daleko vzadu na dolním zálivu a řekl, že má v úmyslu plout napřed přímo do Oaklandu. Měl tam, jak už jsem řekl, svůj domov a já měl bydlet po dobu, kdy budu chodit do školy, v jeho rodině. Proto mi nabídl, abych si své věci naložil na palubu Soba a jel s ním.

Tak se stalo, že moje bedna spočinula na palubě našeho Soba, uprostřed odpoledne jsme napjali jeho velkou plachtu a vyrazili jsme.

Bylo ošklivé podzimní počasí. Mořská bríza, která vytrvale vanula po celé léto, teď usínala a na její místo přišly vrtkavé větry. Obloha se mračila a neslibovala nic příjemného. A tak bylo dost problematické přesně stanovit, kdy dorazím do svého cíle. Vypluli jsme, sotva nastal odliv. Když jsme proklouzávali Carquinezskou úžinou, podíval jsem se na dlouhou dobu naposled na Benicii a na zátoku u Turnerovy loděnice, kde jsme obléhali Lancashirskou královnu a zajali řeckého krále – Velkého Aleka. V ústí úžiny jsem zase skoro dojatě našel místo, kde jsem před několika dny málem utonul, nebýt šlechetnosti Demetria Conta.

Zálivem San Pablo postupoval mohutný val mlhy, který se netvářil zrovna přátelsky a za několik minut už Sob prorážel dusnou bílou tmu. Charley, který kormidloval, měl pro tuhle práci, jak se zdálo, vyvinutý zvláštní pud. Sám přiznával, že neví, jak to vlastně dělá – uměl ale počítat s větrem, proudy, vzdálenostmi, s časem i rychlostí tak podivuhodně, že vyplul z mlhy obvykle přesně tam, kde chtěl.

Za několik hodin, po které jsme se pořád ploužili mlhou, řekl Neil Partington: „Zdá se, že se mlha zvedá. Co říkáte vy, Charley?“

Charley se podíval na hodinky. „Šest hodin a ještě tři hodiny odlivu,“ řekl lhostejně.

„Dobře, odpověděl mu tvrdošíjně Neil, „ale řekněte mi, co si myslíte? Kde jsme?“

Charley chvíli uvažoval a pak řekl: „Proud nás odnesl trochu mimo náš směr, ale zdvihne-li se mlha právě teď – jako že se zdvihá – uvidíte, že nejsme ani tisíc mil od Mc Nearova přístaviště.“

„Škoda, že to neumíte určit o jednu nebo dvě míle přesněji,“ bručel Neil a na hlase mu bylo znát, že mu to není vhod.

Charley se ušklíbl. „Tak teda přesněji, když chcete – nejméně čtvrt míle a nejvíc půl.“

Vítr se obrátil několika zřetelnými závany a mlha očividně prořídla.

„McNear má přístaviště přímo tímhle směrem,“ řekl Charley a ukazoval do mlhy.

Všichni tři jsme se pozorně dívali tím směrem, když náhle Sob do něčeho narazil a zastavil se. Běželi jsme na příď a tam jsme

zjistili, že nosec naší lodi je zapleten do lanoví krátkého nemotorného stěžně. Srazili jsme se s čínskou džunkou, která tady kotvila.

V téže chvíli, kdy jsme doběhli na příď, vyřítilo se z malé podpalubní kajuty pět číňanů jako pět zuřivých včel. Na očích jim však bylo znát, že jsme je zrovna probudili.

V jejich čele byl statný svalnatý muž, nápadný tváří poznamenanou neštovicemi. Kolem hlavy měl obtočený žlutý šátek. Byl to on, Žlutý šátek, číňan, kterého jsme loni zatkli pro nezákonný lov garnátů a který tenkrát málem utopil Soba – stejně jako dnes, kdy porušil plavební pravidla.

Charley ztratil trpělivost a rozkřikl se na něho: „Co si vlastně, vy Žlutý pohane, myslíte? Ležíte tady v plavební dráze a ani vás nenapadne dát znamení rohem … je mlha, nevšiml jste si?“

„Co si myslíte?“ Odpověděl za číňana Neil a v hlase měl led. „Jen se podívejte, co si myslí!“

Podívali jsme se směrem napřaženého Neilova ukazováku a uviděli jsme nekrytý prostor uprostřed džunky, zpola zaplněný garnáty. Když jsme se však podívali bystřeji, viděli jsme, že mezi garnáty jsou milióny malých rybek velikých od čtvrt palce výše. Žlutý šátek vytáhl síť v tišině po přílivu, použil výhody, kterou mu poskytovala hustá mlha, odvážně tady zakotvil a čekal, že vytáhne síť ještě jednou po odlivu.

Neil si broukal jako nasycené nemluvňátko. „Musím říci, že se mi za celou dlouhou dobu, co sloužím jako strážník u rybářské hlídky, ještě nepodařilo tak snadné zatčení jako dneska. Namouduši, zkušeností mám spoustu, ale takovou ani jednu. Co s nimi uděláme, Charley?“

„Džunku samozřejmě dovlečeme do San Rafaela,“ poradil Charley. A pak se obrátil ke mně. „Zůstaňte na té džunce, mládenče – hodím vám vlečné lano. Jestli nás nezklame vítr, přeplujeme zátokou ještě než pokročí odliv, vyspíme se pohodlně v San Rafaelu a zítra k poledním jsme v Oaklandu.“

Neil a Charley se potom usadili na Sobu a vedli svou loď i džunku ve vleku. Já jsem jim pomáhal na místě kormidelníka

džunky, kterou jsem řídil zastaralou kormidelní pákou a veslem s kosočtverečnými otvory, kterými volně proudila voda.

Charley si za chvíli mohl zapsat další úspěch v odhadování polohy lodi za mlhy. Když se úplně rozjasnilo, objevilo se před námi McNearovo přístaviště skutečně ani ne na půl míle. Sledovali jsme západní břeh a pluli jsme kolem Point Pedra přímo před očima čínských osadníků. Ti samozřejmě – když uviděli lodici Žlutého šátka ve vleku známého člunu rybářské hlídky – spustili hlučný povyk.

Z pevniny vanul nejistý vítr – byly to spíš chvilkové závany. My jsme potřebovali silnější vítr, protože cestou do města, kde jsme chtěli odevzdat vězně, jsme museli proplout zátokou San Rafael, která jde přes rozsáhlé bažiny. Tam se za nízké vody dostávají lodi jen ztěžka a za odlivu to vůbec nejde. Museli jsme pospíchat, protože odliv byl už v poloviče. Překážela nám však džunka, která se za Sobem kymácela ze strany na stranu a brzdila ho jako těžké závaží.

„Řekněte těm vašim žluťáskům, ať napnou plachty," zavolal na mě Charley, když už ztratil trpělivost, „nebo tady uvízneme do rána!"

Opakoval jsem Charleyův rozkaz Žlutému šátkovi, který jej nevrle přebublal mužstvu. Bylo na něm vidět, že je nachlazený až běda, ohýbaly ho záchvaty křečovitého kašle a oči měl matné, bělma krvavá od zánětu. Vypadal ještě strašidelněji, než když jsem ho zatkl poprvé – a když jsem na to teď vzpomínal, běhal mi mráz po zádech.

Číňani mrzutě zatáhli za provazce a podivná hnědá plachta nezvyklého tvaru se vznesla ke špičce stěžně. Pluli jsme při větru; Žlutý šátek povolil provazec, džunka poskočila kupředu a vlečné lano se uvolnilo. Sob také neplaval pomalu, ale džunka byla rychlejší a brzy ho předhonila. Vlečné lano se napjalo znovu – jenže teď nás otáčelo přídí dozadu a Sob vybočoval ze své dráhy.

„Pusťte nás," křičel jsem na Charleye.

Pozoroval jsem, že váhá.

„Nebojte se, nic se nemůže stát," přemlouval jsem ho. „Přeplujeme takhle přes zátoku a vy budete pořád za námi až do San Rafaela."

Charley tedy odvázal lano a Žlutý šátek poslal jednoho ze svých mužů, aby je vytáhl do lodi. Už se stmívalo, takže jsem sotva rozeznal ústí zátoky; když jsme do ní vepluli, byla taková tma, že jsem nedohlédl ani ke břehu. Protahovali jsme se úzkým, křivolakým korytem mezi bahnisky, Sob byl asi tak pět minut za námi, neustále jsme se mu však vzdalovali. Zdálo by se, že s Charleyem za zády jsem se svých pěti zajatců nemusel bát; přesto jsem měl nepříjemný pocit, že je pro tmu nemohu dost dobře všechny ohlídat. Abych byl klidnější, přendal jsem si revolver z kapsy u kalhot do postranní kapsy kabátu, kde jsem ho měl pěkně při ruce.

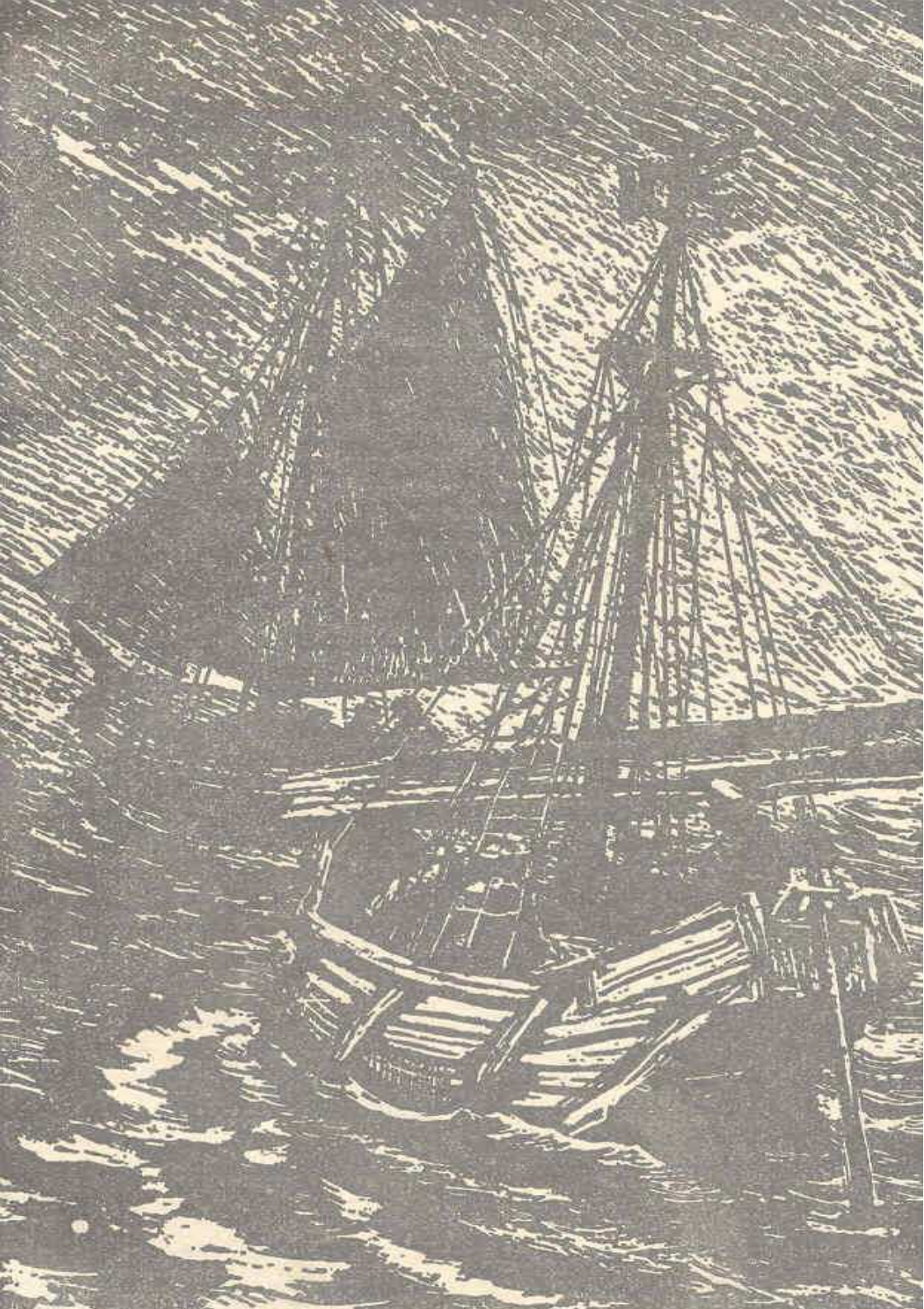
Bál jsem se jedině Žlutého šátka – ostatní jeho muže jsem trochu podceňoval, a to se mi vymstilo. Žlutý šátek to vycítil a dovedl toho velice dobře využít. Seděl několik stop ode mne, na návětrném boku. V husté tmě jsem sotva rozeznával jeho postavu, přesto jsem najednou zpozoroval, že se ke mně opatrně, pomalu přibližuje. Celý jsem se nastražil, vzal kormidlo do levé ruky a pravičkou jsem zajel do kapsy kabátu. Dotek rukojeti revolveru mne trochu uklidnil.

Počkal jsem ještě několik vteřin, až se zase o kousek ke mně posunul, pak jsem mu chtěl nařídit, aby se vrátil, slova toho rozkazu už se mi chvěla na špičce jazyka – ale vtom na mne celou vahou dopadl zezadu, od závětrné strany, jiný muž, další člen posádky Žlutého šátka. Sevřel mi pravičku tak, že jsem ji nemohl vytáhnout z kapsy a současně mi přitiskl druhou ruku na ústa. Samozřejmě jsem se začal bránit, snažil jsem se ho setřást, uvolnit si ruku s revolverem, nebo alespoň ústa, abych mohl křičet. To už však na mne skočil i Žlutý šátek.

Marně jsem se jim vzpíral a zápasil s nimi na dně džunky. Ostatní tři číňani přišli svým druhům na pomoc, svázali mi nohy i ruce a do úst mi nacpali nějaký nechutný hadr – později jsem zjistil, že to byla stará bavlněná košile. Pak mě nechali ležet na dně džunky.

Žlutý šátek vzal do ruky kormidlo a dal šeptem několik rozkazů. Pochopil jsem – z toho, jak obrátili plachtu, kterou jsem viděl nad sebou proti hvězdné obloze jen jako nejasnou bělavou skvrnu – že džunka odbočila z hlavního směru na San Rafael do ústí malého močálu, který tady končil.

Za několik minut jsme pluli tiše podle břehu se skasanou plachtou. Číňani byli jako myšky; slyšel jsem jen jejich dýchání a slabé záchvaty chrapotu, jak se Žlutý šátek snažil potlačit kašel.

Po dalších sedmi, osmi minutách sem dolehl Charleyův hlas – Sob projížděl kolem ústí močálu.

Charley zrovna zeširoka rozprávěl s Neilem: „Ani nevíte, jak jsem rád, že ten náš mládenec dokončil službu u rybářské hlídky bez problémů. Moc by mě mrzelo, kdyby se mu mělo něco přihodit.“

Neil odpověděl – nerozuměl jsem mu – a Charley pokračoval:

„Je to rozený námořník. Až vychodí vysokou školu, vstoupí třeba do plavebního kursu a jestli se dostane na moře, nevím proč by nemohl být kapitánem té největší a nejlepší lodi!“

Moc lichotivé pro mě – jenže jak jsem tu ležel, svázaný, s roubíkem v puse a v moci svých zajatců, musím se přiznat, že to zrovna nebyla ta pravá poloha, abych se mohl těšit ze své skvělé budoucnosti. Hlasy slábly, jak Sob klouzal tmou k San Rafaelu, mizely – a s nimi i všecky mé naděje. Samozřejmě jsem docela přesně nevěděl, co na mne čeká – ale podle toho, co jsem až dosud o číňanech slyšel, nebylo to určitě nic dobrého.

Asi za čtvrt hodiny potom, co se hlasy ztratily, napjali číňani znovu plachtu a Žlutý šátek kormidloval svou loď zpátky k ústí zátoky San Rafael. Odliv postupoval, koryto se zúžilo a jen stěží jsme se vyhýbali výběžkům bahna. Doufal jsem, že uvízneme, ale Žlutý šátek dovedl džunku do zálivu bez nehody.

Sotva jsme vypluli ze zátoky, vypukla v posádce hlučná hádka, která se, jak jsem pochopil, týkala mne. Na jedné straně stál zuřivý Žlutý šátek, na druhé mu stejně vztekle odporovali jeho čtyři námořníci. Myslím, že jsem jim rozuměl dobře, Žlutý šátek se mne chtěl zbavit jednou provždy, ostatní se báli důsledků takové bezohledné vraždy. Tušil jsem dobře – podle svých znalostí o číňanech – že je na uzdě může udržet jenom strach. Jenže jsem vůbec nedokázal postihnout, co Žlutému šátkovi navrhují.

Nebyl to hezký pocit. Hádka se stupňovala, až najednou Žlutý šátek vytrhl kormidelní páku a napřáhl ji proti mé hlavě. Jeho čtyři přátelé se však vrhli mezi nás a začali se s ním o tu páku tahat. Nakonec svého velitele přemohli, ten zase dal páku na její místo, kormidloval a mračil se přitom jako vzteklý ďábel. Ostatní na něj brebentili domluvy a asi mu vyčítali neopatrnost.

Za chvíli nato skasali plachtu a pomalu veslovali. Cítil jsem, jak se džunka tře o bahnité dno. Pak zastavili.

Tři číňani vystoupili do bahna, které jim nevadilo, protože měli vysoké námořnické boty. Zbývající jim z džunky podali mou maličkost jako balík, za každé rameno mne chytil jeden, Žlutý šátek mě popadl za nohy a začali se plahočit bahnem. Za chvíli jsem poznal, že stoupají už na pevnější půdu. – Nesli mne na nějaký břeh. Pro mne nikoliv na neznámý břeh – jeden ze skalnatých ostrůvků, jejichž skupina leží proti Mariánskému pobřeží a jimž se honosně říká Malinské ostrovy.

Když mne dotáhli až na pevnější písek, na místo, kam asi nejdále dosahuje příliv, pohodili mne nijak něžně na břeh. Žlutý šátek mne ještě na rozloučenou kopl do žeber, a pak se zase brouzdali bahnem zpátky k džunce. Za chvíli jsem zaslechl, jak se ve větru zatřepetala napínaná plachta a bylo ticho. Nechali mne tady, abych dělal, co umím.

Vzpomněl jsem si na různé kumštýře, kteří po hospodách předváděli, jak se všelijakým kroucením a točením dovedou dostat i z nejpevnějších pout. Zkoušel jsem to po nich, ale zdálo se mi, že jsem si pouta ještě víc utáhl. Jak jsem se však kroutil a prohýbal, ucítil jsem pod rukama hromadu lastur zaděnek, které tu snad zbyly po hostině nějakých výletníků na zábavní jachtě. Lastury byly ostré, a to mi vnuklo nápad. Vzal jsem do rukou, které mi číňani svázali za zády, jednu zvlášť vhodnou a kutálel se s ní až za písek ke skaliskům, jejichž polohu jsem dobře znal.

Po dlouhém hledání jsem si tam našel úzkou škvíru. Do ní jsem zasunul lasturu a poutem, které mi svazovalo zápěstí, jsem přejížděl přes její ostrý okraj. Lastura byla ale křehká a já na ni nalehl příliš těžce. Zlomila se a já se musel odkutálet zpět. Nyní jsem pobral lastur, co jsem jen mohl a vrátil se do skalisek. Mnoho lastur jsem rozbil, pořezal jsem si ruce na několika místech a dostal také křeče do nohou, jak jsem se všelijak kroutil a vypínal, abych ta prokletá pouta přeřízl.

Když jsem potom odpočíval, abych se zbavil křečí, uslyšel jsem Charleye, jak na mne od moře zoufale volá. Měl jsem strašný vztek, protože pouta ještě držela a roubík v puse mi bránil, abych se mu

ozval. Mohl jsem jenom bezmocně ležet – a Charleyův hlas se vzdaloval, jak vesloval od ostrova.

Vrátil jsem se tedy k nekonečnému pilování pout o lastury – a asi tak za půl hodiny se mi podařilo tu práci dokončit. Jakmile provaz, kterým mne číňani spoutali, povolil, bylo už všecko ostatní snadné, za několik minut jsem si rozvázal nohy a vytáhl roubík z úst. Chvilku jsem si masíroval zápěstí i nohy a pak jsem se rozběhl kolem ostrova, abych si ověřil, zda je to skutečně ten, který myslím. A byl to on, vroubený písečným břehem a obklopený mořem bahna. Musel jsem čekat na rozednění – musel jsem se ale také nějak obrnit proti zimě, protože byla drsná noc, jaké nejsou na Kalifornském pobřeží žádnou vzácností; k tomu ještě foukal vítr, který mi pronikal až na kůži, takže jsem se třásl jako v zimnici.

Aby se mi rozproudila krev, oběhl jsem ostrůvek asi třicetkrát; přitom jsem pokaždé vylezl na jeho skalnatý vrchol. Teprve později jsem poznal, že právě tohle mi posloužilo nejen pro zahřátí. Najednou mi totiž napadlo, že jsem na písku – když jsem se na něm válel sem a tam – mohl ztratit ledacos ze svých kapes. Revolver mi vzal Žlutý šátek – ale co nůž? Ten jsem asi v tom písku ztratil!

Šel jsem ho hledat – a najednou jsem uslyšel šplouchání vesel. V první chvíli jsem si myslel, že je to Charley – ale hned nato jsem si uvědomil, že Charley by pravděpodobně volal stejně jako poprvé, když plul kolem ostrova. Zmocnil se mne pocit nebezpečí. Marinské ostrovy jsou velice osamělé místo, než aby se tu promenovali návštěvníci jako na kolonádě – a v noci! Co kdyby to byl Žlutý šátek?

Šplouchání se přibližovalo. Schoulil jsem se do písku a napjatě naslouchal. Podle rychlých úderů vesel jsem usuzoval na docela malý člunek – vzápětí zvuky veslování ustaly a ozvalo se povědomé mlaskání bahna. Člun přistál na bahnitém břehu asi padesát sáhů ode mne. Pak se mi však skoro zastavilo srdce – zaslechl jsem chraptivý, suchý kašel. Byl to skutečně Žlutý šátek! Myšlenka na pomstu mu nedala a tak přesto, že mu jeho druzi bránili, počkal si, vykradl se z vesnice bez jejich vědomí a připlul sem sám.

Byl jsem tu opuštěn, bez pomoci, beze zbraní. Ostrůvek byl malý – snadno by mne na něm našel i za tmy. Že od něho nemohu

čekat žádnou milost, jsem věděl. Tušil jsem i jeho neúnavnou nenávist, která ho přiměje, aby po mně slídil s trpělivostí šelmy stopující kořist. Nemusel jsem dlouho uvažovat – všude bylo bezpečněji než na ostrůvku.

Obrátil jsem se směrem k bahnisku – a když číňan se začal brodit bahnem ke břehu, využil jsem hluku a mlaskání jeho kroků a zamířil jsem do bahna obráceným směrem, cestou, kterou mne žlutí piráti přinesli a kterou se vrátili ke své džunce

Žlutý šátek si byl jist, že mne najde na místě, kde mne prve svázaného opustil, a šel proto neopatrně a s velkým rámusem. Kašlal přitom a popotahoval, a to všecko mi pomohlo, abych se od něho dostal na padesát stop daleko do bahna, než on dorazil na písčitý břeh. Lehl jsem si do mokrého bahna, aby mne neviděl proti obzoru. Bylo chladno a sychravo; třásl jsem se po celém těle – vstát jsem ale nemohl a musel jsem ležet pokud možno nepohnutě.

Žlutý šátek zatím spěchal rovnou k místu, kde jsem měl ležet. Když potom kroky ustaly, litoval jsem, že v té tmě nemohu vidět jeho překvapený obličej. Ta lítost mne ale brzy přešla, protože mi zuby jektaly chladem.

Rozeznával jsem ho v matném světle hvězd nezřetelně a tak jsem mohl jen tušit, co vlastně dělá. Zřejmě nejprve obešel celý ostrůvek, aby si zjistil – podle stop zanechaných v bahně – zda mne odtud neodvezl nějaký člun.

Obejít ostrůvek netrvalo dlouho – a tak mu brzy bylo jasné, že tady žádný jiný člun nepřistál. Pustil se tedy do pátrání na ostrově. Začal u hromady lastur po zaděnkách. Svítil si přitom sirkami, aby viděl na stopy, a já docela dobře rozeznával tu jeho ošklivou tvář plnou nenávisti. Dým ze sirek podráždil plíce, až se chraptivě rozkašlal. Byla to hrozná tvář a hrozné zvuky a jak jsem ležel v tom studeném, lepkavém bahně, klepal jsem se ještě víc než předtím.

Jak jsem prve běhal kolem ostrůvku, nadělal jsem v písku spoustu stop, a to ho teď pletlo. Pak ho asi napadlo, že bych mohl být ukrytý v bahně, protože se brodil několik sáhů ke mně. Zastavoval se přitom a pozorně, dlouho prohlížel ztemnělou hladinu. Dostal se ke mně snad až na patnáct stop; kdyby ho teď napadlo rozžehnout sirku, musel by mne uvidět. Naštěstí na to nepřišel.

Vrátil se, vylezl na skály nad pískem a zase si svítil sirkami. Byl mi pořád ještě nepříjemně blízko; rozhodl jsem se, že mu uteču dál. Neodvážil jsem se postavit, mlaskající bahno by mne prozradilo. Plížil jsem se vleže, opíral se při tom o lokty a bylo mi jedno, že mi bahno proniká šaty až na holé tělo. Držel jsem se stále stezky, kterou vyšlapali číňani, když mne nesli svázaného, až jsem dorazil k vodě. V ní jsem se brodil do hloubky tří stop; potom jsem zabočil rovnoběžně s břehem.

Napadla mne skvělá myšlenka – pustit se ke člunu Žlutého šátka a odplout s ním. Ráno bychom se sem vrátili s Charleyem … v té chvíli se však Žlutý šátek vrátil ke břehu a jako by měl stejný nápad, šel se podívat, zda je člun tam, kde ho nechal. Musel jsem se tedy obrátit. Napůl jsem plaval, napůl jsem se brodil, potopený až po bradu, aby ze mne bylo vidět co nejméně, snažil jsem se dostat co nejdál. Aniž by se ozvalo jediné zašplouchnutí – a to mi dalo nejvíc práce, protože mi ruce i nohy už zimou pořádně ztuhly – dohrabal jsem se šťastně od číňanova člunu na sto nebo sto dvacet stop. Pak jsem se znovu natáhl do bahnitého lože.

Žlutý šátek se opět vrátil na břeh, prohlížel ostrov a zastavil se teď nad tou hromadou lastur. Věděl jsem docela dobře, co si teď myslí. Nikdo nemohl ani odplout ani připlout, aniž by zanechal v bahně stopy. A jediné stopy, které našel, byly ty, které vedly od jeho člunu a od místa, kde prve zakotvila džunka. Na ostrově jsem nebyl. Musel jsem tedy odejít jednou z těch dvou cest. Když byl u svého člunu, moje stopy nenašel. Zbyly tedy jenom stopy od džunky a zpět. Pustil se tím směrem, svítil si zase sirkami a pečlivě zkoumal všechny známky v bahně.

Za chvilku došel k místu, kde jsem prve ležel. Podle toho, jak si svítil a jak dlouho se tam zdržel, jsem poznal, že našel v bahně otisk mého těla. Potom došel po mně až k místu, kde se otisky mých šlépějí ztrácely ve vodě. Protože odliv odkryl i místo, kde se zarazila přída džunky do bahna – a žádný jiný člun tam stopy nezanechal, poznal, že se ukrývám někde v bahně.

Věděl právě tak jako já, že hledat ve tmě člověka schovaného v bahně je stejný nesmysl, jako hledat jehlu v kupce sena. Vrátil se tedy na břeh a bůhví pokolikáté prohledával ostrůvek. Doufal jsem,

že se vzdá a odtáhne; zdálo se mi však, že to ještě trvalo celou věčnost, než se přebrodil ke člunu a odvesloval.

Spadl mi kámen ze srdce – trpěl jsem nesnesitelně chladem a cítil jsem, jak tuhnu. Už jsem chtěl vyskočit a znovu několikrát oběhnout ostrov – ale pak jsem zůstal ležet. Co když to byla od Žlutého šátka jenom lest? Co když mne chce vylákat na břeh? Žlutý šátek je Číňan!

Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem Žlutému šátkovi nedůvěřoval. Uvědomil jsem si, že teď vesloval mnohem hlučněji, než prve, když sem přijížděl. Zůstal jsem raději ležet a třásl jsem se zimou. Lomcovalo to se mnou, až mě rozbolely svaly na zádech zvláštní mučivou bolestí – musel jsem sebrat všecky síly, abych nevyskočil, abych zůstal na tom strašlivém mučidle, ve které se proměnilo mokré bahno.

Trpěl jsem celou hodinu, ale pak se stalo něco, co způsobilo, že jsem si upřímně poblahopřál; napřed jen jako by se mi zdálo, že se po břehu neslyšně pohybuje nějaký stín – a pak se ozvalo tlumené, chraptivé zakašlání, které jsem poznal až příliš dobře. Žlutý šátek opatrně počkal, přistál na druhé straně ostrůvku tichounce jako myš a teď se plížil sem, aby mne překvapil!

Nepřiblížil se. Hodiny míjely, snad už odešel – ale bál jsem se vrátit na ostrov. Současně jsem měl strach, že v tom bahně umřu zimou a bolestí. Ani ve snu jsem netušil, jaké utrpení snese člověk. Už jsem byl tak prostydlý a otupělý, že jsem se ani netřásl. Svaly a kosti mne však bolely tak strašně, že jsem snad chvilkami upadal do mátožného bezvědomí. Naštěstí už dávno začal příliv a tak mne voda nutila, abych se kousek po kousku posouval ke břehu. Ve tři hodiny ráno příliv vrcholil – voda dospěla až k pobřežnímu písku. Doplazil jsem se na břeh víc mrtev než živ – teď by měl Žlutý šátek se mnou snadnou práci!

Žlutý šátek se však neobjevil. Musel se vzdát své pomsty a vrátit se k Point Pedro. Jenže – nebylo jisté, zda se přece jenom nepomstil. Byl jsem v žalostném stavu. Nedokázal jsem se postavit na nohy, natož abych se mohl pokusit rozehřát si krev chůzí nebo během. Mokré a zablácené šaty na mně ležely jako kusy ledu. Chtěl jsem se jich zbavit, avšak marně. Prsty jsem měl strnulé jako dřevěné

roubíky a byl jsem tak zesláblý, že mi trvalo snad hodinu, než jsem se zul. Každý uzlík na kožené tkanici byl nepřekonatelnou překážkou; tloukl jsem rukama o skálu, abych do nich dostal život. Pak mne zase napadlo, že je to všechno nesmysl, protože umírám.

Nakonec jsem se přece jenom svlékl, ale zdálo se mi, že to trvalo několik těžkých století. Voda mi šplouchala u nohou a tak jsem si mohl, i když s nepředstavitelnými bolestmi, omýt s těla bahno. Pořád jsem se nedokázal postavit, a tak jsem se všelijak kroutil a svíjel a plazil sem a tam, abych alespoň trochu udržel krev v oběhu. Každý ten pohyb však mi nepřinášel úlevu, naopak, nové a nové bolesti mne tak zmohly, že jsem v době, kdy obzor na východě pobledl svítáním, začal podléhat. Už jsem nevnímal ranní červánky a slunce mne našlo podobného mrtvole, ležící mezi troskami lastur.

V polosnu jsem uviděl známou siluetu Soba, který vyklouzl ze zátoky San Rafael s plachtami naplněnými jitřním vánkem. Byl to zmatený, útržkovitý sen, na spoustu věcí už si dnes nevzpomínám. Jen tři věci mi z toho utkvěly navždy v paměti: Bílá plachta naší šalupy, zakotvené několik set stop od ostrůvku, malý člunek, který odrazil od jeho boku a rozežhavená kamna v kajutě. Potom teprve, když už jsem hodnou chvíli ležel zavinutý v přikrývkách kromě prsou a ramen, jejichž svaly mi Charley nemilosrdně hnětl jako těsto, jsem si uvědomil, že to není sen, ale šťastná skutečnost. Vlastně – myslím, že mne probudila vařící káva, kterou mi Neil naléval do krku …

Poslyšte – ať si ta káva pálila, nebo nepálila – byla to nejlepší káva, kterou jsem kdy pil. Než jsme připluli do Oaklandu, byl jsem zase silný a pružný jako dříve. Ovšem Charley a Neil Partington měli přehnaný strach, že dostanu zápal plic a paní Partingtonová mne zase celý první půlrok, co jsem chodil na vysokou školu, úzkostlivě pozorovala, zda nedostávám souchotiny.

Jak ten čas utíká! Zdá se mi, že to bylo teprve předevčírem, co jsem jako šestnáctiletý chlapec sloužil u rybářské hlídky. Je to však už daleko – dnes ráno jsem se vrátil z Číny jako kapitán lodi Harvester. Zítra ráno pojedu do Oaklandu navštívit Neila Partingtona, jeho ženu a celou rodinu a potom samozřejmě do Benicie, za Charleyem Le Grantem, abychom si popovídali o starých

časech. Vlastně – teď si vzpomínám – do Benicie nepojedu. Budu totiž velice důležitým účastníkem jedné svatby, která mne čeká co nevidět. Nevěsta se jmenuje Alice Partingtonová a protože Charley slíbil, že bude dělat družbu, přijede do Oaklandu on …